

தேவியின்

கண்ணமணி

சொ. கலைவாணி
சொக்கலிங்கம்

சொ. கலைவாணி

கூளைய கீதயங்கள்
கூனிய ராகங்கள்

இளையஇதயங்கள் இனியராகங்கள்

இதய வீணை தூங்கும் போது
பாடமுடியுமா? - இரண்டு கண்கள்
இரண்டு காட்சி காணமுடியுமா?
உதடு சிபிக்கும் போது உள்ளம் சிபிக்குமா?

சில்லென்ற காற்று முகத்தில் மோத கண்விழித்தான் ரவி. கார் சிரான வேகத்தில் சென்று கொண்டிருக்க, காரை ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சந்தோஷ புன்னகைத்தான்.

"நான் தான்டா கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டேன். இயற்கைக் காற் றோட சுகமே தனிதான். அதான் ஏ.சி.யை நிறுத்திட்டேன். வெளியே பார். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை பசுமை பசுமைதான். இதைப் பார்த்தாலே போதுமா. மனசுக்கு நிறைவா இருக்கும். புதுணர்ச்சி கிடைக்கும். இந்த எளறிக்காகத்தான் மாதம்தோறும் எங்க ஊருக்கு ஓடிவந்திடுவேன். நீயும் பாரு. அப்பறம் எங்க ஊரைவிட்டு வெளியேறவே மாட்டே." தன் கிராமத்தின் பெருமையை சந்தோஷ கூற ரவி பார்வையை வெளியே வீசினான்.

உண்மைதான் அத்தனையும் பசுமை. குளுமை, செழிப்பான தென்னன் மரங்கள் வரிசையாய் தங்கள் தலையில் கொழுத்த இளநீ ரோடு நிற்க, பனைமரமும், தேக்குமரமும் வரிசையாய் சென்றன. பச்சைப்பச்சே என்ற வயல்வெளியைப் பார்க்கையில் நிஜமாகவே உள்ளம் குளிர்ந்தது.

"டேய்! மெதுவா போடா. உண்மையிலே உங்க ஊர் ரொம்ப அருமையா இருக்கு." பார்வையை விலக்காமலேயே ரவி சொல்ல காரின் வேகத்தை குறைத்தான் சந்தோஷ்.

"ரவி! இது நம்ம ஊர் இல்ல. அதுக்கு இன்னும் இருபது கிலோ

சொ.கலைவாணி
சொக்கலிங்கம்

தேவிக் கன்மணி

10

ஏப்ரல்-1, 2011

மீட்டர் போகணும். இதெல்லாம் நம்ம ஊரைச் சுத்தி இருக்கிற கிராமங்கள். நீதான் பெரிய ரசிகனாயிற்றே. அதனால்தான் இந்த சுற்றுப் பாதையில் வந்தேன். அதோ தெரியுது பார். அதுதான் கண்மாய், அதான்டா கம்மாக்கரைன்னு சினிமாவில் சொல்வாங்கனே அது தான். வருஷம் பூரா தண்ணிவற்றவே செய்யாது. ஆழம் அதிகம்தான். ஆனா அதுல குளிக்கிற சுகமே தனிதான். இந்தப் பக்கம் உள்ள எல்லா கிராமங்களுக்கும் இதுவ இருந்துதான் தண்ணி போகும். அந்த வரப் புமேல ஏறி நடந்தாலே நம்ம வீட்டுக்குப் போயிடலாம். அவ்ளோ நீளம்."

கண்களில் கிடைத்த அனைத்து காட்சிகளையும் ரசனையோடு பார்த்துக் கொண்டான் ரவி. பட்டணத்தில் இது போன்ற பசுமையும் அமையுமில்லை. கிடையாது. பசுமைக்காக என்று சாலையில் நடுவே வைக்கப்பட்டிருக்கும் செடிகள் கூட புழுதியாலும், வாகனப்புகை யாலும் மங்கிப் போய்தானிருக்கும். எப்போதும் கேட்கும் இரைச் சல் சில சமயம் இதமாகவும் பலசமயம் தலைவலிக்கு காரணமாக வும் அமைந்துவிடும்.

வரிசையாய் நெருக்கமாய் எழுந்து நிற்கும் கட்டிடங்கள் காற் றைக் கூட சுலபமாய் வீச விடுவதில்லை. அதனாலயே மின்விசிறி, குளிரூட்டப்பட்ட அறை என அனைத்தும் இயந்திரத்தனமாகவே ஆகிவிட்டது. ஆனால் கிராமம் கிராமம்தான். எத்தனை அமைதி. என்ன சுகாதாரமான காற்று. ஒரு வீட்டிற்கும் இன்னொரு வீட்டிற்கும் எத்தனை இடைவெளி?

ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்பும் வேப்பமரமும், முருங்கை மர மும், கொய்யாமரமும் செழிப்பாய் பரந்துவிரிந்திருந்தது. செம்பருத் தியும் மல்லிகைக் கொடியும் மலர்ந்து மணம்வீசிக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் அழகாய் சாணிமெழுகு பெரியபெரிய கோலமிட்டு அதன் நடுவே மஞ்சள்நிறத்தில் பூசணிப்பூவை சாணியில் சொருகி அழகு பண்ணியிருந்தது அற்புதமாய் இருந்தது.

வியப்பாய் நண்பனை அழைத்தான் ரவி. "சந்தோஷ் பாடேன். எவ்ளோ பெரிய கோலம். எல்லாப் பூக்களும் கம்பிகளுமாய் வளைந்து நெளிந்து... அடேயப்பா கிராமத்தில் தான்டா உண்மையான ஒவியர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப்பெண்கள் எங்கே போய் இதைக்கற்றுக் கொள்கிறார்கள். சந்தோஷ்."

"ம். காலேஜுக்கு போய் கத்துக்குவாங்க. போடா இவனே இதெல்லாம் நம்ம பெண்களோட கூடப்பிறந்த திறமைடா. சின்ன வயசுல இருந்தே அவங்களோட திறமையை வளர்த்துப்பாங்க. சித் திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கமனு சொல்வாங் களே அந்த மாதிரிதான் இதுவும்."

இந்தக் கோலங்களைப் பார்த்தே பிரமிச்சிட்டியே. எங்க ஊர்ல திருவிழா நடக்கும்போது வெப்பாங்க. அப்போப் பார்க்கணும் நீ தெருவையே அடைத்து விதவிதமாய் கலர்கலராய் நிறைய கோலம் போட்டிருப்பாங்க. தெருவில் நடக்கவே முடியாது. எந்த கோலத்தை

தேவிக் கன்மணி

11

ஏப்ரல்-1, 2011

முதல் பரிசாகத் தேர்ந்தெடுப்பதுன்னு நாங்களே நினைத்துவோம். அவ்ளோ அற்புதமா இருக்கும்."

"அப்போ எல்லோருக்கும் பரிசு கொடுத்திட வேண்டியது தானே" "ஆமா அப்படித்தான் செய்வோம். பாவம்! அதிகாலையிலேயே எழுந்து பொறுமையா அழகா கோலம்போட்டு கலர்பொடி தாவி முதுகு ஒடிய கஷ்டப்படுவாங்களே. அதனால் எல்லாருக்கும் பரிசு கொடுத்திடுவோம்."

"என்ன பரிசு கொடுப்பீங்க?"

"முன்னெல்லாம் தட்டு கின்னம்னு சிம்பிளாக் கொடுப்போம். இப்போ சில்வர்குடும் கொடுப்போம். முதல் பரிசுக்கு மட்டும் பெரிய பாதிரம் கொடுப்போம்"

"இல்லடா! அது போதாது. இவங்க திறமையை மெச்சறமாதிரி. நீங்க தங்கத்தில ஏதாவது கொடுக்கலாமே. கோல்டு காயின் இல்ல மோதிரம் அட்லீஸ்ட் மூக்குத்தியாவது கொடுக்கலாமே" என்ற ரவியை வியப்பாய்ப் பார்த்தான்.

"என்னடா விளையாடுறியா? தங்கம் விலை தெரியாம பேசுறியா? ஒரு கிராம் தங்கமே ரெண்டாயிரம் ரூபாயாகப் போகுது. எங்க கிராமத்துல மட்டும் ஆயிரத்துக்கு மேல குடும்பம் இருக்கு. எப்படிக்கொடுக்க முடியும். கணக்குப் போட்டுப்பாரு."

என்றான் சந்தோஷ்.

"அப்படியா? யாராவது ரிச் பேமிலிக்காரங்க இதைச் செய்யலாமே"

"அடப்போடா. அவங்களல்லாம் பாட்டுக்கச்சேரி, டான்ஸ் புரோ கிராமனா ஸ்பான்ஸர் பண்ணுவாங்க. நான் வருஷம் தோறும் அன்னதானம் பண்ண பொறுப்பை ஏத்துப்பேன்."

"அப்போ இனிமே உங்க ஊர் திருவிழாவுக்கு நீ கிளம்பும் போது சொல்லு. நான் பணம் தரேன். நீ சென்னையிலேயே மொத்தமா கிப்ட்டை வாங்கிட்டு வந்து" என்று ரவியைப் பார்த்து பிரமித்துப் போனான் சந்தோஷ்.

"மச்சான்! என்னடா இவ்ளோ பெரிய மேட்டரை இவ்ளோ சிம்பிளாக் சொல்லி முடிச்சிட்டே. நிஜமாவே சொல்றியா?"

"பின்னே! இதுல போய் யாராவது விளையாடுவாங்களா? என்ன பெரிய அமவுண்ட். நம்ம ஒரு மாத இன்கம்தானே. திறமை இருப்பவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் சந்தோஷ். அவங்க ரொம்ப சந்தோஷப்படுவாங்கல்ல?"

"கிரேட். ரவி நீ பெரிய ஆள். எனக்கு கூட இது தோணலியே." என்றவாறு ஒரு பெரிய தென்னந்தோப்பின் அருகே ஓரமாய் காரை நிறுத்தினான்.

"என்னடா நிறுத்திட்ட? இதுக்குள்ளயா வீடு இருக்கு?"

"இல்லடா இது நம்ம தோப்பு. அப்பா இங்கதான் இருப்பாங்க. வா ரெண்டு இளநீர் சாப்பிட்டுப் போகலாம். சும்மா சுறகண்டு மாதிரி இனிக்கும்" என்றவாறே காரை விட்டு இறங்கினான்.

"இல்லடா எனக்கு வேண்டாம். நீ போய் குடிச்சிட்டு வாடா"

"ஏன்டா?"

"இல்ல அப்பாவுக்கு நான் வந்து தெரியுமா?"

"ஆமா நேத்தே போன் பண்ணிச் சொல்லிட்டேன். ஏன் கேட்கிற?

"எ. எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டியா?" தவிப்பாய்க் கேட்டான் ரவி."

"சேச்சே! என்னடா நீ. இத்தனை வருஷம் பழகியும் என்னைப் புரிந்துகொண்டது இவ்வளவு தானா? அதை எப்படிச் சொல்வேன். ஒன்றும் சொல்லவில்லை".

"அப்போ நான் இங்கே ஏன் வந்தேன் என்று கேட்பார்களே?"

"ஆமாண்டா. அதுக்குத்தான் என் நண்பன் நம்ம ஊருக்கு வந்து விவசாயத்தைப் பத்தியும் கிராமத்து மக்களோட வாழ்க்கை முறையையும் ஆராய்ச்சி பண்ணப்போறான் கொஞ்சநாள் நம்மவீட்டுலதான் தங்குவான். நானும் கூட இருந்து ஊரைச் சுத்திக்காட்டப் போறேன்னு சொல்லியிருக்கேன்"

"அதுக்கு அவங்க என்ன சொன்னாங்க?"

"என்ன சொன்னாங்களா? அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம். மாசத்தில ரெண்டேநாள் மட்டும் அவங்ககூட இருக்கிற புள்ள கொஞ்சநாள் இருக்கப்போறான் சந்தோஷம். அதுவும் புள்ளையோட சிநேகிதன் கூட வர்றானாம் நம்ம ஊரைப்பத்தி ஏதோ ஆராய்ச்சி செய்கிறானாம்னு ஊரெல்லாம் சொல்லி பெருமைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கிறாங்க."

"உண்மையாகவா சந்தோஷ்? அப்போ என்கிட்ட எதுவும் கேட்க மாட்டாங்களே. தர்மசங்கடமா எதுவும் சொல்லிடமாட்டாங்களே."

"என்னடா நீ. இந்த மாதிரி நீ டென்ஷனாகக் கூடாதுன்னு தானே நம்ம வேலையெல்லாம் ஒதுக்கி வெச்சிட்டு உன்னை இங்க கூட்டிட்டு வந்தேன். இங்கு வந்தும் ஏன் பதட்டப்படுகிறாய்? நீ எதையும் நினைச்சி வருத்திக்காதே. அப்புறம் உங்க அம்மாவுக்கு நான்

"குறை கேட்பு கூட்டத்தில் எல்லோரும் ஒரே குறைதான் சொன்னாங்களா!"

"எதைப்பத்தி?"

"மகளிர் அணித்தலைவி கூட

நீங்க நெருக்கமா இருக்கிறதைப் பத்

தித்தான் தலைவரே!"

-பழ. கவிதா சிவமணி.

புன்செய்ப்புனியம்பட்டி.

கொடுத்த வாக்கு என்னாவது?"

அம்மா என்றதும் ரவியின் முகம் வாடியது. "அம்மா பாவம்டா. இது வரை நான் அம்மாவைவிட்டு பிரிஞ்சதே இல்லை. புறப்படும் போது அழுதுவிட்டார்கள் பாவம் அம்மா" கண்கலங்கியவனை தோளில் தட்டிக்கொடுத்தான்.

"பீல் பண்ணாதேடா. இது நிரந்தரமான பிரிவில்லப்பா. கொஞ்சநாளில் எல்லாம் சரியாகிடும். நீ பழையமாதிரி ஜம்முன்னு மாறியதும் உன் அம்மா முன்னால கொண்டு போய் நிறுத்திடுறேன். சரியா. உனக்கு எப்பவெல்லாம் தோணுதோ-அப்ப போன்ல பேசிக்கோ. செல்போன் கிளியரா கிடைக்காட்டி வீட்டுலயும் போன் இருக்கு. அதுல பேசிக்கலாம். முதல்ல மத்த தெல்லாம் மறந்திடு. இப்பத்தான் புதுசா பிறந்திருக்கிறதா நினைச்சுக்கோ. வா வா முதல்ல கீழே இறங்கு." கார்க்கதவை திறந்துவிட்டான்.

தயக்கமாகவே இறங்கினான் ரவி. சுற்றுப்புறம் அமைதியாக இருக்க தோட்டத்தில் பம்பு செட் தண்ணீர் விழும் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. நடுநடுவே 'தொம் தொம்' என்ற ஒசை கேட்க சந்தோஷ ஏறிட்டான்.

"தேங்காய் பறிச்சுப் போடுறாங்கடா. அது விழுற சத்தம் தான்"

"ஓஹோ. சரிடா. நீ முன்னே போ. நான் டாய்லெட் போயிட்டு வர்றேன்."

"சரிடா ரொம்பதூரம் போயிடாதே. இங்க யாரும் வரமாட்டங்க. அப்படி ஓரமாபோ. நான் போயி அப்பாவிட்டே செதிட்டு இருக்கேன். வா" என்றவாறு மரத்தால ஆன பெரிய கதவைத் திறந்துகொண்டு சந்தோஷ உள்ளே செல்ல ரவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே ஒதுங்கினான்.

அங்கே ஒரு பெண் அமர்ந்து ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருக்க விலகி நடந்தான். ஏர்கலப்பையோடு நாலைந்து விவசாயிகள் கடந்து போயினர். உழைத்து உரமேறிய உடம்பு. வயதானவர்களாக இருந்தாலும் நடைமில் கம்பீரம் தெரிந்தது. துளியும் தள்ளாட்டம் இல்லை. சற்று தூரம் சென்றதும் வயல்வெளி வந்தது.

துக்கிச் செருகிய புடவையோடு பெண்கள் நடவு செய்து கொண்டிருக்க மற்ொரு புறம் ஆண்கள் நிலத்தை உழுதுகொண்டிருந்தனர். வாய்க்காலில் நீர் சலசலத்து ஒடிக்கொண்டிருக்க, வரப்பின் ஓரங்களில் பெரிய பெரிய பொந்துகள். லேசாய் எட்டிப்பார்த்தான் ரவி. கொழுத்த நண்டுகள் தங்கள் பருத்த உடம்போடு விரித்த, கால்களோடும் தெரிய பயந்து பின்வாங்கினான்.

தோட்டக்காடுகளில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பெண்களில் ஒரு வயதான பெண்மணி அருமையான நாட்டுப்புறப் பாடலை மெல்லிய குரலில் பாடிக்கொண்டிருக்க மற்ற பெண்கள் தன்னாளே தானேன்னே என இசையமைக்க இனிமையாய் இருந்தது.

எந்த இசையமைப்பும் இல்லாத இனிமையான பாடல். நின்றே கேட்டான் ரவி. "பூவோடு வருவேன்னு சொன்ன ராசா. இந்த

பூவையை மறந்து சென்றதேனோ நீ போன வழிதேடி நானும் என்று வருவேனோ. என் ராசா உன்நடையழகு பார்த்த விழி பூத்துப் போச்சே" லேசான நடுக்கத்தோடு ஒலித்த குரல் நாடிநரம்பை சிலிர்க்கவைத்து பாடலின் குரலில் லேசான சோகம் இழையோடியது. பாடலைக் கேட்டு அசையாமல் நின்றான்.

"யேய் யாருங்கப்பா அது? புதுசா இருக்க. யாரு வீட்டுக்கு வந்துருக்கிய?"

முண்டாக அணிந்த ஒருவர் கேட்ட சட்டென கலைந்தான் ரவி.

"நான் எம் பேர் ரவி. என் பிரெண்ட் சந்தோஷ் கூட வந்தேன்."

"அட! நம்ம தர்மகர்த்தா வீட்டுக்கு வந்த புள்ளையா? நீங்கதான் நம்மூரப்பத்தி ஆராய்ச்சி பண்ண வந்தீர்களா?" அவர் ஆவலாய் கேட்க பேசாய் சிரித்தான் ரவி.

"யேய் யாருங்கப்பா பட்டணத்துப் புள்ளையா இருந்தாலும் அடக்கமான புள்ளையாத்தான் தெரியது. சாப்பாட்டு நேரமாகப்போகுதே தம்பி! கம்பங்கஞ்சி குடிக்கிறீர்களா?" பரிவாய்க் கேட்டார்.

"இல்லங்கய்யா. ரொம்ப தேங்ஸ் கேட்டதற்கு. நான் கம்மா தோட்டத்தை சுத்திப்பார்க்க வந்தேன். நீங்க வேலையைப்பாருங்க. நான் கிளம்புறேன்" என்றவாறு விலகிநடந்தான்.

இந்த மனிதர்களுக்குத்தான் எத்தனை வெள்ளைமனம். யாரென்று தெரியாவிட்டாலும் கூட அன்பாய் உபசரிக்கும் தன்மை, பரிவு, உறவினர்களின் உறவுகளையும் தங்கள் உறவாக எண்ணும் தன்மை. ஆச்சர்யம்தான் இதமான நினைவுகளோடு ஆற்றங்கரையருகே வந்திருந்தான். பரந்து விரிந்த ஆறு. அமைதியாய் ஒடிக்கொண்டிருக்க கரையோரமாய் சிலர் அமர்ந்து துவைக்கல்லில் துணிகளை துவைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆற்றின் இருமருங்கிலும் வரிசையாய் பெரியபெரிய ஆலமரங்கள் அடர்ந்து விரிந்து தங்கள் விழுதுகளை பரப்பிக்கொண்டு நின்றன. மரங்களின் நிழல் தந்த குளிர்ச்சியும் காற்றின் சிலுசிலுப்பும் ஏதோ நந்தவனத்திற்குள் றுழைந்துவிட்டது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்த குளித்துக் கொண்டும் துவைத்துக்கொண்டும் இருந்த பெண்களின் அருகே செல்லாமல் கொஞ்சம் தூரமாகவே பொடிநடையாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பள்ளி செல்லாத குழந்தைகள் ஆலம். விழுதுகளைப் பற்றிக் கொண்டு ஊஞ்சலாட அதை நின்று சிரித்தான். அப்போது தான் வீசிய இதமான காற்றில் மிதந்து வந்தது ஒரு இனியராகம். மெலிதான இனிமையான குரல். சட்டென காதை கூர்மையாக்கினான் ரவி. "செந்துரப்புவே! செந்துரப்புவே! ஜில்லென்ற காற்றோ! என் மன்னன் எங்கே என் மன்னன் எங்கே நீ கொஞ்சம் சொல்வாயோ" அப்படியே ஜானகி அம்மாவின் குரலில் ஒலித்த பாடலில் தன்னை மறந்து சுற்று முற்றும் தேடினான்.

துணிதுவைக்கும் பெண்கள் தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்க, குரல் வந்த திசையைத் தேடி நகர்ந்தான். பாடலின்

ஓசை கொஞ்சம் சத்தமாக வர அங்கு வேகமாய் ஓடினான். சற்று தூரத்தில் அந்தப் பெண் தெரிந்தாள். பெரிய ஆலமரத்தினை நடித்த கிளையில் கட்டப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து பாட்டு பாடிக்கொண்டே ஆடிக்கொண்டிருந்தாள்.

அடர்ந்து விரிந்து இடைவரை நீண்டிருந்த கருங்கூந்தலும் காதோரமாய் இருந்த ஓற்றை சிவப்பு ரோஜாவும் தான் முதலில் தெரிந்தது. மெதுவாய் அடியெடுத்து அந்த மரத்தின் அருகே சென்று லேசாய் மறைந்து கொண்டு பார்த்தாள் ரவி. அப்போதும் முகம் தெரியவில்லை. காதோரமாய் ஆடிய முத்து ஜிமிகியும் ஊஞ்சல்கயிறைப் பற்றிருந்த மென்கரமும் அதில் கலகலத்த வெள்ளைநிற கண்ணாடி வளையலும் தான் தெரிந்தது.

கறுப்பில் வெண்புள்ளிகள் இட்ட பாவாடை சட்டையும் வெள்ளைநிற தாவணியும் தெரிந்தது. ஊஞ்சலில் வேகமாய் அவள் ஆட அந்தகேற்ப அவள் கூந்தலும் காற்றில் பறந்த தாவணியும் கருப்பு வெள்ளை கொடிகளாய் அசைந்து அவள் பின்னே ஓடியது ரம்யமாய் இருந்தது. முகம் தெரியாவிட்டாலும் அந்த குரலில் லயித்து நின்றான் ரவி.

"வண்ணப்பூவே! தென்றல்காற்றே என்னைத் தேடி சுகம் வரும்!" "வரும் வரும். நாம் இப்ப வீட்டுக்குப் போகலன்னா அம்மாகிட்ட இருந்து விளக்குமாறுதான் வரும்." என்ற குரலில் பாடல் நின்றதுவிட குரல் வந்த திசையை நோக்கினான் ரவி. பதினெட்டு வயதுக்குமே ஒரு சிறுபெண் கையில் பிழிந்த சரத்துணிகளோடு நின்றிருந்தாள். தலைக்குக் குனிந்து முடியை உலர விட்டிருந்தாள். சிறிய அழகான வட்டமுகம்.

"ஏன்டி இவளோ சீக்கிரமா குளிச்சு முடிச்சே. பொறுமையா குளிக்க வேண்டியது தானே? இன்னும் ஒரு அரை மணி நேரம் ஊஞ்சலடியிருப்பேனில்ல. காக்கா குளியல் போட்டுட்டு வந்தியா. போ. போய் நல்லா குளி" பாடலை போலவே இனிமையான குரல் ஒலித்தது.

அந்தச் சின்னப் பெண் இடுப்பில் கைவைத்து முறைத்தாள். "நான் காக்கா குளியல் போட்டுடேனா? எந்த ஊர்ல காக்கா ரெண்டு மணி நேரம் குளிக்குது. நாம் வந்து ரெண்டு மணி நேரம் தான்டி யாச்சு. இறங்கிவா அப்படி என்னதான் பாடுவியோ நேரம் காலம் தெரியாம? விடாம ஊஞ்சல் ஆடுறியே. கால்கையெல்லாம் வலிக்க வியா உனக்கு?" சலிப்பாய்க் கேட்டாள்.

"இப்படி ஊஞ்சல் ஆடினாத்தான் நல்லா வளரமுடியும் மீனா. வா நீயும் கொஞ்சநேரம் ஆடு" என்றவாறு இறங்கினாள் அவள்.

"எப்படியும் அம்மாகிட்ட அடிவாங்கணும்னு முடிவுபண்ணிட்டியா. அண்ணன் வந்திருக்கும். நீ வந்தியா நான் போகட்டுமா? நான் போறேன்" என்றவாறு அந்த மீனா திரும்பிநடந்துபோக, இவள் பதட்டமாய், "யேய்! விட்டுட்டு போயிடாதடி. துணியெல்லாம் எடுத்திட்டு வர்றேன்." என்றவாறு திரும்பி ரவியை நோக்கி ஓடிவந்தாள்.

ஆளை அசத்தும் அழகுமுகம். கூர்மையான மூக்கில் கடுகுபோல் ஒற்றை வெள்ளைக்கல் பதித்த மூக்குத்தி மின்னியது. கருவண்டயாய் அலைந்த விழிகள். சிறிய நெற்றி. சிரித்த உதடுகள். அப்போதுதான் குனிந்து முடித்திருந்த போதும் பளீரிட்ட அழகு, பவுடர் கண்மை என எதுவும் இல்லாமலே எளிய அழகு. ஜல் ஜல்லென கொலுசு சப்திக்க தன்னை நெருங்கிவந்த பெண்ணை பார்வையை விலக்காமல் ரவி பார்த்துக் கொண்டே நிற்க, உற்சாகமாய் ஓடிவந்தவள் திடுக்கென நின்றாள். கண்களில் சட்டென பயம் படர்ந்துவிட அவனைக் கண்டு மிரண்டு போனாள்.

துள்ளித் துள்ளிப் போகும் பெண்ணே
சொல்லிக் கொண்டு போனால் என்ன
கன்னி உந்தன் பேர் என்ன- வெள்ளிக்
கொலுசு போகும் திசையிலே
பாவி நெஞ்சம் போவதென்ன !

2

ரவியிடம் துளியும் அசைவின்றிப் போகவே அவள் பயந்துதான் போனாள். என்ன மனிதன் இவன்? இப்படியா பார்ப்பான் கொஞ்சமும் விவஸ்தையில்லாமல்? பொறுக்கி. சட்டென முகம் கருத்துவிட அவன் கைபற்றியிருந்த கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தனது துணிகளை பரபரவென எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள். அவளது பதட்டமான ஓட்டமும் கொலுசின் ஓசையும்தான் ரவியை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தது.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவன் திரும்பிப்பார்க்கும் முன் அவள் சற்று தூரம் போய்விட்டிருந்தாள். அவ்வப்போது திரும்பி முறைத்துக் கொண்டும் திட்டிக் கொண்டும் அவள் போக, ரவிக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. தன்னையே கடிந்துகொண்டு திரும்பியவன் நின்றான். காலடியில் கிடந்த பொருளை குனிந்து எடுத்தான். வெள்ளைநிற கண்

"டாக்டர் நான் இங்க 40 வாட்ஸ்
பல்பை முழுங்கிட்டேன் டாக்டர்"
"இதோ 2 நிமிசத்தில வர்றேன்"
"டாக்டர் இங்க 2 மணி நேரம்
பவர்கட்; மெதுவாவே வாங்க
போதும்"

-பழகவிதா சிவமணி,
புன்செய்ப்புளியம்பட்டி.

ணாடி வளையல் துண்டுகள்.

அந்தப் பெண் துணிகளை எடுக்கும் போது மரத்தில் பட்டு வளையல் உடைந்திருக்க வேண்டும். வளையல் துண்டை பார்த்து விட்டு அவளைப் பார்த்தான். அவள் வெகுதூரம் சென்றிருக்க வெள்ளை நிற தாவணிமட்டும் லேசாய்த் தெரிந்தது. சின்னச்சிறிப் போடு அந்த வளையல் துண்டுகளை சட்டைப்பையில் போட்டுக் கொண்டு வந்த வழியே திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

பாதித்தாரம் வரும்போதே எதிரே பதட்டத்தோடு வந்தான். சந்தோஷ். ரவியைக் கண்டதும் ஒரு நிம்மதி மூச்சோடு, "எங்கடா போன. கொஞ்ச நேரத்தில் பயந்து போயிட்டேன். நீ ஏன் இங்க வந்தே?" மூச்சுவாங்கக் கேட்டான். அவனை தோளோடு அணைத்துக் கொண்டு, "ஸாரிடா உங்க ஊர் தோட்டம், வயல் எல்லாம் பார்த்திட்டே வந்தேனா. அப்படியே திரும்பிப் பார்த்தா ஆறு வந்திடுச்சு அதான் நேரம் போனதே தெரியாம இருந்திருட்டேன். ஸாரிடா"

"நல்லா சுத்தின போ. நான் அங்கெல்லாம் தேடிப்பார்த்துட்டு நீ ஊருக்கே கிளம்பிப் போயிட்டியோன்னு பயந்திட்டேன். சரி. வா. அப்பா கையில் இளநீரோட நின்னுட்டு இருந்தாங்க. வீட்டையும் விருந்து ரெடியாகி விட்டதாம். சீக்கிரமா போகணும் வா." என்றவாறே முன்னே சந்தோஷ் நடக்க, அவனைப் பின் தொடர்ந்தான் ரவி. வயல் அருகே வரும் போது அதே நாட்டுப்புற பாடல் இன்னும் முடியாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. "சாதி சனம் கேட்குதய்யா உன் மவராசன் வரலியோன்னு நானும்தான் காத்திருக்கேன் என் ஆயுகம் போகுதய்யா" ரவிநின்றான். நெஞ்சை உருக்கும் பாடல் எத்தனையோ சோகங்களை சொல்லாமல் சொல்லும் இசை. கேட்கும் யாரையும் உருகவைக்கும் வார்த்தைகள்.

"சந்தோஷ்! இந்தப்பாட்டைக் கேட்டியா? அப்படியே உடம் பெல்லாம் என்னவோ பணை மாதிரி இல்ல. நான் போகும் போதே இந்தப்பாட்டு கேட்டுதுடா யாரு பாடுறாங்க. என்ன இனிமையான ராகம் பாரேன்."

சந்தோஷ் நின்றான். வயல்காட்டில் நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முதியபெண்ணியைக் காட்டினான். "அதோ நீலக்கல்லு புடவை கட்டியிருக்காங்க பார்த்தியா அவங்கதான் செல்லம்மா பாட்டி. பாட்டிக்கு இப்போ எழுபது வயசாகுது. பாட்டிக்கு ரொம்ப இனிமையான குரல். ரொம்ப நல்லா பாடுவாங்க. இப்போ பாடுறாங்களை இதே பாட்டை எனக்கு விவரம் தெரிஞ்சதுல இருந்தே பாடுறாங்க"

"ஏன்டா! இந்தப்பாட்டுல ஏதோ சோகம் தெரியுதே"

"நிச்சயமா. அது ஒரு பெரியகதை. சோகமானதும் கூட. பாட்டிக்கு ஒரு முறைப்பையன் இருந்தாராம். பாட்டியும் அவரும் அம்பிகாபதி அமராவதி மாதிரி இருந்தாங்களாம். உறவுக்காரங்க ஒரு ஊர்க்காரங்க. அதனால் அவங்க அன்புக்கு எந்தத் தடையும் இல்ல. ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்காங்க. எங்க ஊரு

வழக்கப்படி தாலியும் முகூர்த்த புடவையும் மாப்பிள்ளைதான் வாங்கணும். அதனால் மாப்பிள்ளை மட்டும் டவுனுக்கு சைக்கிள்ல போனாராம். கல்யாணத்துக்கு தேவையான பொருளெல்லாம் வாங்கிட்டு வரும்போது ஒரே மழையாம்.

மழையும் புயல்காத்துமா இருந்ததாம். உடனே அவரு ஒரு வீட்டு சுவரோம் ஒதுங்கி நிற்கும் போது இடிவிழுந்து கருகிட்டாரு"

ரவி அதிர்ந்து நிற்க, சந்தோஷின் மனமும் கலங்கிப்போனது. ஒரு நிமிட இடைவெளிவிட்டு, "பாட்டி புதுப்பெண்ணா தயாராகி காத்திட்டு இருக்கும் போது ஊர்க்காரங்க வந்து சொன்னாங்களாம். பாட்டியை அழைச்சிட்டுப் போனாங்களாம். கருகின உடலைப் பார்த்திட்டு பாட்டி நம்பவே இல்லையாம். இல்லை! என் வீட்டுக்காரரு பூவும் தாலியும் வாங்கிட்டு வருவார். என்னைத் தேடி வருவாருனு அடிச்சுச் சொன்னாங்களாம்.

அப்போ இருந்து இப்ப வரைக்கும் கிட்டதட்ட அம்பது வருடத்துக்கும் மேலே இதே பாட்டை பாடிட்டு மாப்பிள்ளை வருவாருன்னு எதிர்பார்த்திட்டே இருக்காங்க" பெருமூச்சோடு முடித்தான் சந்தோஷ்.

கண்கள் கலங்கிவிட, "சந்தோஷ்! பாட்டிக்கு.. பாட்டிக்கு மன நலம் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டதா?" என்றான் ரவி.

"ஒரு சிலர் அப்படியும் சொல்வாங்க. ஆனா எனக்கு அதில் உடன் பாடு கிடையாது. பாட்டியோட பெத்தவங்க இறந்த போது அழுதாங்களாம். யாருக்கும் உடம்பு சரியில்லன்னா ஒடிவந்து மருந்து கொடுப்பாங்க. துணிமணி எல்லாம் சுத்தமா துவைச்சு நீட்டா கட்டுவாங்க. எனக்கு நினைவு தெரிந்த நான்முதலா இதோ இப்படி தோட்ட வேலை செய்து தானே சமைச்சு சாப்பிடுறாங்க. வீடு அவ்ளோசுத்தமா இருக்கும். மனநலம் சரியில்லன்னா இதெல்லாம் சாத்தியமாகுமா? என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் பாட்டிக்கு ஒரு நோயும் கிடையாது."

"அப்போ எப்படி செத்துப்போன ஒருத்தருக்காக இத்தனை வருஷம் காத்திருக்காங்க."

"அதுதான்டா உண்மையான ஆழமான நேசம். தன்னை விரும்பியவர் எப்படியும் தன்னைவிட்டு போய்விட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை. தன் வாழ்நாள் முழுக்க தன் மனம் கவர்ந்தவரையே எண்ணி வாழும் உறுதி. இப்படி எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். ஆனா பாட்டியோட நேசம் அழியாத காதல் காவியம்."

"உண்மைதான். என்னை அந்த பாட்டிகிட்ட கூட்டிட்டு போறியா அவங்ககிட்ட பேசணும் போல இருக்கு"

"பாட்டி வேலையா இருக்காங்க. அதோட வெயிலும் ஏறுது. வா மொதல்ல வீட்டுக்குப் போகலாம். பாட்டியை சாயந்திரமோ நாளைக்கோ பார்த்துக்கலாம். வா" என்றவாறு நண்பனின் கைபற்றி தென்னந்தோப்பிற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

சந்தோஷின் அப்பா முத்துக்குமாரசாமி வாய்நிறைய சிரித்து அன்போடு வரவேற்று இருவருக்கும் இளநீரைக் கொடுத்தார். "எங்கே

தம்பி போயிட்டங்க. வீட்டுக்கு வாங்க. அம்மா! மின் குழம்பு பண்ணி வெச்சிட்டு உங்க கா எப்போ வரும்னு வாசலையே காத்து நிற்கறா."

"இல்லப்பா! அப்படியே சுத்திப் பார்த்திட்டு வந்தேன்" என்றான் ரவி "முதல்ல வீட்டுல போயி சாப்பிட்டுட்டு வெயில் தாழ சுத்திப் பாருங்கய்யா வீட்டுக்குப் போங்க."

"நீங்கனும் வாங்கப்பா காலையே போயிடலாம்."

"இல்லய்யா! இப்போ தாமுவண்டி வரும். தேங்காயை எண்ணி லோடு ஏத்திவிட்டுட்டு அப்பா வர்றேன். நீங்க போங்கய்யா" என கா வரை வந்து வழியனுப்பினார்.

காரில் ஏறியதும் ஆற்றோரமாய் ஊஞ்சலாடிய பெண் நினைவு வர புன்னகையோடு அமைதியாக இருந்தான் ரவி. அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "என்னடா முகமெல்லாம் பிரகாசமா இருக்கு. என்ன விசயம்." சிரித்தவாறே கேட்டான் சந்தோஷ்.

"ஒண்ணுமில்லையே! எப்பவும் போலத்தான் இருக்கேன்" சமா வித்தான் ரவி.

"டேய்! பொய் சொல்ற. உனக்கு பொய் யெல்லாம் பேசுவராது. ஒழுங்கா உண்மையைச் சொல்லு. இல்லன்னா காரை எடுக்கமாட்டேன்."

"அதான் ஒண்ணுமில்லன்னு சொன்னேனே."

"அதான் பொய் சொல்லாதே உண்மையைச் சொல்லுன்னு சொன்னேன்." சந்தோஷம் ரவியைப் போலவே பேச சிரித்தான் ரவி.

"விடமாட்டியே! அது ஒண்ணும் பெரிய ரகசியமில்ல. ஆத்தோ ரமா நடந்து போயிட்டு இருந்தேனா அப்போ ஒரு அருமையான பாட்டு காதல விழுந்ததுடா"

செல்லம்மா பாட்டியோட பாட்டைச் சொல்றியா?"

"இல்லடா. இது சினிமா பாட்டு. ஸ்ரீதேவி பாடின பாட்டு செந்திராபுரேவென்னு"

"சினிமா பாட்டா? யார் பாடினா பார்த்தியா?" ஆர்வமாய்க் கேட்டான்.

"ம்ம்ம். இல்லடா. முகம் தெரியல. நல்லா கருகருன்னு கூந்தல். கா தோரமா ஒற்றை ரோஜா. வெள்ளை நிற தாவணி. முடியை விரிச்சுப் போட்டுட்டு அது ஊஞ்சல் ஆடின அழகு அற்புதமா இருந்ததுடா."

"ஏய் நிறுத்து. அது எதுவும் பேய் மிசாசா இருக்கப்போகுது. கால இருந்ததா பார்த்தியா. இருக்குத் தான் மத்தியான நேரம் கண்ட இடத்துக்கும் போகக் கூடாது"

"என்னடா கிண்டலா? அந்தப் பொண்ணு கூட வந்த பொண்ணு கிட்ட பேசினாளே. கால ஜவ்ஜவ்னு கொலுசு போட்டுட்டு என் கிட்ட வந்தாளே"

"என்ன உன்கிட்ட வந்தாளா? எதுக்கு? உன்னோட பேசினாளோ?"

"இல்லடா! நான் ஒரு மரத்துக்கு பின்னால் நின்றுட்டு இருந்

தேன். அவதுணிய காயப்போட்டிருந்தா. அதை எடுக்க வந்திருக்கா. நான் அப்படியே அசந்து போய் பேச்சில்லாம நின்னேனோ என்னைப் பத்தி என்ன நினைச்சானோ. திட்டிட்டே போனா. நானும் சுதாரிக்கிற முன்னால ஓடிப்போயிட்டா."

"இவ்ளோ நடத்திருக்கா. ஒஹோ. சரி. ஆள் எப்படி இருந்தா? முகத்தைப் பார்த்தியா?"

"அம்சமான அழகுடா. ஆடம்பரம் இல்லாத எளிமையான அழகு. ரொம்ப அழகுதான்டா."

"அப்போ உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?" சந்தோஷ் உற்சாகமாகக் கேட்க, அதுவரை புன்னகையோடு ஜொலித்த ரவியின் முகம் மாறியது. சட்டென இருண்டு போனது.

"என்னடா? நான் கேட்டது காதுல விழலையா?"

"டேய்! நான் அந்தப் பெண்ணோட குரலையும் பாட்டையும் தான் ரசிச்சேன். நீயா எதையாவது கற்பனை பண்ணிக்காதே."

"இதை நான் நம்பனுமா? காத்தோர ஒற்றை ரோஜா வரை நினைப்பு வெச்சிருக்க. அந்தப் பொண்ணு போட்டிருந்த டிரெஸ் ஞாபகம் இருக்கு. ஆனா நீ பாட்டை மட்டும் தான் ரசிச்சேம்? ஏன்டா எங்கிட்டேயே மறைக்கிற?"

"விளையாடாதே சந்தோஷ். இந்தப் பேச்செல்லாம் தேவையா?"

"ஏன்டா? இதிலென்ன தப்பு. பிடிச்சிருந்தா பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லு. இந்த ஊரு பொண்ணுன்னா நமக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணாதான் இருக்கும். உனக்கு ஒகேன்னா அப்பாகிட்டச் சொல்லி பேசி முடிச்சிடலாம்"

"சந்தோஷ்" ரவியின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. "இந்த மாதிரி பைத் தியக்காரத் தனமான பேச்சையெல்லாம் விடு. முதல்ல காரை எடு. இந்த மாதிரி எதுவும் பேசாமல் இருந்தால் உன் வீட்டிற்கு வருகிறேன். இல்லையென்றால்..காரை சென்னைக்குத் திருப்பி." உஷ்ண மாய் சொல்லிவிட்டு இருக்கையில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்த சந்தோஷ் ஒரு பெருமூச்சு

"தலைவருக்கு பழைய நினைப்பு இன்னும் போகலே..."

"எதனால்...?"

"கடையை திறக்கணும்னு தும் கள்ளச் சாணியை எடுத்திட்டு வர்றாரே..."

-கே.பிரசன்னகுமார், குடந்தை.

டன் நண்பனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். "லாரிடா! இனி இப்படி எதுவும் பேசமாட்டேன். தயவு செய்து அப்செட்டா ஆகி டாதே. முதல் முறையா வீட்டுக்கு போறோம். கொஞ்சம் சிரிச்சமா திரி வாடா. நான் ஏதோ ஜாலிக்காக அப்படி பேசிட்டுேன். லாரிடா." ரவி கண்களைத் திறந்தான். "இட்ஸ் ஒ. கே. டா. என்னோட நிலை தெரிஞ்சும் இப்படி பேசுறது என்னை கேலி செய்யுற மாதிரி இருக்குடா ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்குடா." ரவியின் குரலில் வலி தெரிந்தது.

"மன்னிச்சிடுடா. இனிமே இப்படி பேசமாட்டேன். உன் மனசு புண்படும்படியா எதுவும் சொல்லமாட்டேன். நீ மறக்க நினைச்சதை மறக்கத்தானே இங்கே கூட்டிட்டு வந்தேன். நானே இப்படிப் பேசிட்டுேன்."

"சரி, விடு. வீட்டுக்குப் போகலாம். உங்க அம்மா தேடிட்டு இருப்பாங்களே. காரை எடு." "

நிம்மதியான புன்னகையோடு சந்தோஷ் காரைக் கிளப்ப, எதிரே வைக்கோல் ஏற்றிக் கொண்டு மாட்டுவண்டி வந்தது. "சந்தோஷ்! அந்த வண்டி போகட்டும். பாதை குறுக்கலா இருக்குதே. அது போனப் புறம் காரை எடுக்கலாம்" ரவி சொல்ல, "ஓகே" என்றவாறு மாட்டு வண்டி தங்களைக் கடந்து செல்லக்காத்து இருந்தனர்.

"காட்டோரம் வேலை செய்து கஞ்சிகுடிக்க வீட்டுக்குப் போறேன். கூட்டிப் போகும் கானைகளே பள்ளம்பார்த்து செல்லுங்களேன்." வண்டிக்காரன் பாடிக்கொண்டே கடந்துபோக ரவி ஆச்சர்ய மாய் சந்தோஷை ஏறிட்டான்.

"என்ன சந்தோஷ் இது? இந்த ஊர் எல்லாருமே பெரிய பாட கர்களா இருப்பாங்க போலிருக்கே. பாட்டுத் தெரியாத ஆளே கிடையாதா?"

"உண்மைதான்டா. குழந்தை பிறந்தா அதை தூங்க வெக்க தாலாட்டு அப்புறம் அது வளர்ந்தா, ஆளாகிநின்னா அதுக்கும் பாட்டு கல்யாணம் பண்ணிட்டு போறதுக்கு, சீமந்தம் பன்றதுக்கும் பாட்டு. பொங்கல், தீபாவளிக்கு கொண்டாட்டம்னாலும் பாட்டு. ஏர் உழவு செய்யும் போதும் நாற்று நடும் போதும் அறுவடை செய்யும் போதும் பாட்டு. திருவிழாவில் உறியடிக்கிறதற்கும் முளைப்பாரி வெக்கள் னும்னா பாட்டு. கடைசியா உலகத்தை விட்டு போகும் போது ஒப் பாரிப் பாட்டுன்னு பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரை எல்லாத்துக்கும் பாட்டுத்தான் இங்கே."

"அடேயப்பா! இதெல்லாம் யார் கிட்ட கத்துப்பாங்க?"

"ஏண்டா இதெல்லாம் குருவேச்சு கத்துகிட்டு கச்சேரியா பண் ணப்போறாங்க. ஏதோ வாய்க்கு வந்ததைப் பாடிக்கு வாங்க. இப்ப வண்டி ஓட்டிட்டு போனானே அவன் என்ன பாடினான்? வேலை முடிச்சிட்டு சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்குப் போறேன்னான். அதையே ராகத்தோட சொன்னதும் பாட்டாமாறிடுச்சு. எல்லாம் அப்படித்தான். அவங்களுக்கு தோணினைதப் பாடுவாங்க. பாட்டு எழுதி இசைய

மைச்சி மெட்டுகட்டிப் பாடுறதில்லை."

"ஆனாலும் கேட்க அருமையா இருக்குதுடா"

"ஆமா இனிமையாகவும் இருக்கும். வேலை செய்யும் போதும் தொலை தூரம் நடக்கும் போதும் களைப்பு தெரியாம இருக்கப் பாடு வாங்களாம். அப்புறம் நடக்கும் பாட்டு இல்லாம எந்த வேலையும் இல்லாமப் போச்சு. இப்போ டி.வி., ரேடியோன்னு நுழைஞ்சதும் எங்கே பார்த்தாலும் சினிமாப்பாட்டுதான் கேட்குது. ஒரு முழம் வளராத பிள்ளைங்க கூட எல்லாப் புதுப்பாட்டையும் மனப்பாடம் பண்ணிட்டு அலையுதுங்க" சலித்துக் கொண்டே காரை எடுத்து பாதையில் செலுத்தினான் சந்தோஷ்.

ரவிக்கு தானாக அந்தப் பெண்ணின் நினைவு வந்தது. 'என்ன பாட் டாக இருந்தால் என்ன? என்ன அருமையான குரல்.. இதமான ராகம்... அந்தப் பெண்ணின் பாடலைக்கேட்டு நான் மட்டுமா மயங் கினேன்? வீசிய காற்று கூடத்தான் மயங்கியது. ஆற்றின் மீன்கள் கூட துள்ளிப் பாய்ந்ததே. கரையோரம் வளை தோண்டிக் கொண்டிருந்த நண்டுகள் மெய்மறந்திருக்கும். இந்த ஊரைவிட்டுப் போகும் முன் அந்தப் பெண்ணை பார்த்து பாராட்ட வேண்டும். சினிமாவில் பாடும் எண்ணம் இருக்கிறதா என்று கேட்கவேண்டும்? அப்படி எண்ணம் இருந்தால் நம்மால ஆன உதவியைச் செய்ய வேண்டும். இன்னொரு ஜானகியோ, சுசிலாவோ உருவாகட்டுமே' அந்தப் பெண்ணின் நினை வில் உழன்றவன் கார் நின்றதும் தான் சுய நினைவிற்கு வந்தான்.

அசட்டு சிரிப்போடு கதவை திறந்து இறங்கியவன், "நீ வருவாய் என நானிருந்தேன். ஏன் மறந்தாய் என நானறியேன்" என்ற இனிய இசையில் அப்படியே நின்றான். காலையில் கேட்ட அதே இனிய குரல்.

தட்டிவிட்டேன் மனக்கதவை திறந்து
பார்க்க விரைந்து வா நெஞ்சம்
உந்தன் நெஞ்சம் கொண்ட சஞ்சலங்கள்
மறைய எங்கிருந்தோ இளம் குயிலின்
இன்னிசை கேட்டு கண்விழித்தேன்!

3

"வாடா இது தான் நம்மவீடு. எப்படி இருக்கு?" சந்தோஷ் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் ரவி. பாடல் நின்று போயி ருந்தது. பிரமையோ? அந்தப் பெண்ணையே நினைத்துக் கொண்டு வந்ததால் எனக்கு அப்படி கேட்டிருக்குமோ? இப்போது கேட்கவில் லையே!

"என்னடா மலைச்சுப் போய் தின்னுட்டே. வா உள்ளே" நண்ப னின் கையைப் பற்றி வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான், திண்ணை மில் மூட்டைகளை அடுக்கி கொண்டிருந்த ஒருவேலையாள் அவர்க ளைக் கண்டதும் அவசரமாய் தலைப்பாகையை அவிழ்த்துவிட்டு, "சின்னய்யா வணக்க முங்க. நல்லாயிருக்கேளா?" என பவ்யமாய்க்

கேட்டான்.

"ம். நல்லா இருக்கோம் மாரி. நீ நல்லாயிருக்கியா? சின்னத்தா புள்ளைங்க எல்லாம் சவுக்கியமா?"

"எல்லாம் செளக்கியம்தாங்க. உள்ளார போங்கய்யா. அம்மா தேடிட்டே இருந்தாக"

"சரி மாரி. கார்ல லக்கேஜ் இருக்கு. கொஞ்சம் எடுத்திட்டு வர்றியா?"

"நீங்க போங்கய்யா. நான் எடுத்திட்டு வர்றேன்." என்றவாறு அவன் காரை நோக்கி விரைய, "ரவி! இது மாரிச்சாமி, நம்ம வீட்ல வேலை செய்யுறவன். ரொம்ப நல்லவன். நல்ல உழைப்பாளி. என் னன்னா எண்ணெய்யா நிற்பான். சரி வா." என்றவாறு வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

"அம்மா! அண்ணன் வந்தாச்சு," என்றவாறு ஓடி வந்த பெண் ணைக் கண்டதும் ரவி அசந்து போனான். இது ஆற்றங்கரையில் பார்த்த பெண்ணல்லவா. அப்படியென்றால் அந்தப் பெண்ணும் இங் கேதான் இருக்கிறாளா?

அப்படியென்றால் பாடல் கேட்டது பிரமை இல்லையோ? கண் களை சுழற்றித் தேடினான்.

சந்தோஷ தன் தங்கையிடம் குரலைத் தழைத்தவாறே, "அந்தப் பிசாசு எங்கே. வீட்ல இல்லையா?" எனக் கேட்டான்.

"வீட்லதான் இருக்கு. நீ வரும் போது பாடிட்டு இருந்ததே காது கேட்கலையா? உன் காரைப் பார்த்தும்தான் உள்ளே போச்சு" மீனா வும் கிசுகிசப்பாகவே சொல்ல, ரவிக்கு சிரிப்பு மீறிட்டது.

சந்தோஷ நல்ல உயரம். மீனா அவன் தோளைவிட குள்ளமாய் இருக்க. அவன் குனிந்து பேசிய விதம் சிரிப்பை உண்டுபண்ணினா லும் ஒரு விஷயம் உறைக்க காரொன்றது.

இந்தப்பெண் சந்தோஷின் தங்கை என்றால் அந்தப்பெண்ணும் இவன் தங்கையாகத் தானே இருக்கும். நண்பனின் தங்கையைக் கண்டு அவனிடமே அவளைப்பற்றி பேசினோமே குற்ற உணர்வு டன் தலையை கவிழ்ந்து கொண்டான் ரவி. ச்சே! எத்தனை பெரிய தவறு செய்துவிட்டேன்.

"டேய் ரவி! இது மீனா, என்னோட தங்கை," என அவன் இயல் பாய் அறிமுகப்படுத்த ரவி தயக்கமாய் ஏறிட்டான்.

"ஹாய் அண்ணா! நல்லா இருக்கீங்களா?" என மீனா உரிமை யோடு பேச தயக்கம் மறந்து சிரித்தான்.

"ம். நல்லா இருக்கேம்மா. நீ படிக்கிறியா?"

"இப்பத்தான் பிளஸ் டூ முடிச்சேன். இனிமேத்தான் காலேஜிக்குப் போகணும், வாங்கண்ணே! வந்து உட்காருங்க, அம்மா இப்பத் தான் குளிக்கப்போனாங்க. இதோ வந்துட்டாங்களே" அவன் கைகாட்டி ய நிசையில் பார்த்தான். குனிந்து முடிந்து சரியாய் துடைக்காமல் அவசரமாய் புடவைவயைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தான் சந்தோஷின் அம்மா ராஜலட்சுமி. முகம் நிறைய அன்பும் புன்னகையுமாய் வந்த

வளைக் கண்டதும் தன் தாயே எதிரில் வந்து நின்றது போல் உணர்ந் தான் ரவி.

"எய்யா! வாங்க. இவ்ளோ நேரம் உட்கார்ந்து பார்த்திட்டு இப் பத்தான் குளிக்கப் போனேன். உட்காருங்கய்யா. பசியோட இருப்பிங் களே. இருங்க. சாப்பாடு எடுத்திட்டு வர்றேன்." அவசரமாய் திரும் பியவளை நிறுத்தினான். சந்தோஷ்.

"அம்மா! ஒண்ணும் அவசரமில்லம்மா. இப்பத்தான் அப்பா வைப் பார்த்திட்டு இளநீர் சாப்பிட்டு வந்தோம். நீங்க முதல்ல தலையை நல்லாத் துவட்டிட்டு நெத்திக்கு பொட்டு வையுங்க. நான் ரவியை என் ருமுக்கு அழைச்சிட்டுப் போறேன்."

"எய்யா! இந்தப்புள்ள ஏதோ ஆராய்ச்சி செய்யப்போகுதாமில்ல. அதனால் உங்க அப்பா மெத்தைமேல ருமை ஒழிச்சு வெச்சுருக்காக. இடைஞ்சல் இல்லாம இருக்கணும்னு சொன்னியாமே."

"அட ஆமாம். சரிம்மா. நான் இவனை மாடிக்கு அழைச்சிட்டு போயிட்டு வர்றேன். நீங்க சாப்பாடு எடுத்து வெச்சிட்டுக் கூப்பி டுங்க" என்றவாறு நண்பனை அழைத்துக் கொண்டு மரப்பலகை யால் ஆன படிக்கட்டுகளில் ஏறினான்.

அது பழங்கால ஓட்டு வீடு. ஆனாலும் கம்பீரமாய் நின்றது. பெரிய வீடுதான் என்றாலும் விஸ்தாரமான அறைகள் இருக்க வில்லை. பெரிய ஹால் மட்டுமே. மற்றவை எல்லாம் நடுத்தர அளவில் சிறுசிறு அறைகளாக இருந்தது. காற்று குளுமையாக வீச முற்றத்துப்பூக்களின் மணமும் சேர்ந்தே வந்தது. பெரும்பாலும் தானிய மூட்டைகள், தேங்காய்கள் என அறைகள் நிறைந்தே இருந் தன.

மாடியை அடைந்ததும் பிரமித்துப்போனான் ரவி. மொத்தமாய் ஒரே அறையாய் மேலே ஓடுகளால் வேயப்பட்டிருக்க நான்கு புறமும் இரண்டு இரண்டு ஜன்னல்கள் காற்றையும், வெளிச்சத்தையும் வாரி யிறைத்தன. வெளியே எட்டிப்பார்த்தான் ரவி. தூரத்தில் தெரிந்த மலைமுகடுகள் கண்மாய், ஆறு, வயல், தோட்டம், தென்னந்தோப்பு என எல்லாமே பசுமையாய் இருந்தன.

மனநிறைவோடு கண்களில் நீர்க்கிய தன் நண்பனை நன்றியாய்

"தாதாவோட பேரென்று சரி யாத தான் இருக்கு..."

"எதனால்?"

"ஆயுதம் தொழுவது சால வும் நன்றிங்களுனே..."

-கே.பிரசன்னகுமார், குடந்தை.

பார்த்தான் ரவி.

"எப்படிடா இருக்கு ரும்? உனக்கு எந்தத் தொந்தரவும் இருக்காது. பகல் வெளியே போகலாம். நைட் இங்க வந்திடு. நானே உனக்கு சாப்பாட்டை மேலே எடுத்திட்டு வந்திடுவேன். வேறயாரும் இங்க வரமாட்டாங்க. உன்னைப்பத்தி யாருக்கும் எதுவும் தெரியப்போவ தில்லை. இனி எந்த மன உளைச்சலும் இல்லாம கலகலப்பா இரு. சரியா. இன்னும் ஒரே மாசம்தான் டீர்ட்மெண்ட்ஸ் எல்லாம் சரியாகி டும். யாருக்கும் எதுவும் தெரியவேண்டாம். நீ தைரியமா இரு. என் னடா சொல்றே."

நண்பனைக் கட்டிக் கொண்டான். "தேங்க்ஸ்டா எனக்கு இப் பவே குணமாகிட்ட மாதிரி இருக்குடா. எனக்கு நம்பிக்கை வந்தி டுச்சு எனக்கு சரியாயிருமில்ல. நானும் எல்லோர் மாதிரியும் நடமா டமுடியுமில்ல."

"அதில் என்னடா சந்தேகம் உனக்கு. இது ஆரம்ப ஸ்டேஜ் தான்னு டாக்டரே சொல்லிட்டாரே. நீதான் ரொம்ப பயந்துட்டே. மாத் திரை மருந்துலயே சீக்கிரம் குணமாக்கிடலாம்டா. நீதான் அவசரப் பட்டு கல்யாணத்தையே நிறுத்திட்ட. பொறுமையா முடிவெடுத்தி ருக்கலாம்."

"சேச்சே! அந்தப் பொண்ணு எவ்ளோ கனவுகளோட என்னை நம்பிவரும். என்னால் எப்படி...எப்படி..." தொண்டை அடைக்கத் திணறினான் ரவி. சட்டென நண்பனை சமாதானம் செய்தான்.

"சரிடா சரி. போனதைப் பத்திப் பேசி பயனில்லை. அதெல் லாம் விட்டுடுவோம். எது நடந்ததோ அதை நல்லதாகவே எண்ணிக் கொள்வோம். அதை விட அருமையான பெண் கிடைப்பான் உனக்கு"

"நடக்காத காரியத்தை பேசாதே சந்தோஷ். எனக்கு அப்படி ஒரு எண்ணமே இல்லை. என்னோட சுய நலத்திற்காக ஒரு பெண்ணோட வாழ்க்கையைக் கெடுப்பதா? வேண்டாம்ப்பா. காலம் முழுக்க இப் படியே இருந்து விடுகிறேன். என்னை என் போக்கில் விட்டுடு" ரவி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கீழே இருந்து அழைப்பு வந்தது.

"அண்ணா! வாங்க சாப்பிடலாம்" மீனாவின் குரல் கேட்டதும்.

"சரிவாடா பசிக்குது அம்மா வச்ச மீன் குழம்பு நீ சாப்பிட்டதில் லையே வா. வந்து சாப்பிட்டுப்பார்" என கீழே இறங்கினான்.

"வந்து இவ்ளோ நேரமாச்சே! என்னைத் தேடினானா? நான் வேண்டாத விருந்தாளி தானே. நான்தான் அவன் வருவானு தெடிட்டே இருக்கேன். அவனுக்கு என்ன? அவனை யார் கேள்வி கேட்டிங்க?" காரசாரமான குரல் கேட்க, ரவியை திரும்பிப் பார்த்து மெதுவாய் வரும் படி சைகை காண்பித்து விட்டு பூனைப்பாதம் வைத்து மெல்ல இறங்கினான் சந்தோஷ்.

"எல்லாம் நீங்க கொடுக்கிற இடம்தான். தலைக்கு மேலே வளர்ந்த பிள்ளைன்னா தட்டிக்கேட்கக் கூடாதா? தடிமாடு. தடிமாடு கீழே வரட்டும். அவனுக்கு இன்னிக்கு சாப்பாடு கிடையாது."

ராஜலட்சுமி அதட்டினாள். "மெல்லப்பேசடி. கூட அவன்

சினேகிதகாரப்பள்ளியும் வந்திருக்கு"

"வந்தா என்ன? இதுவே ஒரு தடிமாடு. கூட வந்தது மட்டும் என் னவாம்? அதுவும் தடிமாடுதான். ரெண்டு மாடுகளுக்குமே சோறு கிடையாது?"

"அதை ஒரு கழுதை சொல்லக்கூடாது." தனக்கு வெகு அருகே கேட்ட சந்தோஷின் குரலில் அதிர்ந்து துள்ளித் திரும்பினான் ஜோதி லட்சுமி. கடைசி படியில் இறங்கிய ரவி அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

இவளா? காலையில் கம்மா பார்த்ததற்கே முறைத்துக் கொண்டு திட்டிவிட்டு போனவள். இப்போது நான் யாரென்று தெரியாமலே தடிமாடு என்கிறாள். நேரில் பார்த்தால் இன்னும் என்னவெல்லாம் சொல்வாளோ? எதற்கு வம்பு என்று அங்கேயே நின்றுகொள்ள, அவ னைக் கவனியாமல் தன்னைக் கழுதை என்றவனிடம் மல்லுக்கு நின் றான் ஜோதி.

"யார்? யாருடா கழுதை. நீ தான் எருமைமாடு தடிமாடு"

"நீ தாண்டி கழுதை. நான் வந்து இறங்கும்போது நீ கனைத்ததைக் கேட்டேனே. ஆமா உனக்கு என்ன பெரிய கசிலானு நினைப்பா?"

ஜோதியின் முகம் கோணியது. "டேய்! நான் பாட்டு பாடினா உனக்கு கழுதை கனைப்பது போல இருக்குதா? நீ தாண்டா கழுதை. கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூரவாகன"

"அப்போ நீ கோட்டான். கோட்டான் மாதிரி குரலை வெச்சி கிட்டு சின்னக்குயில் சித்ரா மாதிரி நினைச்சிட்டு எப்பவும் பாடியே கொல்றியே? உன் பாட்டைக் கேட்டு தெருவில் மூலு நாய் செத்துப் போச்சு. ஏழெட்டுக் கோழி ஊரைவிட்டே ஓடிடுச்சு. அவ்வளவு ஏன் நம்ம ஊர் ஒரு காக்காவைக் கூட பார்க்க முடியுதா? எல்லாமே உன் குரலைக் கேட்டு தற்கொலை பண்ணிடுச்சாம்."

பொங்கிய சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் ரவி வாயை மூடிக் கொள்ள ஜோதி உதட்டைப் பிதுக்கி அழுகைக்கு தயாரானாள். "அத்தே! உங்கபுள்ள என்ன பேசுறான் பாருங்கத்தே. நான் என்ன அவ் வளவு மோசமாவா பாடுறேன்." என்றவாறு கண்ணை கசக்கினாள்.

"டேய்! ஏண்டா வந்ததும் வராததுமா அவளை சீண்டற. அவருர லுக்கு என்னடா தேனாட்டம் இருக்குமே. அவள் பாடச்சொல்லி நான் பூரா கேட்டுட்டே இருக்கலாமே."

"அம்மா! கம்மா பொய் சொல்லாதீங்க. அவ பாடும்போது நீங்க காதுல பஞ்சை வெச்சு அடைச்சப்பிங்க தானே"

"ம்? நிசமாவா அத்தை. இவன் சொல்றது உண்மையா?" உண் மையாகவே அழத் தொடங்கினாள்.

"ச்சே! அவன் கம்மா சொல்றான்மா. இவனுக்கு உன் அருமை தெரியுமா? நம்ம பாட்டி உன் பாட்டைக் கேட்காம என்னிக்காவது தூங்கியிருக்காங்களா?"

"அம்மா! பாட்டிக்கு காது கேட்காதும்மா. இவ பாட்டைக் கேட் டுத்தான் பாட்டிக்கு காதே செவிடாப்போச்சு."

ஒவ்வொருவரின் ஜோதி. அதற்கு மேல் நிற்க இயலாமல்,

"சந்தோஷ், தில் ஈஸ் டூம்சு. ஏண்டா இப்படி பண்ண. நிஜமாவே இதைப் பொண்ணு குரல் ரொம்ப இனிமையா இருந்ததுடா. காலையில் கேட்டேனே ஒரு பாட்டு அது இவங்கதான் பாடினாங்க. கேட்ட நான் மட்டும் இல்லடா காற்று, ஆறு, ஆத்துல ஒருமீன் எல்லாருமே மெய் மறந்திட்டோம் தெரியுமா? கூம்மா இப்படிப்பேசி அவங்களை எழு வெக்காதே" என பரிந்து கொண்டு வந்தவனைக் கண்டு மிரண்டு எழுந்து நின்றாள் ஜோதி. அவசரமாய் கண்களைத் துடைத்தாள்.

சந்தோஷ் சத்தமாக சிரித்தான். "போச்சு! இன்னிக்கு எத்தனை மீன் இவபாட்டைக் கேட்டு செத்துப்போச்சோ தெரியலையே!" ஏம்மா அந்த மீனை எல்லாம் எடுத்துவந்து குழம்பு வெச்சீங்களா? ஐயோ! எனக்கு வேண்டாம்ப்பா.

"டேய் ய்" ஆங்காரமாய் சிலிர்த்துக் கொண்டாள் ஜோதி. "ஏதோ போனா போகுதுன்னு விட்டா பேசிட்டே போறியா; உன்னை என் னப் பண்ணுறேன்னு பார்" அவசரமாய் அங்கு மிங்குமாய் ஓடிவந்தாள்.

"ஏய் வேண்டாம்டி, சொன்னாக்கேளு. ஏய் வலிக்கும்" என அவள் ஓட ஜோதி துரத்த, "ச்சே! எப்பப்பாரு இது ரெண்டும் சண்டை போட்டுட்டே இருக்குதுங்க. அண்ணே! நீங்க உட்காருங்க, சாப்பிடலாம்." என்றாள் மீனா.

"அட அத்தே வாங்க, எப்படி இருக்கீங்க?" என வாசலைப் பார்த்து சந்தோஷ் கேட்க, பின்னே ஓடி வந்த ஜோதி பதறி கையில் இருந்த பானையை வீசியெறிந்தாள் "ஐயோ! அம்மாவா?"

"போச்சு! இப்பவும் நீதான் தோத்துப்போன. அத்தை எப்போ மத்தியானமே வீட்டுக்கு வருவாங்க. போ. நீ எப்பவுமே இப்படித்தான் ஏமாந்து போயிடுற" என சலித்துக் கொண்டாள் மீனா.

"தடிமாடு! பொய்யா சொன்னே? தடிமாடு தடிமாடு!"

"போடி கழுதை. சாதாரண கழுதை இல்ல கோவேறு கழுதை"

"நீ ஓட்டகம், காய்க்கு போன ஓட்டகம்"

"நீ நாய். சொறிபிடிச்ச நாய்" சண்டை நீண்டு கொண்டே போக மற்ற மூவரும் காதை மூடிக்கொண்டனர்.

அண்ணே! ஏதோ காட்டுல வந்து மாட்டிக்கிட்ட மாதிரி இருக்கா?"

மீனா கேட்க ரவி மெல்லச் சிரித்தான்.

"இல்ல! சந்தோஷமா இருக்கு. வீடுன்னா இப்படித்தான் கலகலப்பா இருக்கணும். செல்லமான சண்டை போட்டுக்கணும். ஆனா எங்கவீடல் இப்படி எல்லாம் சத்தம் கேட்காது. நானும் எங்க அம்மாவும் தான். நான் வெளியே வேலைக்குப் போயிடுவேன். அம்மா மட்டும் தனியாத்தான் இருப்பாங்க. இப்பக்கூட மாமா வீடல் போய் விட்டுட்டுத்தான் வந்தேன். எங்க அம்மா என்னைத் தான் நினைச்சுட்டு இருப்பாங்க."

சண்டையை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் ரவியைப் பார்க்க ரவியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவசரமாய் நண்பனின் அருகே வந்தான்.

"அம்மா! பசிக்குதும்மா. சாப்பாடு போடுங்க" என கவனத்தைத் திருப்பினாள்.

"ஆமா நீங்க போட்ட சண்டையில் எல்லாம் மறந்து போச்சு. தம்பி உட்காருங்க. நீயும் அண்ணனோட உட்காரு மீனா" என்றவாறு இலையை எடுத்துப் போட்டாள் ராஜலட்சுமி.

"என்ன மகராணி இருப்பில் கைய வெச்சுட்டு நிக்கிற. சாப்பாடு போடு" என அமைதியாக நின்றவளை அழைத்தான் சந்தோஷ்.

"கழுதை எப்படி பரிமாறுமா?" அவள் வெடுக்கெனக் கேட்க.

"ஹப்பா! எப்படியோ நீ கழுதைன்றத ஏத்துகிட்ட" என்றாள் சிரிக்காமல்.

"திரும்பவும் ஆரம்பிச்சிடாதீங்க. முதல் சாப்பிடுங்க. நீ ஏண்டா கூம்மா அவகிட்டயே வம்பிழுக்கிற?" ராஜலட்சுமி மகனைக் கடித்தாள்.

"அவமட்டும் என்ன கொஞ்சமா பேசுகிறாள். வாயாடிக் கழுதை"

"டேய்! திரும்பவும் கழுதையின்னு சொல்லாதே. கடிச்சிடு வேன்" பற்களைக் கடித்தவாறே அவள் கூற ரவிக்கு புரையேறியது. அவன் தலையில் தட்டி தண்ணீரை எடுத்துக் கொடுத்தாள் ராஜலட்சுமி.

"ஏண்டா சந்தோஷ். இவங்க யாரு உனக்கு?"

"அட! உனக்கு அறிமுகப்படுத்தவே இல்லையே. இது பேர் ஜோதி எங்க அப்பாவோட தங்கை பொண்ணு. ஊர்ல உள்ள மொத்த வாயும் இதுக்குதான் இருக்கு. பெரிய பாடகின்னு நினைப்பு. டுவென் டிபோர் ஹவ்லா பாடிட்டே இருப்பா. இவ பாட்டுக்கு பயந்துதான் நான் ரெண்டு நாளுக்கு மேல ஊர்ல இருக்க மாட்டேன். ஏய் வாயாடி இது என்னோட பெஸ்ட் பிரண்ட் ரவி. இனிமே கொஞ்சநாள் நம்ம வீட்டிலதான் இருப்பான். தயவு செய்து பாட்டுபாடி விரட்டிடாதே."

"இவர் உன் பிரண்டா நம்பவே முடியலியே!"

"ஓ. உன்பாட்டை நல்லாயிருக்குன்னானே அதனால சொல்றியா?"

"உனக்கு ரொம்ப கொழுப்பு ஏறிடுச்சு. மாமா வரட்டும்." அவள்

"எங்கப் போனாலும் எதையாவது எடுக்கணும்னு தோணுது டாக்டர்..."

"முதல்ல என் ஸ்டெத்தை கொடுங்க..."

-கே.பிரசன்னகுமார், குடந்தை.

கோபமாய்க் கூற "சந்தோஷ்! இது உன் முறைப்பெண்ணா?" தயக்கமாகக் கேட்டான் ரவி.

வாயில் சாப்பாட்டை வைத்த சந்தோஷ் திணறிவிட்டு அதை விழுங்கி சத்தமாகச் சிரித்தான்.

"முறைப்பெண்ணா? இவளா? அப்படியெல்லாம் கேட்காதே ரவி. இவளை கட்டுவதற்குப் பதிலாக வரும்போது பார்த்தோமே அந்தக் கண்மாயில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம்." அவன் முடிப்பதற்கு முன்.

"ஆமா! உன்னைக் கட்டத்தான் நான் காத்துக்கிடக்கிறேன். போடா சிடுமூஞ்சி. உன்னை கட்டுவதற்கு பதில் நான் காலம்பூரா இப்படியே இருந்திடுவேன். உன் மூஞ்சிக்கு நான் வேணுமோ?" என்றான் ஜோதி.

"பார்த்தியா வாயை? இவளைப் போய் முறைப்பெண் என்கிறாயே? இவள் என் அத்தை மகள். அவ்வளவுதான் என் அத்தைக்காகத்தான் இவளை சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சீக்கிரமாய் ஒரு ஏமா ஸியாப் பார்த்து இவளை அவன் தலையில் கட்டிவிடவேண்டும்." என்றவாறு சாப்பிட்ட ஆரம்பித்தான் சந்தோஷ்.

ஜோதியிடம் இருந்து பதிலின்றி போகவே ரவி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவளது கண்கள் கலங்கியிருக்க உதட்டைக் கடித்து அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். ரவி சங்கடமாக சந்தோஷின் தோளில் தட்டி அவளை பார்க்குமாறு சைகை செய்தான் அவளைப் பார்த்த சந்தோஷ். "என்னைக் கடிச்சி தின்னணும் போல இருக்கா?" என்றான் கேவியாய்.

"ஏன் அத்தான் உங்கப்பா எங்கம்மாவ ஒரு ஏமாளிகிட்ட தள்ளி விட்ட மாதிரி நீ என்னையும் தள்ளிவிட்டுடுவியா? நான் உன்னை ரொம்பச் சங்கடப்படுத்துறேனா? என்னை சகிச்சுக் முடியலையா?" கண்களில் கண்ணீர் மின்ன அவன் கேட்க பதறினான்.

"வேறய் ஜோ. என்ன இது. சும்மா விளையாட்டுக்குத்தானே..."

"இல்ல நீ சும்மா சொல்லல. மனசுல இருக்கிறதுதானே வார்த்தையில் வரும். நான் உங்களுக்கெல்லாம் பாரமா போயிட்டேன் இல்ல."

ராஜலட்சுமி எழுந்து வந்து பரிவாய் அவளது தலையை வருடினாள்.

"என்னடாம்மா இது கண் கலங்கிட்டு அவனைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாதோ? கேலியாகத்தான் சொன்னான்."

"உங்க புள்ளைய விட்டுக் கொடுப்பீங்களா? என்ன இருந்தாலும் நான் அநாதைதானே." அழுதுகொண்டே உள்ளே ஓடினாள் ஜோதி.

"சந்தோஷ்! வரவர உன் விளையாட்டுக்கு அளவே இல்லாமல் போச்சு. விளையாட்டுக்குன்னாலும் அப்படியா பேசுறது. தகப்பன் இல்லாத பொண்ணை இப்படி அழுவெக்கலாமா? ஏண்டா இப்படி பண்ண்?" மகனை நோக்கி கோபமாகக் கேட்டாள்.

"என்னம்மா நீங்களும் இப்படிக்கேட்கறீங்க. சும்மாதானே

சொன்னேன். எப்பவும் பேசுறது தானே" என்று சொன்னாலும் அவன் முகமும் வாடியிருந்தது.

"ம்மா! அவ கோபமெல்லாம் ஒரு பத்து நிமிஷம் தான் இருக்கும். அதுக்காக அண்ணனைத் திட்டாதே. நீ சாப்பிடுண்ணா" தங்கை பரிந்து கொண்டு வர, லேசாக சிரித்துவிட்டு இலையை மூடிவிட்டு எழுந்தான் ரவியும் எழுந்துவிட அம்மா பதறினாள்.

"என்னப்பா பாதியில எழுந்திட்டங்க. எம்மேல கோபமா"

"இல்லம்மா! வயிறு நிறைந்து விட்டது. நான் போய் அவளை சாப்பிட அழைச்சிட்டு வரேன். அவளுக்கு சாப்பாடு போட்டுவை யுங்க" என்றவாறு பின் கட்டிற்குச் சென்றான் சந்தோஷ்.

குழப்பமாக அவனைத் தொடர்ந்தான் ரவி. "என்ன சந்தோஷ். ரொம்ப அப்செட்டா இருக்கா? இவ்ளோ நேரம் வேணுமின்னே தானே அவளை கோபப்பட வைத்தாய்" என கேட்க அவனிடம் பதிலில்லை. மாறாக அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

கண்களில் என்ன ஈரமோ

நெஞ்சினில் என்ன பாரமோ

கையில அதை ஏந்தவோ - ஒரு

தாயைப் போல உனைத்தாங்கவோ!

4

"இதோ பாரு ஜோ எத்தனை வாட்டி மன்னிப்பு கேட்கிறது. இப்படி உம்முன்னு இருந்தா உம் முகம் நல்லாவே இல்ல தெரியுமா?"

"கழுதை முகம் எப்படி இருந்தா என்ன?" கடுப்பாய் பதில் வர இருவரின் முகமும் புன்னகை பூத்தது.

"என்ன நீ அப்படிச் சொல்லிட்டே. இன்னிக்கு ஆத்தோரமா ஏதோ பாட்டு பாடினியாமே ஊஞ்சல் ஆடிக்கிட்டே. பார்க்கிறதுக்கு அப்படியே ஸ்ரீதேவி மாதிரியே இருந்தியாமே. இதோ இவன் தான் சொன்னான்."

விசுக்கென நிமிர்ந்து ரவியைப் பார்த்தான். "டேய் என்னை ஏண்டா இதில் இழுக்கிறாய்." - ரவி கிசுகிசப்பாய்க் கேட்டான்.

"மின்னே நீதானே சொன்னாய். தெய்வீகமான அழகு. அம்சமான அழகு என்று. இப்போ இந்த மூஞ்சைப்பார். அப்படியா தெரிகிறது?"

வேண்டுமென்றே சீண்டுகிறான் என்று தெரிந்ததும் ரவி புன்னகைத்தான்.

"அழகா இருக்கிறவங்க எப்படி இருந்தாலும் அழகாத்தான் இருப்பாங்க கோபப்பட்டாலும் அழகுதான். முறைத்தாலும் அழகு தான். ஆனால்..அழும் போது தான் அழகு கொஞ்சம் குறைவாய்த் தெரிகிறது."

அவசரமாய் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு லேசாய் புன்னகைத்

தான் "ம்.. இது ரொம்ப அழகு. தைரியம் இல்லாத ஆண் என்றால் இந்த புன்னகையில் தடுமாறி விழுந்துவிடுவான்" என்றதும் சிரித்தே விட்டான்.

"ரவி ஒரு உம்மணம் மூஞ்சிய சிரிக்க வெச்சிட்டே. உனக்கு என்ன வேணுமோ கேள். உடனே தருகிறேன்" என்றான் சந்தோஷ்.

"ரவி! சொத்தில் பாதியைத் தா என்று கேளுங்கள்" என்றான் ரவியின் காதோரமாய்.

ரவியின் உடல் ஒருமுறை அதிர்ந்தது. திடீரென அவன் அருகில் நெருங்கியதும் தடுமாறிப்போனான். அவன் அழைத்த தன் பெயரை மிகவும் ரசித்தான்.

"பாதியென்ன? மொத்தமாய் தந்துவிடுகிறேன். முதலில் சாப்பிட வாம்மா. காலையில் இருந்து ஒரே அலைச்சல். கொஞ்ச நேரமாவது நாங்கள் ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டாமா?"

"போனால் போகிறது போய் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் சாப்பிடுகிறேன். சாயங்காலம் காபி கூட்டுக்கு பஜ்ஜி போடவா?"

"இவன் என்ன உன்னைப் பெண்பார்க்கவா வந்திருக்கிறான். பஜ்ஜி போட..'' என சந்தோஷ் இயல்பாகவே கேட்டாலும் சட்டென முகம் சிவக்க ரவியை ஏறிட்டான் ஜோதி. அவனும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்க..'' சரி ஏதோ. ஆசைப்பட்டி கேட்கிற. சாப்பிடுற மாதிரி செய். இல்லன்னா நம்ம ஊரே வேண்டாம்னு ஒடிடுவான். இவனை இங்கே கூட்டி வர நான் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டேன். அதைக் கெடுத்துடாதே..''

"அவரைப் பார்த்தால் பாவம்போலத் தெரிகிறார். அவருக்கு நல்ல பஜ்ஜி செய்வேன். உனக்கு காயியும் கிடையாது..'' "ரவி. அப்பா நான் தப்பிச்சுட்டேன். நீதான் மாட்டிக்கிட்ட என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்" என்றான் சோகமாய்.

"ஏய்! எங்கிட்ட அடிவாங்காதே" என அவன் நெருங்க, "வந்து ருடா நாம மாடிக்கு போயிட்டலாம். ராட்சனி! விரட்டிவிட்டி அடிப்பா. ஒடிவா" என சந்தோஷ் முன்னே ஓட, சிரித்தவாறே அவன் பின்னால் சென்று மாடியேறினான்.

ஜன்னல் ஓரமாய் போட்டிருந்த கட்டிலில் படுத்தனர். இருவரும். உடம்பு அலுப்பாக இருந்த போதும் ஜோதியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் எழுந்தது. கற்று குளுமையாய் வீசி குழலை இது மாக்க, நண்பனை நோக்கி ஒருக்களித்துப் படுத்தான்.

"சந்தோஷ்! ஜோதியோட அப்பா, அம்மா எங்கே?"

"நீயும் அவளைப் பத்தித்தான் நினைச்சிட்டு இருந்தியா? நானே செல்லணும்னு நினைச்சேன். அவங்க அம்மா இங்க எங்கனோடத் தான் இருக்காங்க. இப்ப பாட்டி கூட தோட்டத்துக்கு போயிருக்காங்க. காலையில் போனா சாயங்காலம் இருட்டிண்பிறகு தான் வருவாங்க. அதை எப்பவுமே சும்மா இருக்க மாட்டாங்க. ஏதாவது வேலை செய்ய கிட்டே இருப்பாங்க.

"அவங்க கணவர்.. அதான் ஜோதியோட அப்பா?"

"அவங்க இறந்துட்டாங்க ரவி. ஜோதி பிறக்கும் முன்னாலயே இறந்துட்டாங்க..'' சந்தோஷ் வேதனையாய்ச் சொல்ல அதிர்ந்து எழுந்து அமர்ந்தான் ரவி.

"என்னடா சொல்றே?"

சந்தோஷும் எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்று நின்றான். வெளியே சுற்று நேரம் பார்த்திருந்து விட்டு பெருமூச்சோடு திரும்பினான்.

"ஆமாம் ரவி. என் அத்தை மனோகரி என் அப்பா கூடப்பிறந்த ஒரே தங்கை. அப்பாவுக்கு அத்தைமேல ரொம்பப்பிரியம். அப்பாவை விட அத்தைக்கு பதினைந்து வயது குறைவு. லேட்டாப் பொறந்தாங்களாம், அதனால் அப்பாவுக்குத்தான் முதல் கல்யாணம் நடந்திருக்கு. நான் பிறந்து எட்டு வருஷம் கழிச்சுத்தான் அத்தைக்கு கல்யாணம் நடந்தது.

அப்பா எத்தனையோ மாப்பிள்ளை பார்த்து கடைசியா ஒரு அழகான மாப்பிள்ளைப் பார்த்தாங்க அந்த மாமா ரொம்ப அழகுதான்.

ஆனால் கொஞ்சம் வெகுளி. யாரையும் எளிதாக்க நம்பிவிடும் சுபாவம். கல்யாணமாகி கொஞ்சநாள் கழிச்ச அத்தை குழந்தை பெத்துக்க இந்த வீட்டுக்கு வந்தாங்க.

மாமாவோட பொறந்தவங்க மூணு அண்ணன். அத்தை அங்கே இல்லாத சமயத்தில் ஏதோ குடும்பத் தகராறுல சொத்தை பிரிச்சிருக்காங்க. மாமா வெகுளினதால அவர்கிட்ட அன்பாப் பேசி அவர் பங்கு சொத்தை மத்தவங்க எடுத்துக்கிட்டாங்க. மாமாகிட்ட கையெழுத்தை வாங்கிட்டு நூறு ரூபா மட்டும் கையில் கொடுத்து இங்க அனுப்பிட்டாங்களாம்..''

"அச்சச்சோ! அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்ன? மாமா வந்து விபரத்தைச் சொன்னதும் இங்க ஆளாளுக்கு மாமாவத் திட்டியிருக்காங்க..'' இப்படி என்னைக் கேட்காம கையெழுத்துப் போட்டுட்டு எல்லாத்தையும் இழந்துட்டு ஏமாறியா வந்து நிக்கிறீங்கனே. உங்களை நம்பி எப்படி இந்தப்புள்ளையப் பெத்து நான் வளர்க்கப் போறேன்னு" அதை அழுதாங்களாம்.

மாமா மனசு நொந்து. தோட்டத்துக்கு வாங்கி வெச்சிருந்த மருந்தைக் குடிச்சுட்டாங்க..''

"அந்த பாகவதர் "தோடி"

ராகம் ஆலாபனை செய்தால்.."

"சபையே எழுந்"தோடி"

விடுமாக்கும்.

-சிவ.ராம லிங்கம்,

ஆத்தூர்.

“ஐயோ! அப்பறம்... என்ன ஆச்சு?” ரவி பதறினான்.
“மாமா வீட்டுக்கு வந்திருந்தா கண்டுபிடிச்சு காப்பாத்தியிருப் பாங்க. ஆனா மாமா மருந்தை குடிச்சிட்டு தோட்டத்திலேயே ஒரு மரத்தடியில் படுத்திட்டாங்க. எல்லாரும் தேடிப்பார்த்தப்ப மாமா வோட உயிர் போயிடுச்சு.” கண்ணிருடன் சந்தோஷ நிறத்த அங்கு பெரும் அமைதி நிலவியது. சிலநிமிடம் சென்றபின் தன்னை சமா ளித்துக் கொண்டு மீண்டும் பேசினான்.

“வயித்தில குழந்தையோட அத்தை அழுது புரண்டது இன்னும் நினைவிருக்கு எனக்கு. மாமாவோட சாவுக்குக் கூட அவங்க கூடப்பி ரந்தவங்க யாரும் வரல்ல. வந்தா சொத்தைக் கேட்டுவாங்களேன்ற பயம். மாமா இறந்து ஒருமாதம் கழிச்ச ஜோதி பொறந்தா. அவளை பார்த்தவங்க எல்லாருமே, “அப்பனை முழுங்கிட்டு பொறந்துருக்கு. தரித்திரம் பிடிச்சதுன்னு” கரிச்சக் கொட்டினாங்க. அத்தை கூட குழந் தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சவே இல்லை.

மாமா இறந்ததுல இருந்தே அத்தையோட பேச்சு நின்னு போச்சு. தன்னோட பேச்சுத்தான் மாமாவை கொன்னுட்டதா இப்பவும் நினைக்கிறாங்க. அதனால யாரோடவும் பேசுவதே இல்லை. குழந்தை பிறத்தப்பவும் இறுகிப்போய்த்தான் இருந்தாங்க ஜோதி அழுதாக்கூட தூக்கமாட்டாங்க.

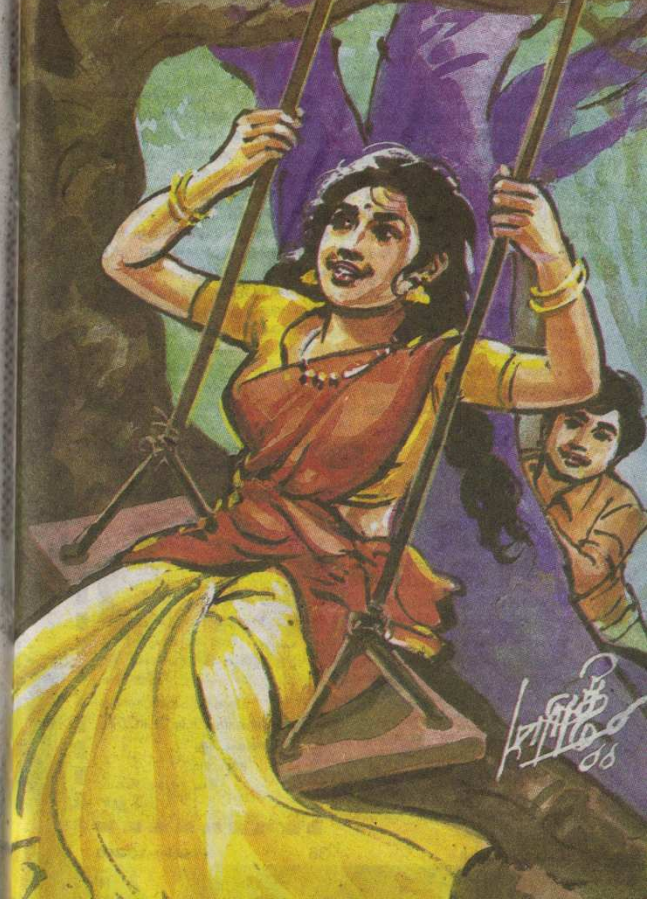
அப்போத்தான் எங்க அம்மா அவளைத் தூக்கி எங்கிட்டகொடுத்தாங்க. இனிமே இது உன் பாப்பா. இவளை அழாம பார்த்துக் கோன்னு என் கையில் கொடுத்தாங்க. அப்போ நான் ஆறாவது படிச் சிட்டு இருந்தேன். ரவி எப்போ ஜோதியை என் கையில் அம்மா தந் தாங்களோ அப்போ இருந்து இப்ப வரை அவளை ஒரு குழந்தையாத் தான் பார்க்கிறேன். அவள் அழவே விடமாட்டேன். அவ அழுதா என் னால தாங்க முடியாது.

என் அம்மாதான் அவளுக்கு அம்மா. நான்தான் அவ அண்ணன், அதுக்கப்பறம் மீனா பொறந்தா. ஆனாலும் அவளைவிட ஜோ மேல தான் எனக்கு அதிக அன்பு. வளர்ந்த பிறகும் கூட யாராவது அவம னம் நோக பேசிட்டா எங்கிட்டதான் வந்து அழுவா. தன்னாலதான் அப்பா இறந்தாரா? என்று கேட்டு அழுவா.

படிப்பைக் கூட பாதியில் நிறுத்திட்டா. நான் ஒரு அநாதை என் கிற எண்ணம் வந்திடுச்சு அவளுக்கு. அந்த எண்ணத்தை மாத்தி அவளை கலகலப்பா மாத்தணும்னுதான் எப்பவும் அவளை கின் டல் பண்ணி ஏடா கூடமாய் பேசி பதிலுக்கு அவளையும் பேச வைத் தேன்.

பயந்து பயந்து வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கினவ தைரியமா பேச ஆரம்பிச்சா. யாருக்கும் பயப்படாம எதிர்வாதம் செய்தா. அவளைக் கேலி பேசினவங்க வாயடைச்சுப் போயிட்டாங்க. அதில இருந்து அவளை அமைதியா இருக்கவே நான் விடல.

எதையாவது பேசி சிரிக்க வைத்து, வம்பிழுத்து பதிலுக்கு பதில் வாதாடவைப்பேன். ஓரளவு அதில வெற்றியும் அடைஞ்சிட்டேன்.

இனி அவளுக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்த்து கட்டி வெக்க னாம் ரவி. அப்போதான் என்னால் நிம்மதியா இருக்க முடியும். அவளை நல்ல இடத்துல வாழ வெச்சாத்தான் என் அதையோட மனசும் ஆறும்" பெருமூச்சோடு முடித்தான்.

மனம் பாரமாகிவிட அமைதியாக இருந்தான் ரவி. ஏதோ ஒன்று உறுத்த, "எண்டா! மத்ததெல்லாம் சரி. ஆனால் அந்தப்பெண் குரல் எத்தனை இனிமை. நீ ஏன் அவளை அப்படி மட்டம் தட்டுகிறாய். கழுதை கோட்டான் என்று?" எனக்குறைபட்டான் ரவி.

லேசாய் சிரித்தான் சந்தோஷ். "அதுக்கும் காரணம் இருக்குடா. எப்பேர்ப்பட்ட சோகத்தையும் போக்கும் குணம் இசைக்கு உண்டு. அதுவும் எங்க கிராமத்துல எல்லாத்துக்குமே பாட்டு உயிர்மூச்சு. இவ குரல் இனிமையாகத்தான் இருக்கும். ஆனா பாடமாட்டா. எங்க அம்மா இந்த வயசுலயும் ரேடியோலில ஏதாவது பழைய பாட்டு போட்டா அதை முணுமுணுத்துக் கொண்டே வேலை பார்ப்பாங்க. அப்போ அம்மாவோட முகத்தில எவ்வளவு சந்தோஷம் இருக்கும் தெரியுமா? அவங்க தன்னோட இளம்பருவத்துக்கே போயிட்டமா திரி உணர்வாங்க. அதாவது எத்தனை மன அழுத்தம் இருந்தாலும் இனிமையான இசையைக் கேட்டாலேர இல்ல மனசுக்குப் பிடிச்ச பாடலை வாய்விட்டும் பாடினாலோ தங்களுட மன அழுத்தம் குறைஞ்சு ரிலாக்ஸ் ஆகிடும்னு ஒரு மனோத்துவ டாக்டர் சொல்லி யிருக்கார். அது உண்மையானது தெரிஞ்சுதான் இவளைப் பாட வைத் தேன்.

அவளுக்கு பாட்டுக் கேட்க ரொம்பப் பிடிக்கும். ஆனா சத்தமா பாடமாட்டா. நான் அவளைக் கோபமூட்டியதும் என்னை வெறுப் பேத்த சத்தமாய் பூடுவாள். அம் மாவிற் கு அவள் பாடுவது ரொம்பப் பிடிக்கும். என் பாட்டியும் அவள் பாட்டைக் கேளாமல் தூங்க மாட்டாங்க. அப்படிப் பாடத்தொடங்கி இப்போ எப்ப வுமே பாடிட்டே இருப்பா. இப்ப அவ முகத்தில நான் சோகத்தைப் பார்ப்பதே இல்லை."

பஜனியின் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது. கூடவே இனிய ராக மும் காதில் ஒலித்தது. "பார்த்தியா. வேலை என்றதும் பாடத் தொடங்கிவிட்டாள்" என்றான் சந்தோஷ்.

மெல்ல எழுந்து மாடிப்படிய ரு கே வந்து கீழே எட்டிப் பார்த்தான் ரவி. ராஜலட்சுமி அம்மியில்

"யாரையும் மரியாதைக் குறைவாக டாடி போட்டுப் பேசக்கூடாது"

"சரி டாடி"

- சிவ ராமலிங்கம், ஆத்தூர்

எதையோ அரைத்துக் கொண்டிருக்க, அருகே நின்று அடுப்பில் சூடாக பஜ்ஜி செய்து கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தாள் ஜோதி.

"பாட்டுக்கு பாட்டெடுத்து நான் பாடுவது கேட்டாயோ துள்ளி வரும் வெள்ளையே நீ போய் தூது சொல்ல மாட்டாயோ கொத்தும் கிளி இங்கிருக்க" என மெல்லிய குரலில் இனிமையாக பாடியவளை மனம் கனக்கப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

அந்தப் பாரத்தோடு தன் பாரமும் சேர்ந்து கொள்ள பயமாய் தன் கையிலிருந்து கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் மாலை ஐந்து மணியைத் தாண்டிவிட்டிருக்க பயம் குளிராய் மாறி உடலை நடுங்க வைத்தது.

**நிலவு தூங்கும் நேரம்
நினைவு தூங்கிடுது
இரவு தூங்கினாலும் - உறவு
தூங்கிடுது இது ஒரு தொடர்கதை
தினம் தினம் வளர்பிறை!**

5

இதமான காற்றில் ரவி தன்னை மறந்து உறங்க அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சந்தோஷ் ஒரு பெருமூச்சோடு எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்றான். பகலில் பசுமையாய் தெரிந்த நிலப்பரப்பும் மலை முகமும் இருணைப் பூசிக்கொண்டு மிரட்டின. சில நிமிடங்கள் அமைதியாக நின்று பார்த்தான். கீழே தந்தையின் குரல் கேட்டதும் விலகி கீழே இறங்கி நடந்தான். மகனைக் கண்டதும் ஆச்சரியமானார் முததாக்குமாரசாமி.

"என்னய்யா இன்னும் தூங்கல்ல நீ?" என்றார்.

"இல்லப்பா! உங்ககிட்ட பேசணும்னுதான் வெமிட் பண்ணி நேன்."

"என்னய்யா! என்ன விஷயம்?" என்றவாறு மகனை தன் அருகில் தரையில் அமர்த்திக் கொண்டார்.

"அம்மா! நீங்களும் வாங்க" என்றதும் சாப்பாடு பாத் திரங்களைக் கொண்டு வந்தவள் அதை அப்படியே வைத்துவிட்டு மகளிடம் வந்தாள்.

"அம்மா ஜோதியும் மீனாவும் தூங்கியாச்சா?"

"ஒன்பது மணிக்கே தூங்கியாச்சப்பா. அந்தப்புள்ளை சாப்பிட்ட டுச்சா. கீழே வந்து சாப்பிட்டா நான் பாத் பரிமாறியிருப்பேனே. என்னையும் மேலே வரவேண்டாமுன்னு சொல்லிட்டே நல்லா சாப்பிட வெச்சியா?"

"ம்.. சாப்பிட்டான்மா. சாப்பிட்டு தூங்கிட்டான். அப்பா! நான் இப்போ பேச வந்ததே அவனைப் பத்தித்தான்."

"சொல்லுப்பா! ஆமா இந்தப் புள்ளைக்குத்தானே கல்யாணம்னு சொன்னே. என்ன ஆச்சு? ஏன் கல்யாணம் நடக்கல. புள்ளை ரொம்ப

அழகா ராஜகுமாரனாட்டம் இருக்குதே "ஆவலாய்க் கேட்க ராஜலட்சுமி "ஹ்" என அதட்டினான் சந்தோஷ்.

"சத்தமா பேசாதீங்கம்மா. தங்கச்சிங்க காநில விழுந்திட வேண்டாம். ரவியைப் பத்தி எதுவும் யாருக்கும் தெரியக் கூடாது. கல்யாணம் நின்றுபோனதை எல்லாரும் துக்கம் விசாரிக்கிற மாதிரி போன் பண்ணியும் நேர்வையும் கேட்கிறதை சகிக்கமுடியாமத்தான் அவனை இங்க கூட்டிட்டு வந்தேன். நீங்க யாரும் இதைப்பத்திக் கேட்டா அவன் மனசு இன்னும் வருத்தப்படும். அவன் நல்லா தேறட்டும். அதுவரை யாரும் எதுவும் அவன்கிட்ட கேட்கக் கூடாது."

"நாங்க கேட்கலப்பா ஆனா நீ சொல்லு. கல்யாணம் ஏன் நின்று போச்சு?"

முத்துக்குமாரசாமி கேட்க சந்தோஷ் ஒருகணம் தடுமாறினான்.

"அது அந்த பொண்ணுக்கு ரவியைப் பிடிக்கலியாம்!"

ராஜலட்சுமி அதிர்ந்தாள். "என்ன? இந்தப் புள்ளைய பிடிக்க லியாமா? அவளுக்கு என்ன கண்ணு அவிச்சாப்போச்சு. மூக்கும் முழியுமா சிரிச்சுமுகமா எவ்வளோ அழகா இருக்கான். இந்த மாப்பிள்ளையை வேணாமனு சொல்லிட்டு ஏதாவது ஒரு குரங்குப்பயலத்தான் கட்டப்போறா பாரேன்"

"அம்மா! ஏன் சத்தமாப் பேசுற?"

"மனசு ஆறமாட்டேங்குதுடா. ஒவ்வொருத்தனும் பொண்ணுங்களை பெத்து வெச்சிட்டு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்கணுமேன்னு தவம் கிடக்கிறான். இந்தப் புள்ளையப்போய் வேணாமனு ஒருத்தி சொல்லியிருக்கிறாளே."

"அதை விடும்மா. அவன் மனசு அதை நினைச்சு வருத்தப்படக் கூடாதுன்னுதான் கிராமத்துக்கு கூட்டிட்டு வந்தேன். சென்னையிலயும் வேலையை அப்படியே விடமுடியாது. எங்க மானேஜர்கிட்ட பொறுப்பை ஒப்படைச்சாலும் நாங்க அப்பப்போய் போ பார்க்காம சரிபாடாது. அதனால் வாரத்துல ஒரு நாள் நான் கம்பெனிக்கு போயிட்டு வருவேன். அந்த சமயம் நீங்க எதுவும் வாய்தவறி அவன் கிட்ட எதுவும் கேட்டுடக் கூடாது. குறிப்பா ஜோதிக்கோ மீனாவுக்கோ எதுவும் தெரியக் கூடாது வாயாடி! ஏதாவது கேட்டு அவனைச் சங்கடப்படுத்திடுவா!"

"அதையெல்லாம் நாங்க பார்த்துக்கிறோம்ப்பா. நீ எதுவும் வருத்தப்படாதே. அதுவும் எம்புள்ளைதான். நான் பத்திரமா பார்த்துப் பேன். நீ வேணாப்பாரு. நம்ம ஊர்லயே அம்சமான ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அந்தப்புள்ளைக்கு கல்யாணம் பண்ணி வெச்சிடுறேன்."

சந்தோஷ் பதறினான். "அம்மா! காரியத்தையே கெடுத்து விடாதீர்கள். திருமணப் பேச்சை எடுத்தாலே எரிந்து விழுகிறான்."

"அதற்காக அப்படியே விட்டுவிடுவதா? வாழவேண்டிய பிள்ளைய அப்படி விடமுடியுமா?"

"அதெப்படிம்மா விடமுடியும். கொஞ்சநாள் போகட்டும். அதற்குள் அவசரப்பட்டுப் பேசிவிடாதீர்கள் பிறகு இங்கும் இருக்கமாட்

டான்."

"சரி. சரி. நம்ம வீட்ல சகஜமா இருந்தாலே அந்தப் புள்ளையோட மனசு மாறிடும். அதுக்குள்ள நீ அவசரப்படாதே" என்றார் முத்துக்குமாரசாமி.

"சாயந்திரம் மாடிக்குப் போனபுள்ள சிமே இறங்கவே இல்லை. ஆனோட ஆனா உட்கார்ந்து பேசினாத்தானே வருத்தம் தெரியாது."

"அது சரிம்மா. ஆனா அவன் பகலெல்லாம் சேகரிச்ச விபரங்களை நைட்ல உட்கார்ந்து எழுதுவான். அப்போ நான்கூட அவனைத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன். அதனால் யாரும் எதற்காகவும் ராத்திரிநேரம் மாடிக்கு வரக்கூடாது. அந்த வாயாடிக்கிட்டயும் கண்டிப்பா சொல்லிவைங்க"

"சரிப்பா. நாங்க யாரும் மேலே வரல்ல சரி. போனமுறை வந்தப்போ ஜோதிக்கு ஒரு பையனை பார்த்து வெச்சிருக்கேன்னியே. அவங்க வீட்ல பேசினியா? பையன் போட்டோ எதுவும் கொண்டு வந்தியா" அப்பா கேட்டதும் சந்தோஷ் சோர்வாய் மறுத்தான்.

"இல்லப்பா, அவன் கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர், அவனை மாதிரியே படிச்சிட்டு வேலைக்குப் போற பொண்ணைத்தான் தேடுநாங்களாம். சரின்னு விட்டுட்டேன். இவதான் பதினொன்னாம் வருடப்பையே பாதிமில் நிறுத்திட்டாளே. வேற ஏதேனும் வரன் வந்தாப் பார்ப்போம்."

"தம்பி! மாப்பிள்ளையைப் பொறுமையா நிதானமா தேடி எடுக்கணும்ப்பா. அது ஆயிரங்காலத்துப் பயிர். அதனால் அவசரம் வேண்டாம். ஜோதிக்கு இப்பத்தானே இருபத்திரெண்டு வயசு முடிஞ்சிருக்கு. பொறுமையாப் பார்க்கலாம். எதுக்கும் படிச்ச விபரமான கண்ணுக்கு லட்சணமானப் பையனா பாருப்பா."

"எனக்குத் தெரியாதாப்பா? அதனாலதானே சல்லடைபோட்டுத் தேடுறேன். பார்க்கலாம். அவளுக்குன்னு பொறந்தவன் என்கண்ணுல படாமலா போயிடுவான்" என்றான் சந்தோஷ் பெருமூச்சோடு.

"ம்.. அப்பறம் தம்பி. நம்ம வீரராகவன் வந்திருந்தார்." முத்துக்குமாரசாமி தயக்கமாய் இழுக்க, சலிப்பாய் முகம்கனித்தான்.

"என்னவாம் அவருக்கு?"

"என்னய்யா இப்படிக் கேட்கிற. அவரும் ஆறுமாசமா நடையா நடக்குறாரே" "ஆறுமாசம் என்ன ஆறுவருஷம் ஆனாலும் என்னோட ஒரே பதில் இதுதான். ஜோவுக்கு நல்லபடியா கல்யாணம் முடிஞ்சாத்தான் மத்தது எல்லாம். அதுவரைக்கும் அவரை சும்மா இருக்கச் சொல்லுங்க."

"இப்படிச் சொன்னா எப்படியாய்? நீயும் தான் ஜோதிக்கு மூணு வருஷமா மாப்பிள்ளை தேடுற. எதுவுமே அமைய மாட்டேங்குது. அவர் மகளுக்கும் வயது ஏறுதில்லை."

"அதுக்கு நான் என்னம்மா பண்ண முடியும்? நான் யாரையும் வெயிட் பண்ணச் சொல்லலை. அவங்களுக்கு அவசரம்னா வேற இடம் பார்த்துக்கச் சொல்லுங்கப்பா. எனக்கு அதுல ஒண்ணும் அப்ஜெக்

ஷன் இல்ல”

“அட என்னப்பா நீ இப்படி வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரெண்டா பேசக் கூடாது. உனக்கு மட்டும் என்ன வயது ஏறாமலா இருக்கு? நல்ல இடம்யா பொண்ணும் மகாலட்சுமியாட்டம் இருக்கு. நீ ஒரு வாட்டி பாறேன். உனக்கு உடனே பிடிச்சிடும்.”

“இந்த விளையாட்டுக் கெல்லாம் நான் வரல்ல. என்னை விட்டு டுங்க” என்றவாறு எழுந்தான் சந்தோஷ். அவன் கையைப்பற்றி அம் ரவைத்தான் ராஜலட்சுமி.

“உட்காரு. எப்பக் கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தாலும் இப்படியே ஓடிடுற. இன்னிக்கு ஒருமுடிவைச் சொல்லாம உன்னை விடப்போற தில்ல.”

“அதான் எம்முடிவை ஏற்கனவே சொல்லிட்டேனேம்மா”

“சரி நீ சொல்வதை நாங்க ஒத்துக்கிட்ட மாதிரு நாங்க சொல்ற தையும் நீ ஒதுக்க. நீ உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டாம். முதல்ல பொண்ணை பார்ப்போம். உனக்கு பிடிச்சிருந்தா நிச்சயம் பண்ணிடுவோம். ஆறுமாசமோ ஒரு வருஷமோ கழிச்சு கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். அதுக்குள்ள ஜோதிக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை அமைஞ்சா அவ கல்யாணத்தையும் உன் கல்யாணத்தையும் சேர்த்தே வெச்சுடலாம் என்ன சொல்றே?”

“அந்த ரிஸ்க்கே வேண்டாம்மா. நீங்க எந்தப்பொண்ணைப் பார்த்தாலும் நான் ஒருவார்த்தை மறுக்காம தாலி கட்டுறேன். ஆனா இப்ப வேண்டாம். முதல்ல ஜோ கல்யாணம். அப்புறம்தான் என்கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கணும்” கண்டிப்புடன் கூறிய மகனை இயலாமையாய் நோக்கினான் ராஜலட்சுமி.

தாயின் முகம் வாடியதைக் கண்டு மனமிரங்கினான். “அம்மா! கவலைப்படாநீங்கம்மா. உங்களுக்காக இன்னும் ஒரே மாசத்துக்குள் ஜோவோட கல்யாணத்தை ரெடிபண்ணிடுறேன். அப்புறம் உடனே ஏன் அடுத்த நாளே நீங்க சொல்ற மகாலட்சுமியக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன் சரியா? சிரிங்கம்மா. என் பட்டு அம்மால்ல” கன்னத்தில் கிள்ளி முத்தமிட்டான்.

புன்னகைத்தான் ராஜலட்சுமி. “போடா நல்லா தாஜா பண்ணுவ.”

“இல்லம்மா! உண்மையாகத்தான் சொல்றேன். இனிமே வீரராக வன் வந்தா சொல்லிடுங்க. எம்பையன் ஒத்துக்கிட்டான்னு.”

“நிஜமாவாய்யா சொல்ற?” கேட்ட தந்தையின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“நிஜம்தாம்ப்பா! ரவி இங்கே இருக்கட்டும். நான் இன்னும் ரெண்டு நாள் சென்னைக்கு போயி ஜோவுக்கு தீவிரமா மாப்பிள்ளை பார்த்து முடிவு பண்ணிடுறேன். மாப்பிள்ளைய அவளுக்கு மிடிச்சுப் போச்சுன்னா உடனே கல்யாணத்தை வெச்சுடலாமே. அவளுக்குக் கல்யாணத்திற்கு தேவையான நகையெல்லாம் ரெடியா இருக்கே. பிறகு என்ன?”

தேவிக் கண்மணி

40

ஏப்ரல்-1, 2011

“பார்த்துய்யா! அவசரத்துல அஜாக்கிரதையா பார்த்துடாதே. நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்க்கணும். நானும் இங்க நாலு பேர்கிட்ட சொல்லி வெச்சிருக்கேன். எது அமையுதோ பார்ப்போம்.” முத்துக்கு மாரசாமி சொல்ல ராஜலட்சுமி தீவிரமாக யோசித்தாள். சட்டென முகம் மலர.

“ஏங்க கையில் வெண்ணெய் வெச்சிகிட்டு நெய்யுக்கு அலையுறோமே.”

“இப்ப யாரு வெண்ணெய்?”

“அதாங்க அந்தப்புள்ள ரவி. கண்ணுக்கு லட்சணமா அழகா இருக்கு. அடக்கமான புள்ளையாகவும் இருக்கு. பணக்கார வீட்டு புள்ள படிச்சபுள்ள. அதோட நம்மபுள்ளையோட உயிர் சிநேகிதன். இது போதாதா? அந்தப்புள்ளைக்கே நம்ம ஜோதியை முடிச்சிடலாங்க.” மனைவியின் ஆசையைக் கேட்டு மகனைப் பார்த்தார் முத்துக்குமாரசாமி.

சந்தோஷின் முகம் இருண்டு போயிருந்தது. சற்றுமுன் இருந்த கலகலப்பு உற்சாகம் எதுவுமின்றி இறுகிப்போயிருந்த மகனைக் கண்டு துணுக்குற்றார்.

“என்னய்யா அம்மா சொல்றதுல உனக்கு விரும்பமில்லையா?” என்றவாறு மகனின் தோளைத் தொட்டார். அதிர்ந்து நிமிர்ந்தான் சந்தோஷ்.

“எ. என்னப்பா கேட்டிங்க?”

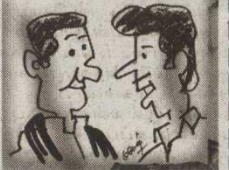
“அம்மா சொல்றதுல எனக்கு சம்மதம்தான். வருடக்கணக்கா நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணாத்தானே இருக்கீங்க. ஒரே கம்பெனியில பங்குதாரா இருக்கீங்க. உனக்கு அந்தப்புள்ளையைப் பத்தி நல்லாத் தெரியுமே. சொல்லுய்யா அந்தப் புள்ளைக்கு நம்ம பொண்ணை பேசி முடிக்கலாமா?”

“அப்பா என்ன நீங்க? அம்மா மாதிரு பேசிட்டு. பார்த்த ஒரே நாள்ல எப்படிம்மா பொண்ணையே கொடுக்கிற அளவுக்கு அவன் மேல நம்பிக்கை வந்தது? உங்க அறியாமைக்கு அளவே இல்லையா?”

கறைபடியாத கரத்துக்கு சொந்தக்காரர்னு உங்களைப் பற்றி மக்கள் பேசிக்கிறாங்களே?”

“உண்மைதான் வாங்கும் போது கையுறை அணிந்து கொள்வோன்”

-சிவ.ராமலிங்கம், ஆத்தூர்.

தேவிக் கண்மணி

41

ஏப்ரல்-1, 2011

எங்களுக்குத்தாமபா அந்தப்புள்ள ஒருநாள் பழக்கம். ஆனா உனக்கு அப்படி இல்லையே. நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா படிச்ச வங்க. ஒண்ணாவே தொழிலும் செய்யுறங்க. நீயே எத்தனையோ முறை உன் நண்பனைப் பத்தி புகழ்ந்து பேசியிருக்கே. அப்போ அது பத்தரைமாறத் தங்கமாகத்தானே இருக்கும். பார்க்கவும் அருமையாய் இருக்கிறான். அதனால்தான் இந்த யோசனை எனக்கு வந்தது." அவசரமாய் மறுத்தான் சந்தோஷ் "ஊஹூம்.. அதெல்லாம் சரிப் படாது. அவன் ஒத்துக்கவும் மாட்டான். நம்ம ஜோவுக்கு வேற இடம் தான் பார்க்கணும்."

"பேசிப்பார்க்காமலே ஒத்துக்க மாட்டான்னு சொல்றியேப்பா" "எப்படிம்மா ஒத்துப்பான். அவன் எவ்வளோ பெரிய பணக்காரன். எவ்வளவு படிச்சிருக்கான்னு தெரியுமா? அவன் எப்படி இப்படி ஒரு பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணை மணக்க சம்மதிப்பான்."

"எம்ப்பா நம்ம ஜோதிக்கு என்ன கொறைச்சல். நம்ம ஊர்ல அவ அழகுக்கு யாரும் போட்டி போட முடியாது. அருமையா குடும்பம் நடத்துவா. பணத்திலயும் தான் நாம என்ன குறைஞ்சு போயிட்டோம். இப்பவே அறுபது பவுன் செய்து வைத்திருக்கோம். அதோட அதையோட பேர்லயும் சொத்து இருக்கு. அது எல்லாம் ஜோதிக்குத் தானே. என்ன படிப்புதான் கொஞ்சம் கம்மி. ஆனாலும் குடும்பம் நடத்த இந்தப்படிப்பு போதாதா? நான் வெறும் அஞ்சாம்வகுப்பு வரைதான் படிச்சேன். இதோ நம்ம குடும்பத்தை நான் நடத்தலையா?" பரிந்து கொண்டு வந்தான் ராஜலட்சுமி.

தலையைப் பற்றிக் கொண்டான் சந்தோஷ் "இதெப்படி முடியும்? இதுவே ஒருமாதத்திற்கு முன்பென்றால் அம்மா இந்த முடிவை எடுத்ததும் சந்தோஷமாய் துள்ளிக் குதித்திருக்கலாம். நண்பனைக் கட்டித் தழுவியிருக்கலாம். ரவிக்கு ஜோவைக் கொடுப்பதென்றால் அதை விட வேறென்ன இன்பம் இருக்க முடியும்? ஆனால்.. ரவியின் இன்றைய நிலை தெரிந்தால் என்னாகும்?"

அம்மா இப்படி விடப்பிடியாய் நிற்பாளா? ரவியை பரிதாபமாய் பார்த்தே கொன்றுவிட மாட்டார்களா? ஏற்கனவே துயரத்தில் இருக்கும் என் நண்பனை இவர்கள் முன்னிலையில் கூனிக்குறுக வைப்பதா? நெவர் அதை ஒருபோதும் என்னால் அனுமதிக்க முடியாது.

அப்பாதான் குரல் கொடுத்தார். "உனக்கென்ன இத்தனை அவசரம் அந்தப் பையன் இங்குதானே இருக்கப்போகிறான். அவன் வந்த வேலை நல்ல படியாய் நடக்கட்டும். இந்தப் பேச்சு நம்மோடே இருக்கட்டும். அந்தப்புள்ளைக்கு நம்ம ஊரும் நம்ம சனங்களும் சிடிச்சப்போச்சுன்னா பிறகு பேசுவோம். அதுக்கு சம்மதம்தானா சந்தோஷம். இல்லன்னா வற்புறுத்தாம விட்டுடுவோம். இன்னிக்கு பேசினதை அப்படியே மறந்திடு. உன் பேச்சுல கூட அது வெளியே வரக் கூடாது. புள்ளை தூங்கட்டும். நடு சாமம் ஆகப்போகுது பார். நீ பாய் படுத்துக்கப்பா. காலையில் அப்பா சந்தைக்கு போயிடுவேன்."

நங்க பொறுமையா எழுந்து குளசு சாப்பிட்டு ஊரைச் சுத்தப்பாருங்க வெயில் ஆனதும் வீட்டுக்கு வந்திடுங்க. "என்றார் மகனிடம்.

விடுதலை பெற்றதுபோல் நிம்மதியாய் எழுந்தான் சந்தோஷ். "சரிப்பா நீங்க இன்னும் சாப்பிடலியே. சாப்பிட்டுப் படுங்க." என்ற வாறு மரப்படிகளில் ஏறி மாடிக்குச் சென்றான்.

அதுவரை அனைவரின் பேச்சையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜோதியின் தூக்கம் சுத்தமாய் கலைந்துபோனது. அவர்களது மற்ற பேச்சுக்களை ஒதுக்கியவளின் மனதில் ஒரே கேள்விதான் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தது.

"இவரைக் கூட ஒரு பெண்ணுக்குப் பிடிக்காமல் போகுமா? இவரை வேண்டாம் என்று சொல்லி திருமணத்தையே நிறுத்தி விட்டாளா? கிராமத்தில் தான் மாப்பிள்ளையைக் கண்ணில் காட்ட மாட்டார்கள். சென்னையிலுமா அப்படி? திருமணம் வரை வந்து ஏன் நிறுத்த வேண்டும். என்ன காரணம்?"

கேள்விகள் வண்டாய்க் குடைந்தது. விடிய விடிய கண்களை மூடாமல் சிந்தித்தும் விடைதான் கிடைக்கவேயில்லை.

பெண்ணல்ல பெண்ணல்ல ஊதாப்பூ
சிவந்த கன்னங்கள் ரோஜாப்பூ
கண்ணல்ல கண்ணல்ல அலிபிப்பூ
சிரிப்பு மல்லிகைப்பூ!

6

மெத்தென்ற தோசையை சட்னியில் தோய்த்து வாயிலிட்டான் ரவி. பஞ்சாய் கரைந்து போயிற்று. ரசித்து சுவைத்துச் சாப்பிட்டான். பரிமாறிய ராஜலட்சுமியை பார்த்து. "அம்மா தோசை ரொம்பு சாப்பா தேஸ்ட்டா இருக்கும்மா. நான் இதுவரை நெய் ரோஸ்ட், பேப்பர் ரோஸ்ட்னு மொறுமொறு தோசைதான் சாப்பிட்டிருக்கேன். இது வித்தியாசமாய் அதே சமயம் சுவையாவும் இருக்கும்மா. இதை ஸ்பெஷலா செய்விங்களா?" என்றான்.

"அப்படியெல்லாம் எதுவும் இல்லய்யா. ஆட்டுக்கல்லில நல்லா மையா ஆட்டினாலே தோசை பஞ்சுபோல வந்திடும். நாங்க எப்பவுமே மாவாட்டுற மிஷின்ல ஆட்டுறதில்ல" என்றான் ராஜலட்சுமி. அடுப்பிலிருந்து சூடாய் எடுத்துவந்த தோசையை அவன் தட்டில் வைத்தான் ஜோதி. சட்னியும் சாம்பாரும் ஊற்றினான்.

"ஐயோ போதுங்க ஏற்கனவே நாலுதோசை சாப்பிட்டிட்டேன்" "நாலுதானே. உங்க பக்கத்தில் இருக்கிறவன் இதோட எட்டா வது தோசை நல்ல தின்னுட்டு உப்பில்லை, தோசை கல்லுமாதிரி இருக்குன்னு வேற சொல்வான். தடிமாடு" என்றவாறே அடுக்களைக்குள் சென்றான்.

"உன் வாயிலேயே உண்மை வந்திடுச்சு. இந்தக் கல்லு தோசையை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு விழுங்கிறேன் தெரியுமா? நான் எழுந்த

திட்டா ரவியும் எழுந்திடுவானேன்னு உட்கார்ந்திருக்கேன்."

"ஏய் பொய் சொன்னே வாயில தோசைக்கரண்டிய வெச்சிடுவேன். இவ்வளவு நேரம் சப்புக்கொட்டிச் சாப்பிடல நீ?"

"ஏண்டி நான் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கினது உனக்கு சப்புக்கொட்டிச் சாப்பிட்டு மாதிரித் தெரியுதா? இதுக்குப் பேரு தோசையா? சரி சரி. இன்னும் ஒண்ணு போடு" என்றவாறு தட்டை நீட்டினான்.

"என் தோசையைக் குறை சொன்னேல்ல. போடா. உனக்கு தோசை கிடையாது. பழைய சோறு போடுங்க அதை" என்றவாறு அடுத்த தோசையையும் ரவியின் தட்டில் போடவே, ரவி பதறி அதை எடுத்து நண்பனின் தட்டில் வைத்தான்.

"போதுங்க. வீட்ல நான் ரெண்டு தோசைதான் சாப்பிடுவேன். இன்னிக்கு ரொம்பவே சாப்பிட்டுட்டேன் போதும்."

"ஏங்க. உங்களுக்கும் என் தோசை பிடிக்கலியா?"

"சேச்சே! நிஜமாவே ரொம்ப சூப்பரா இருந்தது. காலையில் ஒரு சொம்பு நிறைய பதநீர் கொடுத்தானே. அதுலயே வயிறு நிறைஞ்சிடுச்சு. உங்க தோசை டேஸ்ட்டா இருந்ததால்தான் இவ்ளோ சாப்பிட்டேன். இதுக்கு மேலே சாப்பிட்டா அப்புறம் உடம்பு தாறுமாறா உப்பிடும்." என்றான் ரவி சிரித்தவாறே.

மின்னலாய் பளீரிட்ட அவன் சிரிப்பில் உள்ளம் நிறைந்தவளாய் திரும்பி உள்ளே சென்றான். ராஜலட்சுமி கனிவோடு அவனைப்பார்த்தாள்.

"தம்பி நீ நல்ல வளர்த்திதான். அதனால் எவ்ளோ சாப்பிட்டாலும் உடம்பு குண்டாத் தெரியாது. அதோட வயகப்புள்ள நல்ல சாப்பிட்டணும். அப்பத்தான் உடம்புக்கு நோய் நொடி வராது. எங்க சமையல் உங்களுக்கு பிடிச்சிருக்காப்பா? எதுவும் மாத்திச் செய்யணும்னா சொல்லுங்க."

"வேணாம்மா. எனக்காக எதையும் மாத்தவேண்டாம். உங்க மனம் அப்படியே எங்க அம்மா மாதிரியே இருக்கு. நீங்க எது செய்வதாலும் சந்தோஷமா சாப்பிடுவேன். சாப்பாட்டு விஷயத்துல நான் எதையும் ஒதுக்க மாட்டேன்."

"தம்பி! உன்னைக் கட்டிக்க போற பொண்ணு ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவ." என்றாள் ராஜலட்சுமி. தோசையைத் திருப்பிப்போட்டுக் கொண்டிருந்த ஜோதி தன்னையும் மீறி புன்னகைத்தாள். அதோடு நேற்றைய இரவுப் பேச்சின் நினைவு வர லேசாய்த் திரும்பி ரவியைப் பார்த்தாள்.

ராஜலட்சுமியின் பேச்சு காதுல் விழாததுபோய் கைகளை கழுவிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடனே சந்தோஷமும் எழுந்து கொள்ள, "அம்மா நாங்க தோட்டத்துக்கு போயி பாட்டியையும் அத்தையை யும் பார்த்திட்டு அப்படியே வெளியே போயிட்டு வர்றோம்" என்றவாறு கைகளைத் துடைத்தான்.

"போயிட்டு மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு வந்திடுங்கப்பா"

"சரிம்மா! வாடா ரவி. எங்கப்பாட்டி உன்னைப் பார்க்கணும்னு

நேத்து நாந்தே சொன்னாங்க. நான்தான் நீ தூங்கிட்டேன்னு சொல்லி எழுப்பல்ல. விடியும் போது பாட்டியும் அத்தையும் தோட்டத்திற்கு போயிட்டாங்க. வா உன்னை அவங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்." என்றவாறு அவன் அழைத்துச் சென்றது ஒரு பெரிய வயல் காடு.

வயலில் அறுவடை ஜோராக நடந்து கொண்டிருக்க. அறுவடை செய்த நெல்பயிர்கள் களத்துமேட்டு மேடையில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அணும் பெண்ணுமாய் தலையில் துணிகளைக் கட்டிக் கொண்டு சரசரவென அறுவடை செய்தது ரவிக்கு ஆச்சர்யமாய் இருந்தது. பெண்களின் வாய்தான் பேசிக்கொண்டு இருந்ததே தவிர கைகள் பரபரவென தங்கள் வேலைகளை செய்து கொண்டிருந்தன.

அத்தனை சுறுசுறுப்பு. செய்யும் வேலையில் ஈடுபாடு, நேர்த்தி, அக்கறை இப்படி எத்தனை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். இது பெண்களுக்கே உரிய தனித்தன்மை இதிலெல்லாம் நம்மால் நிச்சயமாய் போட்டிபோட முடியாது. பிரம்ப்பாய் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தபோது சட்டென ஒரு பெண்ணின் மீது மோதிக் கொண்டாள்.

உடனேயே பதறி. "மன்னிச்சிடுங்க. லாரி. நீங்க வந்ததை நான் கவனிக்கல்ல. வெரி லாரி" என்றான் அவரமாய்.

அந்தப்பெண் கோபப்படவுமில்லை. பரவாயில்ல என்று சொல்லவும் இல்லை. மன்னித்துவிட்ட பாவனையோடு பார்க்கவும் இல்லை. முகத்தில் எந்த ஒரு உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் இடுப்பில் இருந்த நெற்கதிர் கட்டோடு அவனை விட்டு விலகி வந்தாள். பின்னால்வந்த சந்தோஷ அழைத்ததும் நின்றாள்.

"அத்தே! இது என் பிரண்ட் ரவி. நம்மவீட்டுக்கு வந்திருக்கான். உங்களைப் பார்க்கணும்னுதான் இங்க வந்தோம். ரவி இது என் அத்தை மனோகரி என் அப்பாவின் தங்கை" சந்தோஷ பரஸ்பர அறிமுகப்படுத்த ரவி கைகளை குவித்து வணங்கினான்.

மனோகரி மிக லேசாய் ஒரு புன்னகை செய்தாள். அவ்வளவுதான். வேறு ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. சந்தோஷ மீண்டும் கேட்டான்.

"பாட்டி எங்கே அத்தை? காணோமே?"

"டாக்டர்...இந்த ஆபரே

சனல நான் பிழைப்பேனா?"

"ரெண்டு பேர்ல யாராவது

ஒருத்தர் பிழைப்பது உறுதி!"

-எம்.அசோக்ராஜா.

அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

"நெல் அளக்கற இடத்தில் இருப்பாங்க போய்ப் பாருங்க. எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. போகட்டுமா?" என்றவள் அவர்களின் பதிலுக்கு காத்திராமல் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

மென்மையான அதே சமயம் இனிமையான குயிலின் குரல். ஜோதிக்கு எப்படி இந்த இனிமையான குரல் வந்தது என்று புரிந்தது ரவிக்கு.

"ரவி தப்பா எடுத்துக்காதேடா. நான் தான் அத்தையைப் பத்தி சொல்லியிருக்கேனில்ல. யார்கிட்டயும் அதிகம் பேசுவதில்லை."

"புரியுது சந்தோஷ். நான் ஒண்ணும் தப்பா நினைச்சுக்கல. அவங்க அமைதியையும் அதிராத பேச்சையும் கேட்டு அப்படியே நின்றுட்டேன்."

"இந்த அமைதி மாமா இறப்பிற்குப் பிறகு வந்ததுடா. அதுக்கு முன்னெல்லாம் அத்தை சிட்டுக்குருவி மாதிரி பறந்து திரிந்தவங்க தான். இப்பத்தான் தன்னோட சிறகுகளை ஒடுக்கிக் கொண்டு அப்படியே முடங்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு கணவனின் மரணம் பெண்களை எப்படி பாதித்து விடுகிறது என்று பார்த்தாயா? எவ்வளவு வேதனையான விஷயம் இது?"

"உண்மை தான். பிறந்தது முதல் வளரும் வரை வைத்திருக்கும் பொட்டு, பூ, அலங்காரம் எல்லாத்தையும் இழப்பது ரொம்ப கொடுமை. உன் அத்தைக்கு ரொம்ப வயதும் இல்லையே சந்தோஷ். நீங்க அப்பவே ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாய் பார்த்து இவங்களுக்கு மறுமணம் செய்திருக்கலாமே?"

"ஐய்யய்யோ சத்தமா சொல்லிடாதே. கிராமங்கள் இன்னும் அந்த அளவுக்கு முன்னேறல. இந்த மாதிரி பேசினாலே அசிங்கமா நினைப்பாங்க. அதோட விதவையை அதுவும் குழந்தையோட இருக்கும் விதவைகளை ஏத்துக்கிற அளவுக்கு பரந்த மனப்பான்மை உள்ள ஆண்கள் இருப்பதாக எனக்கு தோன்றவில்லை."

இப்போ பத்திரிகைகள்ல மணப்பெண் தேவை விளம்பரத்தில் கூட பார்த்திருப்பியே விதவை என்றாலும் சம்மதம். ஆனால் குழந்தைகள் இல்லாத விதவைப் பெண் என்றால் விண்ணப்பிக்கவும் என்று தான் விளம்பரம் செய்திருப்பார்கள். அவனுக்கு நாலு புள்ளைங்க இருந்தாலும் வற்ற பெண் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமாம். ஆனால் குழந்தையோடு வரும் பெண்ணை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டானாம்.

அதுல இருந்தே தெரியவில்லையா நம் பெண்களின் நிலைமை? பெண்கள் உரிமை, பெண்கள் சுதந்திரம் என்பதெல்லாம் வெறும் பேச்சுத்தான்டா. இதையெல்லாம் யோசித்தால் மனவேதனை தான் அதிகமாகும். "என்றான் சந்தோஷ் பெருமூச்சோடு. பேசிக் கொண்டே களத்துமேட்டிற்கு வந்து விட்டனர்."

"ஏ ஆச்சி அதோ பாருங்க. அண்ணனுங்க வந்தாச்சு. நான் சொன்னேன்ல அந்த ரவி அது தான் "உற்சாகமாகக் குரல் கொடுத்தாள் மீனா. தலையெல்லாம் நரைத்திருந்தாலும் பாட்டியிடம் தளர்ச்சி

யில்லை. மிடுக்காக எழுந்து வந்து இருவரையும் கட்டிக் கொண்டாள் பாட்டி. வெற்றிலை வாயோடு சிரித்து "எய்யா ராசா! நல்லாயிருக்கீங்களா? சாப்பிட்டியுளா?" என்றார் அன்போடு.

"வயிறு முட்ட சாப்பிட்டாச்சு பாட்டி. இது ரவி "என அறிமுகப்படுத்த "அதான் பேத்தி எல்லாம் சொல்லிட்டாளே. நேத்தே நான் வந்ததும் ரெண்டு பேத்திகளும் உன்னைப் பத்திதான் கதைக்கையா சொன்னாங்க. உடனே உன்னைப் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன். எம் புள்ளை தான் ராத்திரியில் உன்னை தொந்தரவு பண்ணக்கூடாதுன்னு சொல்லிட்டான். எய்யா எந்த ஊரு? நம்ம வீடு எல்லாம் பிடிச்சிருக்கா?" ஆவலாய்க் கேட்ட பாட்டியை பார்த்து புன்னகைத்தான் ரவி.

"ரொம்ப பிடிச்சிருக்குப்பாட்டி. அமைதியான அழகான இந்த கிராமம். அன்பை மட்டுமே காட்டுற உங்களை மாதிரி அன்பான வங்க. உங்களை எல்லாம் பார்க்கும் போதே இங்கேயே இருந்திடலாம்னு கூட தோணுது."

"அப்ப இங்கேயே இருந்திட வேண்டியது தானே" என்றவாறு கையில் சாப்பாட்டுக் கூடையோடு வந்தாள் ஜோதி. தலைகுனித்து கூந்தலை காற்றாட விட்டு பச்சை நிற தாவணியில் பின்னணியில் பசுமையோடு அவள் நின்ற கோலம் லயிக்க வைத்தது.

"ஏய் வாயாடி! நீ ஏன் இங்கே வந்தே? எங்களை மோப்பம் பிடிச்சுட்டே வந்திட்டியா?" சந்தோஷ் கேட்க அவனிடம் சீறினாள் ஜோதி.

"ஆமா நீ பெரிய மன்மதன் பாரு. உன்னைப் பார்க்க ஆசைப் பட்டு உன் பின்னால் வர்றதுக்கு நான் அம்மாவுக்கும், ஆச்சிக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்தேன்."

"வீட்ல வேலை செய்யக் கஷ்டப்பட்டு ஏதாவது ஒரு சாக்கு போக்கு சொல்லி இங்க வந்திடுற. சோம்பேறிக் கழுதை."

"போடா நீதான் ஊர் சுத்துற மாடு தடிமாடு."

"ஆச்சி" கிறச்சிட்டாள் மீனா. "ஆச்சி முதல் இந்த இரண்டு பேர்ல ஒருத்தரை சீக்கிரமா கல்யாணம் பண்ணி அனுப்பிடுங்க. இதுங்க போடுற சண்டையை சகிக்க முடியலை. எப்பொழுதும் சண்டைதான். வீட்ல இருக்க முடியலை. ஒண்ணு இவனுக்கு பொண்ணு பாருங்க, இல்ல இவளுக்கு மாப்பிள்ளை பாருங்க. எதுசெய்தாலும் சீக்கிரம் செய்யுங்க."

"நான் ஏன் இவனுக்கு பயந்து கல்யாணம் பண்ணிக்கணும். இந்த மாடுக்கு முதல்ல கல்யாணம் பண்ணுங்க. அதோட இவன் வாய் மூடிடும். எங்களுக்குள்ள சண்டையும் வராது."

"எதுக்கு வர்றவளையும் சேர்த்து வறந்தெடுக்கவா? நான் ஒருத் தன் உங்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டு அவஸ்தைப்படுறது போதாதா? முதல்ல உன்னை சமாளிக்கும் அளவுக்கு திறமை இருக்கிற ஒருத் தனை தேடிப் பிடிக்கணும். ஆனா அப்படி ஒருத்தன் கிடைக்கிறது தான் கஷ்டம்."

"அதான் உன் பிரெண்ட் இருக்கிறாரே?" நண்பர்கள் இருவரும் திக்கென அதிர்ந்து நிமிர்; "என்ன பேயைக் கண்ட மாதிரி முழிக்கி

“உனக்குப் பார்த்திருக்கிற
மாப்பிள்ளை சில்லறைத் தனமா
நடந்துக்கிறாரா?”

“என்னடி பண்ணார் மாப்
பிள்ளை?”

“கண்டக்டரா. இருக்கி
றாடி!”

-எம். அசோக்ராஜா,
அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

நீங்க? அதான் உன் பிரெண்ட்
இருக்காரே அவரையும் கூடச்
சேர்த்துக்கிட்டுப் போய் தேடு.
எனக்குன்னு பொறந்தவன்
கிடைக்காமலா போய்விடு
வான்? “என கேலியாய் சொன்
னதும் இருவரும் நிம்மதியாய்
மூச்சுவிட்டனர்.

ரவியின் முகம் இன்னமும்
இருட்டாய் இருக்க, “என்ன
ரவி சார் எனக்கு மாப்பிள்ளை
தேட இவ்வளவு பயமா? முக
மெல்லாம் பேயறைஞ்ச மாதுரி
இருக்கு? நானும் நல்ல
பொண்ணு தான். கொஞ்சம்
ஜாஸ்தியா பேக்வேனே தவிர
மத்தபடி எங்கிட்ட ஒரு குறைகி
டையாது. விதவிதமா சமைப்
பேன். வீட்டை சுத்தமா வெச்
சுப்பேன். யாரையும் குறை
சொல்லமாட்டேன். எந்த வம்

பிற்கும் போகமாட்டேன். தெருவில் நடந்தா குனிந்த தலை நிமிர்மாட்
டேன். அடக்கமான பொண்ணு தான். பயப்படாதீங்க. ” என்றான்
ஜோதி.

பாட்டி குறுக்கிட்டார். “ ஏண்டி பெண்ணே! இதெல்லாம் உன்
னைப் பெண் பார்க்க வரும் மாப்பிள்ளை கிட்ட நாங்க சொல்லணும்.
அதுதான் முறை.”

“ அடப்போங்க ஆச்சி. இவளே சொன்னாத்தான் உண்டு. இதுல
ஏதாவது ஒண்ணு உண்மையா இருக்கா? நாம தான் பொய் பேசமாட்
டோமே? ”

சந்தோஷ இயல்பாய் பேசினாலும் ரவி இன்னமும் பேச்சின்
றியே நிற்க அவன் அருகில் வந்தான் ஜோதி.

“ நேரடியாகவே கேட்கிறேன் ரவி. உங்களை மாதுரி படிச்ச ஒருத்
தர் என்னை மாதுரி கிராமத்துப் பெண்ணா இருந்தா கட்டிக்க மாட்
டங்களா ரவி? ” கண்களை நேருக்கு நேராய் பார்த்து கேட்க, பதறி
மறுத்தான் ரவி.

“ சேச்சே! யார் சொன்னது? எல்லாருமே படிச்ச பொண்ணா பட்
டணத்து பொண்ணா தேடமாட்டாங்க. மனசுக்கு படிச்ச பொண்ணாத்
தான் தேடுவாங்க. உங்களைக் கூட யாருக்கும் பிடிக்காமப் போகுமா? ”

“ அப்போ உங்களுக்கு என்னைப் படிச்சிருக்கா? ” ஜோதியின்
நேரடிக்கேள்வியில் தடுமாறிப் போனான் ரவி. பதில் சொல்லத்

தேவிக் கண்மணி

48

ஏப்ரல்-1, 2011

தினறி நன்பனை பார்த்தான். சந்தோஷ ஆத்திரத்தில் குறுக்கிட்டான். "ஏய் ஜோ! என்ன கொழுப்பா? வர வர உன் விளையாட்டுக்கு அளவே இல்லாம் போச்சு. இது என்ன பேச்சு? அவன் நம்ம குடும்பத்தை பத்தி என்ன நினைப்பான்? உனக்கு ஏன் இப்படி புத்தி போகுது? " சந்தோஷின் உண்மையான கோபத்தில் மிரண்டு போனான் ஜோதி.

"டேய் அவங்க ஏதோ குழந்தைத்தனமா கேட்டதுக்கு ஏன் இப்படி கோப்படுறே? விடு பாவம். அவங்க ரொம்ப பயந்துட்டாங்க."

"நீ கூம்மா இருடா. இவளை இப்படியே பேசவிட்டது தப்பாப் போச்சு. யாராவது இவ இப்போ பேசினதைக் கேட்டா என்ன நினைப்பாங்க. நாளைக்கு இவளை பெண் பார்க்க வருபவர்கள் காதில இந்த பேச்சு விழுந்தா என்னாகும்? கழுதை மாதிரி வளர்ந்தாப் போதுமா? கொஞ்சம் அறிவு வேண்டாம். இனி இப்படிப் பேசினா பல்லைத் தட்டுவேன். போ வீட்டுக்குப் போ." அவனது கத்தலில் பாட்டி இடையில் புகுந்தாள்.

"ஏண்டா அவ எப்பவும் போலத்தான் பேசிட்டா. அதுக்கு ஏன் உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வருது. பொறுமையா பேசுய்யா."

"ஆமா இப்படி ஆளாளுக்கு இவளுக்கு செல்லம் கொடுத்து வெச்சிருக்கீங்க. அதான் இப்படி முட்டாள் மாதிரி வளர்ந்து நிக்ருறா? " கையிலிருந்த சாப்பாட்டுக் கூடையை திம்மென்று வைத்தான் ஜோதி. "இப்ப என்ன சொல்லிட்டேன்னு நீ இப்படிக்கத்தற. நான் எது பேசினாலும் தப்பு. கூம்மா ஒரு பேச்சுக்குத் தானே கேட்டேன் ரவி. நீங்களே சொல்லுங்க நான் கேட்டது தப்பா? "

"ஐயோ இல்லீங்க. நான் தப்பாவே எடுத்துக்கலை. இவன் எப்பவும் போல பேசி உங்களை சீண்டுறான். நீங்க ஒண்ணும் தப்பா எடுத்துக்காதிங்க."

கண்களில் நீர் கசிய மறுப்பாய் தலையசைத்தான் ஜோதி. "இல்ல ரவி அவனுக்கு எப்பவுமே எம்மேல கடுப்பு தான். அவனுக்கு வயது முப்பதுக்கு மேல ஆயிடுச்சில்ல. கல்யாணம், குழந்தை, குட்டின்னு வாழ்ந்திருக்க வேண்டியவன் இப்ப என்னால தான் எல்லாம் தடைபட்டுப்போய் நிக்ருது. அந்தக் கோபம் அவனுக்கு. நான் என்ன பண்ண முடியும் ரவி எவனையாவது இழுத்துட்டா ஓட முடியும்?"

அப்படி என்னை வளர்க்கலையே. எந்த ஆம்பிளையையும் ஏற்றிடுத்து பார்க்கத் தோணலையே. என்னை பொண்ணு பார்க்க வர்றவன் எல்லாம் அப்பா ஏன் தற்கொலை பண்ணார்? அம்மாவோட நடத்தை பிடிக்காமலா? என்ன ஏதுன்னு? கேட்டுக் கொல்றானுங்க. என்னை வேண்டாமின்னு சொல்லிட்டுப் போயிடுறானுங்க. நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன் ரவி. என்னை ஏன் எல்லாரும் தண்டிக்கிறாங்க?

கல்யாணம் குடும்ப வாழ்க்கை எனக்கு தேவையில்லை. ஆனா என் கல்யாணம் முடிஞ்சாத்தான் இந்த வீட்டு உள்ளவங்க அடுத்த கல் யாணத்தை நடத்த தொடங்குவாங்க. இப்போ நான் எல்லாருக்கும்

தடையா வேண்டாத சுமையா இருக்கேன் ரவி. என்ன தான் எம்மேல எல்லாரும் அன்பா இருந்தாலும் அவங்க அடிமனசில வெறுப்பு வரத் தானே செய்யும்."

"ஏய்! என்னடி உளர்ற. யாருக்கு உம்மேல வெறுப்பு ம்? " உறுமிய சந்தோஷை திரும்பியும் பாராமல் ரவியை நேராகப் பார்த்தான் ஜோதி.

"ரவி இதையெல்லாம் நான் உங்க கிட்ட ஏன் சொல்றேன்னு நினைக்கிறீங்களா? என்னவோ எனக்கு உங்களைப் பார்த்தா அந்நிய மாத் தெரியலை. ஏதோ எங்க குடும்பத்துல ஒருத்தர் மாதிரி ஒரு உள் ளுணர்வு. ரொம்ப நான் பழகின மாதிரி ஒரு எண்ணம் ரவி! இவங்க எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கிறேன்னு சொல்லி எத்தனையோ பேரை கூட்டிட்டு வந்தாங்க.

எவனுக்கும் என்னை, என் குடும்பத்தை பிடிக்கலை. இப்ப நான் உங்க கிட்ட கேட்கிறேன். நீங்க பெரிய கம்பெனி வெச்சு நடத்துறீங்களாமே. அதுல வேலை பார்க்கிற ஏதாவது ஒரு கஷ்டப்பட்டவனை எனக்குப் பாருங்க ரவி. கஷ்டப்பட்டவன் கூட கிடைக்கலைன்னா பரவாயில்லை. ஏதாவது ஊனமுற்ற மாப்பிள்ளை என்றாலும் பரவாயில்லை. நான் முகம் சுளிக்காமல் மன நிறைவோடு ஏற்றுக் கொள்வேன்." என்றான்.

"ஏய் உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு? இப்படி பேசற அளவுக்கு இங்க என்ன நடந்துப் போச்சு? " சந்தோஷ் கத்தினான்.

"முடியும் என்னால வாழ முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரை மாப்பிள்ளை எப்படி இருந்தாலும் சரி ரவி.ஏன்னா எனக்கு எந்த எதிர் பார்ப்பும், சுற்பனைகளும் கிடையாது. அதனால கிடைத்த வாழ்க்கையை எத்துக் கொள்வேன். அப்புறம் மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் என் அப்பாவைப் பற்றி முதலிலேயே சொல்லிவிடுங்கள்.

பிறகு நாம் மறைத்து விட்டோம் என்று சொல்லக் கூடாது பாருங்க. ஒரு பொய் கூட சொல்லி என் திருமணம் நடக்கக் கூடாது. என்ன ரவி? " கேட்டவனை விழி எடுக்காமல் பார்த்தான் ரவி.

மனம் தலியாய் தவித்தது. அந்த அழகு முகம் கண்களில் வழியும் கண்ணிரோடு நின்ற கோலம் அவனை வதைத்தது. ஒரு முடிவுடன் உங்களுக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை என்னால பார்க்க முடியும். நான் நாளைக்கு சென்னை கிளம்புறேன். ரெண்டே நாளில் மாப்பிள்

"வீடு கட்டலோன் வேணும் சார்"
"என்ன வீடு கட்டப்போகிறீர்கள்"
"சின்ன வீடு தான் மேனேஜர் சார்!"
-எம்.அ.சோக்ராஜா,
அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

ளையோடு வருகிறேன். " என்ற அவனது பதிலில் அனைவருமே வாயடைத்துப் போயினர்.

கனவான காதல் நிலையாகவென்று
அழியாத சிலைகள் செய்தாயோ
ஒன்றும் அழியாத பெண்ணின்
மனவாசல் தொட்டு திறவாமல்
எங்கே சென்றாயோ!

7

தனது பெட்டியினுள் துணிமணிகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான் ரவி. அம்மா, அப்பா, ஜோதி, மீனா என அனைவருமே செய்வறியாது நிற்க சந்தோஷ கோபமாய் திட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"டேய் இவ பேச்சை சிரியலா எடுத்துக்கொண்டு இப்படி கிளம் புகிறாயே. வந்தது வந்தே ஒரு பத்து நான் இருடா. அப்புறம் நாம சேர்ந்தே போய் மாப்பிள்ளை தேடலாம். சொன்னாக்கேளுடா."

"இல்ல சந்தோஷ். நான் ஏற்கனவே மாப்பிள்ளையை முடிவு பண்ணிட்டேன். அதைப் பத்தி மாப்பிள்ளையோட அம்மாகிட்டே பேசலாமனுதான் இப்பக் கிளம்புறேன். என்னைத் தடுக்காதே."

"என்னடா சொல்றே? மாப்பிள்ளையை முடிவு பண்ணிட்டியா? யாரு? யாருடா?" அவசரமாய் கேட்டான் சந்தோஷ். ஜோதியின் முகம் லேசாய் ஏமாற்றமடைந்தது. உடனே அதை மறைத்துக் கொண்டு இயல்பாய் நின்றான்.

"இப்பச் சொல்ல மாட்டேன்டா. முதல்ல மாப்பிள்ளையோட அம்மாகிட்டே பேசிட்டு முடிஞ்சா அவங்களை கையோடு கூட்டிட்டு வந்து பேசுறேன். ஆனா ஒரு கண்டிஷன். ஜோதிக்கு, உங்களுக்கெல்லாம் பிடிச்சிருந்தா மட்டும் மேற்கொண்டு பேசலாம். இல்லேன்னா விட்டுடுவோம்."

"தம்பி! அவ ஏதோ சின்னப் பொண்ணு. அவ பேச்சைக் கேட்டு எதுவும் அவசர முடிவை எடுக்க வேண்டாம். பக்கத்து ஊர் பண்ணையார் தன் மகனுக்கு பெண் தேடுவதாக சொன்னார். நான் நம்ம புள்ளையை பத்தி சொல்லியிருக்கேன். இன்னும் ரெண்டு நாள்ல நல்ல முகூர்த்த நான் இருக்கு. அன்னிக்கு வந்து பேசி முடிவு பண்ணிடலாமனு சொல்லியிருக்கார். நானும் சரின்னு சொல்லிட்டேன். நாளை மறுநாள் அவங்க வரட்டும். வந்த பார்த்து புடிச்சுப்போச்சுன்னா ஒரே மாசத்துல கல்யாணத்தை வெச்சிடலாம்."

"அப்பா நிஜமாவா சொல்றீங்க? இதை ஏன் முதல்லயே சொல்லல?"

"சொல்லத் தானப்பா வீட்டுக்கு ஒடிவந்தேன். அதுக்குள்ள இங்க இவ்வளவு களேபரம் நடந்திருக்கு. தம்பி! நீங்க இப்ப ஊருக்கு போக வேண்டாம். ரெண்டு நாள் இருந்து பாருங்க. ஒருவேளை இந்த சம்பந்தம் அமையலைன்னா அதற்கப்புறம் வேற மாப்பிள்ளை பாருங்க

சரிதானா?"

ரவி அமைதியாய் பெட்டியை மூடினான். "சரிங்கப்பா! எப்படியோ ஜோதிக்கு நல்லபடியா வாழ்க்கை அமைஞ்சா சந்தோஷம் தான். பண்ணையார் குடும்பம் என்றால் நல்ல வசதியான குடும்பமா?"

"ஆமாம்ப்பா. வசதிக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. நாமும் பெண்ணை சும்மா அனுப்பப்போவதில்லையே. எழுபது பவுன் நகை பேசுவததுள்ளேன். அப்புறம் ரொக்கமா ரெண்டு லட்சம். அதோட என் தங்கை பேரில் உள்ள சொத்து."

"ஏம்ப்பா இது அத்தனையும் கொடுத்து தான் பொண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கணுமா? இது என்ன பழக்கம் ச்சே! இதை வாங்கும் மாப்பிள்ளைக்கு கூசாதா? தன்னையே விலை பேசி விற்பதைப் போல் உணர மாட்டானா?" ரவி முகத்தை களித்தான்.

"அட நீ வேறே. இது இல்லாம இப்ப எவன் பொண்ணைக் கட்டுறான். ஆண்டியா இருந்தாலும் அரசனா இருந்தாலும் பொண்ணைக் கொடுத்து தட்சணையும் கொடுத்து தான் ஆக வேண்டும். நம்ம பொண்ணு போற இடத்தில சீரும் சிறப்புமாய் வாழ வேண்டாமா? அதற்காகவேணும் நாம கொடுத்து தானே ஆகணும். காலம் காலமா தொடரும் பழக்கம். இனிமேலா இது மாறப்போகுது?"

ரவி ஜோதியை ஏறிட்டான். அவள் முகத்தில் துளியும் சிரிப்போ, நாணமோ, ஆர்வமோ எதுவுமே இல்லை. எந்த உணர்ச்சியும் காட்டாமல் கல்லாய் இறுகிப்போயிருந்தது முகம். யோசனையோடு அவள் முகத்தை ஆராய்ந்தான். ஒருவேளை பண்ணையார் மாப்பிள்ளையை பிடிக்கவில்லையோ

இந்த எண்ணம் தோன்றும்போதே அவன் மனம் சிறகடித்தது. இது தப்பு. அடுத்தவரின் மனநிலை புரியாமல் இப்படி எண்ணுவது தவறு என்று மனதை குட்டி அடக்கி வைத்தான்.

மற்றவர்கள் திருமணப்பேச்சை பேசிக் கொண்டிருக்க ஜோதி அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து போனார். ரவியும் யோசனையோடு எழுந்து அவள் பின்னே போக கிணற்றடியில் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தான் ஜோதி. பதறிப்போனான் ரவி.

"ஏங்க ஜோதி ஏன் அழறீங்க? உங்களுக்கு அந்த மாப்பிள்ளையை தெரியுமா? அவரைப் பிடிக்கலையா?" மெல்லிய குரலில் கேட்டவனைத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

தவிப்பாய்க் கேட்டவனைப் பார்த்ததும் கண்ணீர் நிற்காமல் வழிந்தது. பிடிக்கவில்லை என தலையசைத்தான். "ஏன்?"

"அவன் ஏற்கனவே எங்க சொந்தக்காரங்க பொண்ணை விரும்பினான். அது எனக்குத் தெரியும்."

"இதை உங்க மாமாகிட்ட சொல்லியிருக்கலாமே."

"வாற சம்மந்தம் எல்லாம் தட்டிப்போகுதுன்னு மாமா ரொம்ப வருத்தப்படுறாங்க. இந்த சமயத்தில நான் போய் எதுவும் சொல்லக்ஷ்டமா இருக்கு."

“அப்போ பேசாம கட்டிக்கங்க. ஒருவேளை அந்த மாப்பிள்ளை வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்பியிருந்தால் உங்களைமணக்க எப்படி சம்மதிப்பார்?”

“அவன் சம்மதிப்பான். பணம் நகையோடு சொத்தும் கிடைக்கிறது என்றால் விடுவானா? நிச்சயம் சம்மதிப்பான். ஆனால் அவனோடு என்னால் சத்தியமாய் வாழ முடியாது ரவி. இன்னொரு பெண்ணை என் கண்முன்னே விரும்பியவன், இன்று அவனை கைக முவிவிட்டு என்னை மணந்தால் அவனை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?” தேம்பினாள்.

பதிலின்று அசையாமல் நின்றான். “என் ஜோதி. இத்தனை தெரிந்த பிறகும் உங்கள் மாமாவிடம் உண்மையை சொல்லாவிட்டால் அது தப்பு. சொல்லிவிடுங்கள். மற்றவற்றை அவர் பார்த்துக் கொள்வார்.”

“எப்படிச் சொல்வேன் ரவி! அந்தப் பெண் துர்கா என் மாமாவின் நெருங்கிய சொந்தம். திருமணமாகாத ஒரு பெண்ணைப் பற்றி அவள் அவனை விரும்பியதைப் பற்றி எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதோடு அவர்கள் விரும்பியது பெரியவர்களுக்குத் தெரியாமல். இப்போ நான் போய் பேசினால் நானே அவர்களை காட்டிக் கொடுத்தது போலாகிவிடாதா? அவள் என் நெருங்கிய தோழி. என்னை நம்பி அவள் நேசத்தை என்னிடம் சொன்னவள் அவள் நம்பிக்கையைத் தான் வீணாக்க முடியாது.”

“சரி அப்போ உங்க பிரண்டு கிட்ட போய் இந்த விஷயத்தை சொல்லுங்க. அவங்க அந்த மாப்பிள்ளையை போட்டு உலுக்கிற உலுக்கிலே மாப்பிள்ளை இங்கே வரவே மாட்டார். துர்கா மட்டுமே போதும்தான் இந்த பக்கமே திரும்பிக் கூட பார்க்க மாட்டார்.”

“ஆனா அதையும் எப்படிச் சொல்வேன் ரவி. ஒருவேளை நான் சொன்னதும் அவ மனசொடிஞ்சுபோயி ஏதாவது தப்பான முடிவெடுத்துட்டா?”

“ஹோ” சலிப்போடு கிணற்றுச் சுவரில் அமர்ந்து கொண்டான் ரவி. “இது சரிப்படாது. விட்டா சிந்துபாத் கதைபோல நீண்டுட்டே போகுது. பேசாம நான் சொல்ற மாதிரி செய்யுங்க. நடக்கிறது நடக்கட்டும்னு க்டவுன் கிட்டப்பொறுப்பை ஒப்படைச்சுடுங்க. அது தான் பெஸ்ட்.”

“அப்போ அவன் வந்து என்னை பிடிச்சிருக்குன்னு சொன்னா நானும் சரின்னு தலையாட்டணுமா? என்னால் முடியாது. ” உறுதியாய் மறுத்தாள்.

“இந்தப் பேச்சிலே ஒரு பத்து பர்ஸென்ட்டாவது உங்க மாமா கிட்ட பேசலாமே. பிரச்சனையாவது நீரும். இல்ல சந்தோஷ்கிட்ட ”

“வேண்டாம் வேண்டாம் அது பெரிய பிரச்சனை ஆகிடும்.” சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்தான். சட்டென ஏதோதோன்ற “ஆமா உங்க பிரெண்டும் அந்த மாப்பிள்ளையும் எவ்ளோ நானா பழகுறாங்க. உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“ம் தெரியும். கிட்ட தட்ட மூணு வருஷமா ” உற்சாகமாக எழுந்து நின்றான். “அப்ப நம்ம பயப்பட எதுவுமே இல்ல. நிச்சயமா இந்த கல்யாணமும் நடக்காது. மாப்பிள்ளை ஒத்துக்கவும் மாட்டார்.”

ஆச்சர்யமாய் அவனைப் பார்த்தாள். “அதெப்படி இவ்வளவு உறுதியா சொல்றங்க?”

“ஆமா இத்தனை வருஷம் பழகிய மனசுக்கு பிடிச்ச பொண்ணை நிச்சயம் ஒருவனால் மறக்க முடியாது. மறக்கவும் மாட்டான். மனசுல ஒரு பொண்ணு இருக்கும்போது இன்னொரு பெண்ணை பார்க்க சம்மதிக்கவும் மாட்டான்.”

“நான் நம்பமாட்டேன். பிறகெப்படி நாளை மறுநாள் என்னை பெண் பார்க்க வருவதாக சொன்னார்களாம்?”

“மாப்பிள்ளையா சொல்லி அனுப்பினார்? இல்லையே. பெரியவர்களுக்குள் பேசியிருக்கிறார்கள். இன்பாக்ட் இந்த விஷயமே மாப்பிள்ளைக்கு தெரிந்திருக்காது என்று தான் நினைக்கிறேன்.”

இன்னமும் நம்பிக்கை இல்லாமல் அவனைப் பார்த்தாள் ஜோதி. “என்ன இன்னும் நம்பலையா? இப்போ உங்க கிட்ட நேரிடையாகவே கேட்கிறேன். ஒருவேளை உங்க மனசுல ஒருத்தர் இருந்தா நீங்க வேறு ஒருவனை மணக்க சம்மதிப்பீர்களா? ” சாதாரணமாகவே அவன் கேட்டாலும் உடல் முழுக்க அதிர் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“நிச்சயமா மாட்டேன். நான் விரும்பியவர் எனக்கு கிடைக்காமலே போனாலும் சத்தியமா இன்னொருத்தவரை ஏத்துக்க மாட்டேன். நான் மட்டுமில்ல எங்க ஊர்ல எந்தப் பொண்ணுமே அப்படித்தான். அதுக்கு உதாரணம் எங்க செல்லம்மா பாட்டி.”

செல்லம்மா பாட்டியின் கதை தெரிந்ததால் ஒருதலையைச் போடு அதை ஏற்றுக் கொண்டான் ரவி. “நீங்களே இவ்வளவு உறுதியா இருக்கும் போது அந்த மாப்பிள்ளை மட்டும் விரும்பியவளை மறந்து உங்களை மணக்க சம்மதிப்பார் என்று எப்படி நீங்கள் முடிவு செய்யலாம்? பெண்களுடைய அன்பை விட ஆண்களுடைய அன்பு

“டாக்டர்...எனக்கு ஆபரேசன் வேண்டாம் டாக்டர்.”

“ஏன்...”

“இன்னும் கொஞ்ச நான் உயிருடன் இருக்க ஆசைப்படுறேன் டாக்டர்!”

-எம்.அ.கோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

எந்த விதத்தில் குறைந்து போனது சொல்லுங்கள்?"

அவனது கேள்விகளில் திணறித்தான் போனான் ஜோதி. அவன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கிறதே. பெண்கள் கூடத்தான் குடும்ப சூழ்நிலை காரணமாக பெற்றோர் பார்த்து வைக்கும் திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்கின்றனர். அதனால் பெண் இனத்தையே ஏமாற்றிக் கூட்டம் என்று சொல்ல முடியுமா?

அதேபோல் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் ஆண்களும் சிக்கிக் கொள்வார்கள் தானே. அதை இதுவரை யோசித்தேப் பார்க்கவில்லையே. நினைத்தவுடன் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் பச்சோந்திகள் என்று தானே நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம் தப்பத்தான்.

தான் அறிந்தவரை அந்தப் பாண்டியன் துர்காவை மனப்பூர்வமாகத் தான் விரும்பினான். மற்றபடி பெண்களை பார்த்து வழிபவன் அல்ல தான். அப்படியென்றால் இது பெரியவர்கள் ஏற்பாடு தானோ? பாண்டியனுக்கு விஷயம் தெரிந்தால் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டானோ. அப்படியென்றால் பெண் பார்க்க வரமாட்டார்கள்!

அந்த நினைவே அவள் முகத்தில் நிம்மதியை பரவவிட்டது. அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரவி புன்னகைத்தான்.

"குட இப்படியே ரிலாக்ஸா இருங்க. தேவையில்லாம எதற்கும் டென்ஷன் ஆகக்கூடாது. அவசியமின்றி தோன்றும் கோபத்தாலும் மனவேதனையாலும் நம்ம ஆயுள் குறையுதாம். அதனால் மனசை எப்பவும் அமைதியா வெச்சுக்கணும் என்ன?"

மவுனமாய் லேசான புன்னகையோடு தலையசைத்தான் ஜோதி. "ம் இப்போ எனக்காக ஒரு பாட்டு பாடுங்க. உங்க பாட்டை கேட்கணும் போல இருக்கு." அவன் சொன்னதும் பதட்டமாய் எழுந்தான். "ஐயோ எனக்கு மத்தவங்க முன்னாடியெல்லாம் பாடமுடியாது."

"என்னங்க இப்படி சொல்லிட்டங்க. நான் ஊருக்குள்ள நுழைஞ் சதாம் முதல்ல உங்க பாட்டைக் கேட்டு அசந்து போயிட்டேன். உங்களுக்கு அருமையான வாய்ஸ். உங்களுக்கு விருப்பம்னா சினிமாவில பாட நான் ஏற்பாடு பண்ணித் தரேன். எனக்கு நிறைய பேரைத் தெரியும்."

"ஐய்யய்யோ! நான் ஏதோ தனியா இருக்கும் போதும் வேலை செய்யும் போதும் சும்மா பாடுவேன். அதைப் போய் பெரிசா எடுத்துக்கிட்டு வேணாங்க. எனக்கு அதெல்லாம் பிடிக்காது. சரிப்பாது."

"சரி சினிமா வேண்டாம். எனக்கு பாடுங்களேன். நான் கேட்கிறேன்."

"ம்ஹீம்! அப்படி உங்களுக்கு எம்பாட்டைக் கேட்கணும்னா தினமும் ராத்திரி பாட்டி தூங்கும் போது பாடுவேன். பாட்டிக்கு பழைய பாட்டுன்னா ரொம்ப பிடிக்கும். அதனாலேயே நிறைய பழைய பாட்டை பாடி மனப்பாடம் பண்ணி வெச்சிருக்கேன். பாட்டிக்கு பாடும் போது நீங்களும் கேளுங்க. பாட்டி தூங்க ராத்திரி பத்து

மணியாகும். நீங்களும் அதுவரை தூங்காம கேளுங்க." அவள் பேசிக் கொண்டே போக ரவியின் முகம் இருண்டது. சட்டென அந்த இடத்தை விட்டு விடுவிடுவென வேகமாக போய்விட்டான். அவனது திடீர் விலகல் புரியாமல் திண்டாடிப்போனான் ஜோதி.

பாடுபட்டு மேகம் வானில்
கூடுகட்டும் கோலம் கண்டேன்
காற்றென்னும் முனிவனின் கோபம்
கலைத்தோட வீட்டுவீட்டின் சாபம்
மேகம் அது பாவம் மழையாய் அது மாறும்!

8

முழுதாய் இரண்டு நாட்கள் ரவியைப் பாராமல் பேசமுடியாமல் தவித்துப் போனான் ஜோதி. உற்சாகமான பேச்சு பாட்டெல்லாம் மறந்து போனது. ஏன்? ஏன் என்னைத் திரும்பியும் பாராமல் இருக்கிறார். கீழே வந்து சாப்பிடுவது நின்றுபோனது. நன்பனுடன் வெளியே போனால் வீடு திரும்ப மாலையாகிவிடுகிறது.

வீட்டில் இருக்கும் நேரமெல்லாம் மாடியை விட்டு இறங்குவது இல்லை. எந்தகாரணம் கொண்டும் மேலே வரக்கூடாது என்பது சந்தோஷின் கண்டிப்பான உத்தரவு. இரவில் இரு ஆண்கள் தனித்திருக்கும் அறைக்குள் நுழைவதற்கு சங்கடமாகவே இருந்தது. பகலிலும் இரு நண்பர்களும் சேர்ந்தே வெளியில் செல்ல ரவியைத் தனியே பார்க்கவும் முடியவில்லை. அவர் கோபப்படுமப்படி என்ன பேசினோம் என்று சிந்தித்து மூளையே மழுங்கிப்போய்விட்டது.

அவனைப் பார்த்தே ஆகவேண்டும் பேசிய ஆக வேண்டும் என்ற முடிவோடு தூங்காமல் விழித்திருந்தான். வழக்கம் போல அல்லாமல் இன்று அனைவருமே சீக்கிரமாக படுத்துவிட்டனர். ஏதாவது பாட்டு பாடும்மா என்று கொஞ்சம் பாட்டியும் இன்று சத்தமில்லாமல் படுத்துக் கொண்டார். அம்மாவைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம்.

ஆறுமணிக்கு வீட்டிற்கு வந்தால் குளித்து முடித்து துணிகளை துவைத்து காயப்போட்டு விட்டு அமைதியாய் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்தால் மறுநாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு முன் எழுவுதில்லை. பகலெல்லாம் உழைத்து களைத்து அடித்துப்போட்டது போல் தூங்குவான்.

ஒருவேளை இப்படி தன்னை மறந்து தூங்கத்தான் இப்படி பகல் முழுக்க மாடாய் உழைக்கிறாளோ என்னவோ? மீனா அமைதியாய் உறங்கிக் கொண்டிருக்க மெல்ல எழுந்து அமர்ந்தான்.

அறை முழுக்க மல்லிகை மணம். பாவம் மாமா. ஆசையாய் வாங்கி வைத்திருந்த மல்லிகைப்பந்துகளும், பழங்களும், இனிப்புகளும் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தன.

இன்று மாலை வரை கலகலப்பாய் இருந்த வீடு இத்தனை அமை

தியாய் இருந்து மனை வார்ட்டதான் செய்தது. தன்னைத் தவிர அனைவருமே வருத்தமும், ஏமாற்றமுமாய் சோர்ந்து போயினர். மாமா ஒரு பெருமூச்சுடன் விட்டுவிட்டார். அத்தை மனம் தாளாமல் அழுதே விட்டார்.

சந்தோஷ் தான் ஆத்திரம் தாளாமல் "மகனுக்கு விருப்பம் இல் லையாமா? ஏன் முதல்லயே மகனோட விருப்பத்தை கேட்க வேண் டியது தானே? இப்போ எல்லா ஏற்பாடும் செய்த பிறகு இப்படி பின் வாங்கினா எப்படி? என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்? " என சாடினான்.

முத்துக்குமாரசாமி தான் சமாதானம் செய்தார். "இப்ப உள்ள பிள் ளைகளை நம்பி பெத்தவங்க எந்தக் காரியமும் செய்ய முடியாதுப்பா. பண்ணையாருக்கு நம்ம குடும்பத்துல பெண் எடுக்கணும்னுதான் ஆசை. ஆனா அவர் மகன் மனசுல வேற எண்ணம் இருப்பது அவ ருக்குத் தெரியாதே. தெரிஞ்சதும் அவர் மனசுல உள்ளதை சொல்லிவி ருக்கிறார். இதுல யாரையும் குற்றம் சொல்ல முடியாதுப்பா. "

"அப்படின்னா அவனுங்க சும்மா விட்டுறதா? "

"வேறே என்ன செய்ய முடியும்? மனசுக்கு பிடிக்காத பெண்ணை நாம எப்படி வலுக்கட்டாயமா கட்டி வெக்க முடியும். அப்படியே வெச்சாலும் நம்ம பொண்ணு வாழ்க்கை என்ன ஆகும்? இத்தனை பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்திட்ட தெரிஞ்சே அவ வாழ்க்கையை வீணாக்கலாமா? நாளைக்கே நம்ம பொண்ணை விட்டுட்டு விரும்பி னவளோட போயிட மாட்டான்னு என்ன நிச்சயம்? பொண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கிறது ஒன்னும் சாதாரண விஷயமில்லப்பா. பார்த்து பொறுமையாகத் தான் செய்யணும். "

"இப்படி எதையாவது சொல்லி சொல்லி சமாளிங்க. யாராவது ஜோதியைப் பத்தி நினைச்சீங்களா? ஒவ்வொரு முறையும் அவ மனம் என்ன பாடுபடும்னு நினைச்சுப் பார்த்தீங்களா? "

"ஆமாம்பா. அதையெல்லாம் நினைச்சுப் பார்த்து தான் இப்ப நானும் உன் அம்மாவும் ஒரு முடிவெடுத்திருக்கோம். உன் அத்தைக் கும் ஆச்சிக்கும் கூட பூரண சம்மதம். நீயும் சம்மதிச்சுட்டா வர்ற முகூர்த்தத்துலயே கல்யாணம் பண்ணிடலாம். "

"என்ன முடிவு எடுத்தீங்க? " புரியாமல் கேட்டான் சந்தோஷ்.

"இதுவரை நீயும் எத்தனையோ மாப்பிள்ளை பார்த்தே. எதுவும் சரிப்படலை. நான் பார்த்ததும் ஒத்துவரலை. வர்றவன் எல்லாம் ஏதா வது ஒரு காரணம் சொல்லிட்டுப் போயிடுறான். அதனால் யாருக்கோ ஜோதியைக் கட்டிக் கொடுப்பதை விட அவளுடைய சொந்த மாமன் மகன் நீயே அவளைக் கட்டிக் கொண்டால் நல்லது தானேப்பா? "

"என்ன? " ஆயிரம் இடியை ஒரே நேரத்துல தலையில் தாங்கி யது போல் அதிர்ந்து போனான் சந்தோஷ்.

அதுவரை அங்கு நடக்கும் பேச்சிற்கும், தனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என்பது போல ரவி சொன்னது போலவே நடந்துவிட்டதே. மாப்பிள்ளை வரவில்லை என்ற இப்ப நினைவில் மூழ்கியபடி தன்

அறையில் படுத்திருந்தவன் உடம்பெல்லாம் தீப்பற்றியது போல் துடித்து எழுந்தான். மாமா என்ன சொன்னார் நாம் சரியாகக் கேட் டோமா பதைபதைப்போடு கதவருகே வந்து நின்று உன்னிப்பாய் கேட்டான்.

"இதுல என்னப்பா தயக்கம்? ஆயிரம் இருந்தாலும் அவன் உன் அத்தை மகள். கூடவே ஒன்றாய் வளர்ந்த பிள்ளைகள். ஒருவரை ஒரு வர் நன்றாக புரிந்து கொண்டவர்கள். நீங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டால் எங்கள் எல்லாருக்குமே ரொம்ப சந்தோசம். "

"அப்பா ஆ.....ஸ்டாப் இட். ஏன் இப்படி முட்டான் தனமா பேசிட்டு போறீங்க? " ராஜலட்சுமி கோபமாய் மகனருகே வந்தாள்.

"என்டா அப்பா பேசினதுல என்ன தப்பு. ஜோதிக்கு நீதானே முறைப்பையன். "

"என்ன அம்மா நீங்களும் இப்படிப் பேசுறீங்க? நான் எப்படி அவளை ஒநே நினைச்சுப் பார்க்கவே முடியலை. " தலையை உதறி னான்.

"ஏன்டா அவ உன்னாட்டம் படிக்கலைன்னு பார்க்கிறியா? "

"வாயை மூடுங்கம்மா. அவளை குழந்தையில் இருந்து தூக்கி வளர்த்தவன். நீ எப்போ என் கையில் அவளைத் தந்தீங்களோ அப்ப இருந்தே என்னோட தங்கச்சிப் பாப்பான்னு தானே சொல்லி வளர்த் தேன். இப்ப அவளைக் கட்டிக்க சொல்றது எனக்கு கூசுதும்மா. தய வுசெய்து அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க. ஜோதி காதல விழுந்தா துடிச்சுப் போயிடுவா. "

அறையிலுள் படுக்கையில் விழுந்து துடித்துக் கொண்டு தான் இருந்தான் ஜோதி. விஷயம் விபரீதமாகப் போவதை உணர்ந்து கண் ணீர் விட்டான்.

அவளைப் பொறுத்தவரை சந்தோஷ் ஒரு தாய், தந்தையாய், சகோ தரனாய் நின்று தாங்கியவன். அவளை எப்படி மணக்க முடியும்? எத் தனை முறை மட்டும் தட்டிப் பேசினாலும் யாரிடமும் தன்னை விட் டிக் கொடுக்க மாட்டான். தன் கணவனாக அவனை ஒருமுறை கூட

"அந்தப் பைத்தியம் ஏன் உன்னை மட்டும் இப்படி முறைச்சுப் பார்க்குது?"

"அதுதான் எனக்கும் தெரி யலே! நான் என்ன அதுநிங்கிர மண் ணுலே சோத்தையா அள்ளிப் போட் டேன்!"

-என். குணசீலன்,
பட்டுக்கோட்டை

நினைத்துப் பார்க்கவில்லைவே.

அதோட இந்த இரண்டே நாளில் தன் மனம் யாரை எண்ணித் தவிக்கிறது என்று தெளிவாய் கண்டு கொண்டாளே. எப்படி நுழைந்தான் என்று அறியும் முன்பே தன் மனதிற்குள் நுழைந்து அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்ட ரவியை விட்டு விட்டு எப்படி இன்னொரு வனை கணவனாக ஏற்க முடியும்? தன்னால் முடியுமா? முடியாது முடியவே முடியாது.

ரவி! இங்கே என்ன களேபரம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது எதுவுமே உங்கள் காதில் விழவில்லையா? ஏன் கீழே இறங்கி வர வில்லை. அப்படி என்ன வேலை உங்களுக்கு? மனம் தாளாத வேதனையோடு தலையணையை கண்ணீரில் நனைத்தான் ஜோதி.

வெளியே இன்னும் சச்சரவு முடியாமல் நீளவே அதிசயமாய் அம் மாவின் குரல் கேட்டது. "அண்ணே வேண்டாமின்னா விட்டுடுங்க. இப்ப நீங்க தானே சொன்னீங்க. பிடிக்காத பெண்ணை எப்படி கட்டி வெக்க முடியும்னு. விட்டுடுங்க. அவளுக்குன்னு தலையில் என்ன எழுதியிருக்கோ அது நடக்கும். யாரையும் வற்புறுத்த வேண்டாம்."

"அத்தை பிள்ளை. என்னைப் புரிஞ்சுக்கங்க. ஜோதியைக் கூட யாருக்கும் பிடிக்காமப் போகுமா? அவளை எனக்குப் பிடிக்கும். ஆனா அவளை என் மனைவியா நினைச்சுப் பார்க்க முடியாது அத்தே. அவ ஒரு குழந்தை. என்னோட குழந்தை. என் குழந்தையை நானே எப்படி?" பேச்சு வராமல் தடுமாறினான் சந்தோஷ்.

மாமா தான் இறங்கி வந்தார். "சரிப்பா உன் மனசு படுறபாடு புரியுது. அப்ப நாங்க ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி உன் நண்பன் கிட்ட பேசிப்பார்க்கிறாயா? நம்ம ஜோதிக்கு கூட அந்த புள்ளையை ரொம்ப பிடிச்சிருக்குன்னு நினைக்கிறேன். அந்தப் பையன் கூட நின்னு சிரிச்சுப் பேசுறா. கலகலப்பா வளைய வர்றா. அவனுக்கு பார்த்து பார்த்து பரிமாறுறா. எதுக்கும் உன் நண்பனிடம் நீ ஒரு வார்த்தை கேளேன்."

இன்னமும் பெரிதாய் அதிர்ந்தான். "இல்ல இல்ல என்னால் கேட்க முடியாது. அவன் ஏத்துக்க மாட்டான்."

"அதை நீயே சொன்னா எப்படி? இப்ப அந்த தம்பி மேலே தான இருக்கு. நான் போய் நேரிடையா கேட்டுடறேன்." என படிக்கட்டை நோக்கிச் சென்றவரை ஓடிவந்து தடுத்தான் சந்தோஷ்.

"அப்பா! எதுவாக இருந்தாலும் காலையில் பேசிக்கொள்ளலாம் இப்ப அவன் தூங்கியிருப்பான்."

"என்னடா? மணி ஏழு தானே ஆகுது. அதற்குள்ள எப்படி தூங்குவான்? நான் போய் பார்க்கிறேன்."

"மேலே போக வேண்டாம். யாரும் போகக்கூடாது. மீறிப் போனா என்னை நீங்க மறந்துட வேண்டியதிருக்கும். இப்பவே விட்டைவிட்டு வெளியே போயிடுவேன். திரும்ப வரவே மாட்டேன்." மகனின் உறுதியான குரலில் பயந்து பின்வாங்கினார் முத்துக்குமார சாமி.

மற்றவர்களும் அதிர்ந்து போக யாருமே வாயைத் திறக்க வில்லை. ஜோதிக்கு முதன்முறையாக பயம் எழுந்தது. ரவி ஒரு வேளை குடிகாரனாக இருப்பாரோ. இரவானால் தண்ணி இல்லாமல் தூங்க மாட்டாரோ? அதனால் தான் விடியும் வரை வராமல் காலையில் குளித்து முடித்து எட்டு மணிக்குப் பிறகே கீழே வருகிறார் களோ?

இப்போது போய் பார்த்தால் நண்பனின் குட்டு உடைந்து விடும் என்று தான் சந்தோஷ் இப்படி பதறுகிறானோ? அப்படித்தான் இருக்கும். மாலையில் மணியைப் பார்த்து மாடிக்கு ஓடும் ரவியின் நினைவு வந்தது. இரவுச் சாப்பாட்டை சந்தோஷ் தவிர யாரும் எடுத்துப்போக அனுமதியில்லை. இன்று கூட இரவு சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் வெளியே போனான்.

எங்கு போகிறேன் என்று அவனும் சொல்லவில்லை. யாரும் கேட்கவும் இல்லை. எல்லாருமே மனதளவில் தளர்ந்து போயிருந்ததால் அவரவர் அறையில் முடங்கிக் கொண்டனர்.

இதுவரை சந்தோஷ் வீடு திரும்பவில்லைன்னு கொட்ட கொட்ட விழித்திருந்த ஜோதிக்கு மட்டுமே தெரிந்தது. இதுதான் சமயம். இன்று எப்படியும் மாடிக்குப் போய் ரவியைப் பார்த்தே ஆக வேண்டும். இரவில் பதுங்கும் ரகசியத்தை கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதோடு அவன் விருப்பத்தையும் கேட்டே ஆக வேண்டும்.

அவனுக்கு விருப்பம் இல்லையென்றால் மாமாவிடம் சொல்லி தடுத்து விடலாம். மாமாவே அவனை நேரில் பார்த்து கேட்டு ஏமாறும் சங்கடத்தை தடுத்து விடலாம். ஆனால் அவன் மறுப்பை தன்னால் தாங்க முடியுமா? முடியும். முடிவு எதுவாக இருந்தாலும் ஏற்றுக் கொண்டு தானே ஆக வேண்டும்.

அதற்கு முன் அவனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும். திடீரென போய் நின்றால் பாட்டிலும் கையுமாக அகப்படுவானோ. குடிகாரனைக் கண்டாலே அருவெறுப்பாக இருக்குமே. அவனை அந்த கோலத்தில் பார்க்க முடியுமா? அப்படி பார்க்கையில் அவன் மீது வெறுப்பு வந்து விடுமே. இவனது குடும்பமழ்க்கம் தெரிந்து தான் மணப்பெண் இவனை வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டாளோ, எதுவாக இருந்தாலும் எதிர்கொண்டு தான் ஆக வேண்டும்.

மெதுவாய் எழுந்து மீனாவின் உறக்கம் கலைந்து விடாமல் அறையை விட்டு வெளியேறி கதவைச் சாத்தினான். கொலுசின் ஓசை மற்றவர் காதில் விழாமல் மெல்ல அடியெடுத்து வைத்து ஹாலை அடைந்தான். சாமிபட்டின் முன் இருந்த விடிவிளக்கின் ஒளியைத் தவிர வீடு முழுக்க இருளாகவே இருக்க மெதுவாய் நடந்து ஹாலின் ஓரமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த மரப்படிக்கட்டை அடைந்தான்.

அதற்குள் உடல் மொத்தமும் வியர்ந்து விட்டது. இதயம் பலமாக அடித்துக் கொண்டது. உள்ளங்கை வியர்வையில் நனைந்தது. யாரேனும் பார்த்து விட்டால் என்ன சொல்லி தப்பிக்க முடியும்? பயமாய் சுற்றிலும் பார்த்தான். எவ்வித அசைவும் இல்லாமல் போகவே நடுங்

கும் இதயத்தோடு படிக்கட்டில் காலை வைத்தான். சட்டென காலை எடுத்தான். பேசாமல் திரும்பிப் பேரய் படுத்து விடலாமா? இல்லை. இன்று எப்படியும் அவன் ரகசியத்தை கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இன்று வீட்டில் நடந்த கூச்சல் குழப்பத்தைக் கேட்டும் கூட கல்லுளிமங்கனாய் இருந்து கொண்டானே. அதற்கு என்ன காரணம் என்று அவனைப் பார்த்து கேட்டே ஆக வேண்டும். மன தில் துணிவை திரட்டிக் கொண்டு படிக்களில் ஏறினாள் ஜோதி. மனம் தடத்தடக்கென அடித்துக் கொண்டது.

இது குழந்தை பாடும் தாலாட்டு
இது இரவு நேர டூபானம்
இது மேற்கில் தோன்றும் உதயம்
இது நதியில்லாத ஓடம்!

9

அறை முழுக்க இருட்டாய் இருக்க, கட்டிலில் படுத்திருந்தான் ரவி. கண்களில் நீர் வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. அதைத் துடைக்கவும் தோன்றாமல் தன் இடது கையில் உள்ள பொருளை நெஞ்சோடு வைத்துக் கொண்டிருந்தான். நெஞ்சு விம்மியது. மனம் முழுக்க அன்பிருந்தும் அதை வெளியில் சொல்ல முடியாமல் திணறிக்கொண்டிருந்தான்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு வருவதாகச் சொன்ன மாப்பிள்ளை வீட்டார் வரவில்லை என்றதும் மனம் கும்மாளமிட்டது. விரும்பியவளை அந்த மாப்பிள்ளை கைவிடவில்லை என்பதா, ஜோதியிடம் விட்ட சவால் ஜெயித்து விட்டதை எண்ணியோ மட்டும் மனம் கும்மாளமிடவில்லை. அதையும் மீறி எதுவோ ஒன்று உள்ளிருந்து ஆட்டிப்படைத்தது. அது என்னவென்று புரிந்தும், புரியாமலும் மனம் திண்டாடியது.

முதன் முறையாய் அவளை பார்த்த தினமும் நேரமும் கண்ட காட்சியும் மனதில் பசுமையாய் நின்றது. அப்போதே இந்தப் பாலும் மனம் அவள் பின்னே போய்விட்டதோ? வாழ வேண்டிய பெண். என்னை கட்டிக் கொண்டு ஏன் அழ வேண்டும்? என்று தானே என் மனதை மூடி மறைத்தேன். அன்று வயல்காட்டில் நின்று கேட்டாளே 'என்னை உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா' என்று. அன்றே வார்த்தையை விட்டு விடாமல் இருக்க எத்தனை போராடியேன். அந்தக் காந்தவிழிகளை கண்டு எப்படி பொய் சொல்ல முடியும்? "

உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் விழிக்கும் போதும் அவளைத்தானே நினைக்கிறேன். இதை எப்படி அவளிடம் சொல்ல முடியும். சொல்ல எனக்குத் தகுதி இருக்கிறதா?

இன்று அவளைப் பந்தாடுகிறார்களே யாருக்கு கட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று. அவர்களிடம் சென்று, எனக்குத் தாருங்கள் ஐயா இந்த பொக்கிஷத்தை. நான் பொத்தி பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்கிறேன்-

என்று ஒரு வார்த்தை சொல்ல முடியாத பாவி ஆகிப்போனேனே.

ஊருக்கு வந்த முதல் தினமே சந்தோஷின் அப்பா தன் விருப்பத்தைச் சொன்னது காதில் விழுந்தது. சந்தோஷ் பதறி மறுத்து விட்டானே. என்ன தான் நண்பனாக இருந்தாலும் குறை இருப்பவனை எப்படி தன் குடும்பத்து பெண்ணிற்கு மணமுடிக்க சம்மதிப்பான்?

ஒரு பெண்ணை மணக்கும் தகுதி தனக்கு இருக்கிறதா? அவளை இன்பமாக வைத்துக் கொள்ளமுடியுமா? முடியாது என்றுதானே நிச்சயம் வரை சென்ற திருமணத்தை நிறுத்தினேன். அந்தப் பெண் என்னால் கஷ்டப்பட்டக் கூடாது என்று தானே நினைத்தேன்.

இன்று ஏன் இந்த மனம் ஜோதியை எண்ணித் தவிக்கிறது. எது என்னை அவளிடம் விழவைத்தது? அவளது இனிய குரலா? கேலியும் விளையாட்டுத் தன்முமான பேச்சா? பிறக்கும் போதே தந்தையை காணமுடியாமல் தவித்த குழந்தை என்றா? இல்லை இது எல்லாமே சேர்ந்தா. எப்படியோ தன் மனதில் ஜோதி இருக்கிறாள் என்பது மட்டும் தெளிவாய் புரிந்தது.

நானா ஒரு வேளை சந்தோஷின் அப்பா தன் சம்மதத்தைக் கேட்கும்போது தன்னால் மறுக்கவும் முடியாது. விருப்பத்தை தெரிவிக்கவும் முடியாது. வீணாக எந்தக் குழப்பத்தையும் இந்தக் குடும்பத்தில் உண்டாக்க வேண்டாம்.

அதிகாலையில் புறப்பட்டு விட வேண்டும். போதும் இந்த சில நாட்கள் இன்பம் போதும். இது தந்த நினைவுகள் போதும். இன்று அவர்கள் பேசியது ஜோதியின் காதிலும் விருந்திருக்கலாம். அவள் மனதில் தேவையற்ற எண்ணங்கள் வளரும் முன் இங்கிருந்து போய் விட வேண்டும்.

தன்னால் அந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கைக் கெட்டுப்போய் விடக் கூடாது. அதே சமயம் தன் குறையையும் மற்றவர்களிடம் சொல்ல முடியாது. எதுவும் யாருக்கும் தெரியுமன் நாமாக சென்றுவிடுவது தான் சரி. அந்த முடிவுடன் தான் இரவுச் சாப்பாட்டைக் கொண்டு வந்த தன் நண்பனிடம் சொன்னான் ரவி.

"உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கட்டு மாணா கேட்டா மாப்பிள்ளையை நானே பார்த்துட்டேன்கிறியே பையன் என்ன சொல்றான்?"
"பையனா, பொண்ணானா"
"ஸ்கேன்" எடுத்துப் பார்த்தாதானே தெரியும்!"

-என். குணசீலன்,
பட்டுக்கோட்டை.

"சந்தோஷ! இதுக்கு மேலயும் நான் இங்க இருக்க வேண்டாமனு தோணுது. என்னால நீ ஏன் உன் அப்பாவோட சண்டை போடுற. நாளைக்கு விடிஞ்சதும் முதல் வேலையா என்னை சென்னைக்குக் கூட்டிட்டு போயிடு"

"நானும் அதைத்தான்டா நினைச்சேன். நீ சாப்பிட்டுத் தூங்கு. எனக்கு இங்க கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. எல்லாம் முடிச்சிட்டு வர லேட்டாகும். நீ கதவைப் பூட்ட வேண்டாம். நான் வந்து பூட்டிக்கிறேன். நாம காலையில் ஊருக்குக் கிளம்புறோம்" என்று சொல்லி விட்டு போனதும் ஏனோ மனதின் வலிதாளாமல் கண்கள் நீரை வார்த்தன.

முடிந்தது. இன்பமான பொழுதுகள் சில நாட்களிலேயே முடிந்து போனது. இனி தினமும் குன்யமான வாழ்க்கை தான். அது தானே நிரந்தரமானது. அதற்கு பழகிக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

பெருமூச்சோடு கண்ணீரும் வெளியேற, அந்த ஓசை கேட்டது. சட்டென காதைக் கூர்மையாக்கினான். யாரோ படிக்களில் ஏறிவரும் ஓசை. யாரோ என்ன? சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கும். வேலை முடிந்து திரும்புகிறான். திடீரென நினைவு வந்தவனாக கையில் பொத்திவைத்திருந்த பொருளை தலையணைக்கடியில் மறைத்து வைத்தான்.

அவசரமாகக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு போர்வையை கழுத்துவரை மூடிக்கொண்டு தூங்குவது போல் பாவனை செய்தான். தயங்கித் தயங்கி வந்த ஓசை நின்றுவிடவே ரவி அசையாமல் கிடந்தான். வாசல்வரை வந்தவன் ஏன் உள்ளே வரவில்லை. கதவைக் கூட பூட்டவில்லையே. இப்போது காலடிச் சத்தம் உள்ளே கேட்டது. ஆனால் இது சந்தோஷ இல்லை. அவனது காலடி ஓசையில் ஒரு அழுத்தம் இருக்கும். இது யாரோ பயந்து தயங்கி வருவது போல் மிக மெதுவான ஓசை அதோடு மெலிதான கொலுசொலி. திடுக்கிட்டுப் போய் எழுந்தமர்ந்தான் ரவி.

"யார்? யாருங்க அது?" மெதுவாகவேக் கேட்டாலும் இரவின் அமைதியில் அந்தச் சத்தம் பலமாகவே எதிரொலித்தது.

பதிலின்றிப் போகவே கைகளால் துலாவி அருகிலிருந்து ஸ்விட்சைப் போட்டான். அந்த சிறிய பல்ப் எரிந்ததும் உடல்வெலவெலத்து போனான் ஜோதி.

ரவியைப் பார்த்து மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையில் நெருங்கியவன் அதிர்ந்து போனான். தன் கண்களையே நம்ப முடியாமல் கண்களை நன்றாக மூடித் திறந்து பார்த்தான்.

ரவியின் ஒதுக்கம் சட்டென புரிந்து விட மனம் ஓலமிட்டு அழுது. அதிர்ச்சியில் அசைவின்றி விகித்துப் போய் ஜோதி நிற்க, ரவி கைகளால் துலாவிக்கொண்டே கேட்டான்.

"ஹலோ! யாருங்க. முதல் லைட்டை ஆப்பண்ணுங்க. யார் நீங்க, மீனா... மீனாவா.... மீனில் சொல்லிடுங்க. ஜோ... ஜோவா?" கேட்கும் போதே அவன் குரல் நடுங்கிற்று.

கண்களை விழித்திருந்தாலும் அவன் பார்வையில் விளக்கோ

ஜோதியோ தெரியவில்லை என்பது அவனது தேடலில் புரிந்து போய் விட கதறிக் கொண்டே வந்து ரவியைக் கட்டிக் கொண்டான் ஜோதி.

"ரவி! ரவி.. என்ன இது? உங்களால பார்க்க முடியலியா? நான் உங்க கண்ணுக்குத் தெரியலையா? ஐயோ! உங்க கண்ணுக்கு என்னாச்சு ரவி. எங்கிட்ட சொல்லுங்க ரவி. எங்கிட்ட எதையும் மறைக்க வேண்டாம் ரவி. சொல்லுங்களேன்" -அவளது கண்ணீர் தன்னைக் கூட்டும் சட்டென அவளை விலக்கித் தள்ளினான்.

உடல் முழுக்க நடுங்க, "ஏன்.. ஏன் இங்கே வந்தே! என்னைப் பார்த்து பரிசாசம் பண்ணவா இந்தக் குருடனைத் தேடி வந்தே. போ. போயிடு. நான் யாரையும் பார்க்கவோ பேசவோ விரும்பல்ல. போயிடு" முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதான் ரவி.

"அப்படி சொல்லாதிங்க ரவி. எனக்கு சத்தியமா எதுவுமே தெரியாது. நான் உங்களை தனியாப் பார்த்து பேசணும்னுதான் இங்கே வந்தேன். என்னை நம்புங்க ரவி."

"எங்கிட்ட பேச என்ன இருக்கு. முதல் நீ கீழே போ"

"நிறைய இருக்கு ரவி. உங்ககிட்ட பேச நிறைய இருக்கு. எம் மனசு பூரா நீங்கதான் இருக்கீங்க ரவி. அதைச் சொல்லத்தான் நான் வந்தேன்"

அவனது அழுகை நின்றது, "ஆமாம் ரவி. எந்த நிமிஷம் நீங்க எனக்குள்ள வந்தீங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. ஆனா இந்த நிமிஷம் என்மனசுல நீங்க தான் இருக்கீங்க. என்னோட கடைசி மூச்சு வரை நீங்க தான் இருப்பீங்க" ஜோதி அழுதுகொண்டே சொல்ல, ரவியிடம் அசைவே இல்லை.

அவள் புறமாய் திரும்பாமல், "உனக்கென்ன பைத்தியமா? இந்த பார்வையற்றவனை நினைத்துக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் கொள்ளாதே. நீ நன்றாக வாழ வேண்டும். என்னால் அந்த வாழ்க்கையை உனக்குத் தர முடியாது. பேசாமல் போய்விடு. வேண்டாத எண்ணங்களை தூக்கி குப்பையில் போட்டுவிடு"

"ஏன் போட வேண்டும்? உங்களுக்கு என்ன குறை. ஏன் என்னை உங்களால் வாழ வைக்க முடியாது?"

சட்டென அவள் புறமாய்த் திரும்பினாள். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தாள். அவள் குரல் வந்த திசையில் நிழல் போல் அவள் உருவம் தெரிய அதைப் பார்த்தே பேசினாள்.

"இதோ பாரு. குழந்தை மாதிரி பேசாதே. இரவானால்... எனக்கு... எனக்கு பார்வை தெரியாது. இது ஆரம்பகட்டம் என்பதால் மங்கலாகத் தெரியும். இனி போகப் போக சுத்தமாய் இருட்டாகிவிடும். எனக்கு மாலைக் கண் நோய்..."

"அவ்வளவு தானே. இரவு மட்டும் தானே உங்களால் பார்க்க முடியாது. வாழ்க்கை முழுவதும் பார்க்கவே முடியாத பார்வையற்றோர் எத்தனையோ பேர் சந்தோஷமாக வாழவில்லையா? அவர்களையும் பெண்கள் விரும்பி மணந்துகொள்ளவில்லையா?

அவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் உங்கள் நோய் ஒரு பிரச்

ஸிடம் பேசுவந்தால் எந்தத் தடுமாற்றமும் இல்லாமல் பேசுங்கள் ரவி. எதற்கும் கலங்கக்கூடாது"

"அவர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்றா நினைக்கிறாய்" ஏமாற்றமாய்க் கேட்டான்.

"முதலில் சந்தோஷ் வரட்டும். அவனிடம் பேசிவிட்டு முடிவை எடுப்போம். இதை பெரியவர்களிடம் சொல்வதில் எனக்கு உடன் பாடு இல்லை ரவி. ஏதோ உயிர்க்கொல்லி நோய் மாதிரி நினைச்சு அவங்களும் பயந்து நம்மையும் பயமுறுத்துவாங்க. எதுக்கு தேவையில்லாத பயத்தை நாமே உண்டு பண்ணினும்"

"ஒருவேளையார் மூலமாவது தெரிஞ்சா அப்போ பிரச்சனை பண்ணமாட்டாங்களா? அது இன்னும் மோசமாகிடாதா?"

"ம்.. இது சரிப்பாது. உங்களைப் பேசவிடக்கூடாது. படுங்கள். பேசாமல் படுங்கள்" என்றவாறு அவனைப் படுக்கவைத்து போர்வையை இழுத்து மூடினார்.

ஜன்னல் வழியாக சிலுசிலுவென காற்று வீசியது... "ஜோ உன் னோட பாட்டு இந்தக்காற்றை மாதிரி ரொம்ப சுகமா இருக்கும். உன் பாட்டிக்கு நீ பாடுவியே. அதுதான் எனக்கும் தாலாட்டு. அதைக் கேட்டுக்கிட்டே தூங்கிடுவேன்" என்றான் ரசனையாய்.

அவன் அருகே அமர்ந்தான், "சரி நான் பாடுறேன். நீங்க தூங்குங்க. சரியா" என்றதும் ஆர்வமாய் அவளருகே ஒண்டிக்கொண்டான். ஜோதி புன்னகையோடு பாட ஆரம்பிக்க, சந்தோஷின் கார் வந்து நின்றது. இரவின் அமைதியை கலைக்காமல் மெதுவே இறங்கி கதவை சாத்தினான்.

நான் உனைப் பார்த்தது

பூர்வஜென்ம பந்தம்- நீண்ட

நான் நினைவிலே வாழும் இந்த சொந்தம்

நான் இனி நீ நீ இனி நான்

வாழ்வேம் வா கண்ணா!

சந்தோஷ் காரை விட்டு இறங்கியதும் திண்ணையில் படுத்திருந்த வேலையாள் ஓடிவந்து கேட்டதைத் திறந்து வைத்தான்.

"என்ன மாரி நீ இன்னும் தூங்கலையா?"

"இல்லய்யா! வெளிய போனவுக எப்போ வருவீங்களோன்னு வாசலைப் பூட்டாம இருக்குதுய்யா. அதான் தூங்கலய்யா."

"அடடா! ஹாஸ்பிடலுக்கு போனேன். கொஞ்சம் நேரமாச்சு. ஸாரி மாரி. உன் தூக்கத்தைக் கெடுத்துட்டேன்."

"பரவால்லங்கய்யா உடம்புக்கு என்னய்யா நோவு?"

"என் உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லை. என் பிரெண்ட்கு தான் கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லை. நம்ம கண்டாக்டர் வெங்கட்ராமன் கிட்ட காட்டியிருந்தோம். ரிப்போர்ட்டை நாளைக்குத் தர்றேன்னு சொல்லியிருந்தார். நாளைக்கு காலையில் நாங்க ஊருக்குக் கிளம்ப

ணும். அதனால் அவரைப் பார்த்து வெயிட் பண்ணி வாங்கிட்டு வந்தேன். அதான் லேட்டாகிடுச்சி. நீ போய் படுத்துக்கோ மாரி. நான் பூட்டிக்கிறேன்" என்றவாறு காரில் ஏறி அதை உயிர்ப்பித்து போர்டிகோவில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான்.

இறங்கி ரிப்போர்ட் அடங்கிய பைலைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கதவைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டினுள் துழைந்தான். வீடு அமைதியாய் இருக்க, மனதில் பாரம் ஏறியது.

எத்தனை மணியானாலும் அப்பாவிற்கு சிறுசுப்தம் கேட்டாலும் உறக்கம் கலைந்துவிடும். இன்று கார் வந்து நிற்கும் ஓசையோ தன் குரலோ தந்தையின் தூக்கத்தைக் கலைக்கவில்லை. அவருக்கும் தான் எத்தனை மன உளைச்சல். அலுப்பு, தூங்கட்டும். வராந்தாவில் படுத்து உறங்கிய தந்தையை சில கணங்கள் நின்று பார்த்தான்.

"லாரி அப்பா! நான் உங்களிடம் அத்தனை கோபமாய் பேசியிருக்கக் கூடாது. என் நண்பன் உங்கள் முன் பரிதாபமாய் நிற்பதை என்னால் கற்பனை செய்து பார்க்கவே தாங்கமுடியவில்லை அப்பா. அதனால் தான் அவனை நீங்கள் நெருங்குவதைத் தடுத்தேன். இனி அந்தத் தடை இல்லை அப்பா. நாளை விடிந்ததும் நீங்கள் தாராளமாய் என் நண்பனிடம் பேசலாம். நான் எந்தத் தடையும் விதிக்கப்போவதில்லை.

என் நண்பனே இந்த வீட்டு மருமகனாவதில் எனக்கு வெகு திருப்தி, சந்தோஷம். ரவி ஜோவை விரும்புவது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பயந்து தயங்குகிறான். அவன் பயப்படவோ தயங்கவோ அவசியமே இல்லை. வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு நான் இன்றுதான் நிம்மதியாய் மூச்சு விடுகிறேன் அப்பா. நம் ஜோவிற்கு ரவியைவிட நல்ல மாப்பிள்ளை அமையமாட்டான்.

நானே அவனை சம்மதிக்க வைக்கிறேன். நாளைய பொழுது நம் அனைவருக்குமே நல்ல பொழுதாக விடியும். நன்றாகத் தூங்குங்கள் அப்பா. நிம்மதி மூச்சோடு அவரை விட்டுவிடிக் அறைக்குள் நுழைந்தவன் மாடியின் ஜன்னல் வழியே வெளிச்சம் தெரிய துணுக்குற்றான்.

விளக்கை அணைத்து விட்டுத்தானே போனேன். ரவி லைட்டைப் போட மாட்டானே. யார்? யார் மேலே போனது. பதட்டமாய் படிக்கட்டை நோக்கிப் போனான்.

எந்த உண்மையை இத்தனைநாள் அரும்பாடுபட்டு மறைத்தானோ அது இன்று வெளியாகிவிடுமோ என அவன் உடம்பும் உள்ளமும் பதறிப் போனது.

ஆனால்... மேலே ஜோதியின் இதமான தாலாட்டில் மெய்மறந்து உறங்க ஆரம்பித்திருந்தான் ரவி.

"நான் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன்

உன் பக்கத்துணை இருப்பேன்

என் ஜென்மம் இருக்கும் வரை

என் ஜீவன் காக்கும் உனை"

இதமான மெல்லிய குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தான் ஜோதி. ரச

னையோடும் பாவத்தோடும் பாட அந்த இசையில் லயித்திருந்த ரவியின் காதுல்தான் அந்த ஓசை கேட்டது. யாரோ படியேறும் ஓசை. அவசரமான நடை, சட்டென விழித்து "ஜோ. யாரோ வர்றாங்க. உன்னைத் தேடி வர்றாங்கன்னு நினைக்கிறேன்..."

ரகசியமாய் சொல்ல ஜோதியின் உடல் நடுங்கியது. சட்டென எழுந்தாள் இ... இப்ப என்ன பண்ணுது ரவி" நடுக்கமாய் கேட்டாள்.

"நீ கட்டிலுக்கு அடியில் ஒளிஞ்சுக்கோ. மத்ததை அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். கமான் க்விட்" அவன் சொல்லி முடிக்கும் முன் அந்தப் பெரிய கட்டிலுக்கு அடியில் நுழைந்து கொண்டாள்.

உட்கார முடியாமல் போகவே குப்புறப்படுத்து தேடி வருவது யாரென்று பார்வையை வீசினாள். பேண்ட் போட்ட கால்கள் தெரிய அது சந்தோஷ் என்று தெரிந்தது.

நல்ல வேளையாக வேறு யாரும் தன்னைத் தேடிவரவில்லை என்று நிம்மதியடைந்தபோதும் இன்னொன்று உறைத்தது. இவன் இங்கு தானே படுப்பான். அப்படியென்றால் இவன் தூங்கும்வரை வெளியேற முடியாதே. எவ்வளவு நேரம் இங்கே இருப்பது. யாரேனும் விழித்து தன்னை தேடினால் நிலைமை மோசமாகிவிடுமே. பயமும் நடுக்கமுமாய் மூச்சுவிடாமல் அமைதியாய் படுத்துக் கொண்டாள்.

"அரண்மனை வாயிலில் இருந்து புறா எங்கே காணும்?"
"அரசரின் வாயில் அமைச்சரே"

-கி.மஞ்சளா, திருவாரூர்.

"ரவி! என்னடா லைட் எரியுது. யாரும் மேலே வந்தாங்களா?"

அறைக்கதவை பூட்டி விட்டு நண்பனை நெருங்கி பதட்டமாய்க் கேட்டான்.

"வந்திட்டியா சந்தோஷ். நான் யாரோ வர்றாங்கன்னு நினைச்சு பீயந்துட்டேன். ஏண்டா இவ்வோ லேட்?"

"அது இருக்கட்டும். நான் லைட்டை ஆப் பண்ணிட்டுத் தானே போனேன். இப்ப எரியுதே. நியா போட்டே"

"விளையாடாதே சந்தோஷ். இந்தக் குருட்டு பயலுக்கு எதுக்கு லைட். நீதான் மறந்து போட்டுட்டு போயிருப்பே. நீ சொன்ன பிறகு தான் லைட் எரிவதே எனக்குத் தெரியுது"

“கடவுளே! திரும்பவும் அதே டாக்டரிடம் தானேடா போனோம்.

விடக்கூடாதுடா. அவன் மேல அந்த ஹாஸ்பிடல் மேலே கேஸ் போடணும்டா. இத்தனை நாள் என்னை எப்படி நோகச் செய்துவிட்

டான் அவன்.

மாலைநேரம் ஆனாலே பயந்துபோய் அறைக்குள் அடைந்து கொண்டு எத்தனை கொடுமையான வாழ்க்கையில் என்னை தள்ளி விட்டான். அவனை ஏதாவது செய்ய வேண்டும் சந்தோஷ்.

என்ன செய்யலாம்? அவன் மேல் கேஸ்போட்டு அவனைக் கோர்ட்டுக்கு இழுத்து அந்த ஹாஸ்பிடலை சீல் வைக்க வேண்டும். அவனை சும்மா விடக்கூடாது. என்னைப்போல் அவனும் துடிக்க வேண்டும் என்ன செய்யலாம் சொல்லு.."

"ரிப்போர்ட் எப்போ என் கைக்கு வந்ததோ அப்பவே சென்னைக்கு போன் பண்ணினேன். ஹாஸ்பிடல் யாருமே போனை எடுக்கல்ல. உடனே நம்ம ராஜேஷ்கு போன் பண்ணி பார்த்துட்டு வரச் சொன்னேன். நாம என்ன நினைச்சோமோ அது நேற்று தான் நடந்ததாம்."

"என்னடா சொல்றே?"

"அட ஆமாப்பா. இப்ப கொஞ்சநாளா போலிடாட்கள் கைது நடக்குதே. அதுல நம்ம பிராடும் மாட்டிக்கிட்டானாம். ஹாஸ்பிடல் சீல் வெச்சாச்சாம். டாக்டர் இப்போ கம்பி எண்ணிட்டு இருக்காராம்."

"அடப்பாவி! அவன் போலிடாட்டாரா. அவ்ளோ பெரிசா ஹாஸ்பிடல் கட்டியிருந்தானேடா. எத்தனை பேஷண்டிஸ் இருந்தாங்க. என்ன தையம் அவனுக்கு."

"பகுதி நேர டாக்டர்களை வெச்சு சமாளிச்சிட்டு இருந்திருக்கான். நம்ம நேரம் அவனே டீர்ட் மெண்ட் எடுத்துட்டான். எப்படியோ பாதிப்பு அதிகமாகும் முன் தப்பித்துக் கொண்டோம்."

"நாம தப்பிச்சிட்டோம். எத்தனை பேர் அவனிடம் மாட்டி பார்வையையும் வாழ்க்கையையும் தொலைத்தார்களோ. ஏன்டா! டாக்டர் தொழில் என்பது சாதாரண வேலையா. உயிரோடு போராடும் உன்னதமான சேவை ஆயிற்றே. அதில் கூடவா இப்படி போலியானவர் என் இருப்பார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் இதயமே இல்லையா? மற் ரவர்களின் உயிர் முக்கியமில்லையா?" பதபடத்தான் ரவி.

"எல்லாம் கொழுப்புத்தான் பணக்கொழுப்பு. என்னிடம் மட்டும் அவன் மாட்டியிருந்தால் துவம்சம் பண்ணியிருப்பேன். தப்பித்து விட்டான். வெளியே வராதவரைதான் அவனுக்கு நல்லது. வந்தான் லுவை அவனை கைகாலை உடைச்சு நிரந்தரமா முடமாக்கிப்போட னும். அப்பத்தான் ஹாஸ்பிடலுக்கு போகத் தோணாது அவனுக்கு" மகளைக் கடித்தவாறே கொந்தளித்தான் சந்தோஷ்.

மீண்டும் நண்பனைக் கட்டிக் கொண்டான் ரவி. "இப்போ நான் ராம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன்டா. இப்போ உன் முகம் லேசாத் தரியுதுடா. விடியப்போகுதா என்ன?"

"டேய்! உனக்கு எழு மணிக்கு மருந்தை ஊற்றினேன். மணி இப்போ பதினொன்று தாண்டியாச்சு. மருந்தோட பவர் குறைந்திருக் ம். எதுக்கும் போய் முகத்தையும் கண்ணையும் கழுவிட்டு வா. நல்

தேவியின் கனம்மணி

74

சுபா-3-2011

லாத் தெரியுதான்னு பார்ப்போம். கீழே போக வேண்டாம்டா. இதோ செம்பில தண்ணீருக்கு பார். இப்படி கவரோரமா வந்து கழுவு" நன் பனின் கைபற்றி அழைத்துச் சென்று நீரைக் கொடுத்தான்.

முகத்திலறைந்து கழுவினான் ரவி. கண்களைத் திறந்து கை நிறைய நீரைவிட்டு கழுவினான். சொம்புநீர் முழுவதும் திரும் வரைக் கழுவினான்.

கையில் டவலோடு வந்தான் சந்தோஷ் நல்லாத்துடைச்சிட்டு என்னைப் பாருடா. நல்லாத் தெரியுறேனான்னு பாரு என்றவாறு டவலைக் கொடுத்தான். தயக்கமும் ஆர்வமுமாய் வாங்கித் துடைக்க ஆரம்பித்தான் ரவி.

வாடைப் பூங்காற்று என்னைத்

தண்டும் வாழ்க்கை யாவும் நீ வேண்டும்

கடலோடு அலைபோல உறவாட வேண்டும்

கிலைமூடும் மலர்போல எனை மூட வேண்டும்

11

புரண்டு படுத்தான் மீனா. எப்போதும் மெத்தென்று மோதிக்

கொள்ளும் ஜோதியின் இடம் வெறுமையாகத் தெரிய கண்களைத் திற வாமலே கைகளால் துலாவித் தேடினான். கைகளுக்குத் தட்டுப்பட வில்லை என்றதும் சட்டென விழித்தான். கதவு வெறுமனே சாத்தப் பட்டு இருக்க, பாத்ரூம் போயிருப்பான் என்ற எண்ணத்தோடு படுத்தான்.

கண்களை மூடிய போதும் தூக்கம் வரவில்லை. ஐந்து நிமிடம் பத்து நிமிடம் என பொறுத்திருந்து அரை மணி நேரம் சென்றும் ஜோதியை காணாமல் பதறி எழுந்தான்.

"பாத்ரூம் போய்வர இவ்வளவு நேரமா?" எழுந்து அறையின் விளக்கைப் போட்டான். கதவைத் திறந்து ஹாலுக்கு வந்தால் விளக்கு எதுவும் எரியவில்லை. பின்கட்டிற்கு போகும் கதவு உள்புறமாய் பூட் டப்பட்டிருந்தது.

ஒருவேளை அதையிடம் போய் படுத்திருப்பாளோ. இதுவரை

"இதுக்கு முன்னாடி நீயென்ன பேக்க்

ரிலயா வேலைப் பார்த்தே!"

"எதுக்குக் கேட்குறிங்க!"

"பாலராஜ் ரெட்டின்னு எழுதறதுக்குப் பதிலா பாலராஜ் ரெட்டின்னு எழுதி இருக் கியே!"

-தா. முருகேசன்,
திருத்துறைப்பூண்டி.

அப்படி செய்ததில்லையே. எதற்கும் பார்க்கலாம் என மெதுவாகச் சென்று அத்தையின் அறையை எட்டிப்பார்த்தான் மீனா.

வாசல் அருகே உள்ள கட்டிலில் ஆச்சி தூங்கிக் கொண்டிருக்க, அத்தை உள்ளே தரையில் பாய்விரித்துப்படுத்திருந்தான். தனக்கு நினைவு தெரிந்த நான் முதலாய் அத்தை கட்டிலில் படுத்து பார்த்ததே இல்லை. கட்டில் வெறுமையாய் கிடக்க, அத்தை மட்டுமே பாயில் படுத்திருந்தான். அருகில் ஜோதி இல்லை.

உள்ளம் பதற அன்னையைத் தேடினான். மாலையில் ஏற்பட்ட பிரச்சனையில் அம்மா பூஜையறை வாசலில் தரையில் துணிகூட விரிக் காமல் வலது கையை தலைக்கு வைத்து படுத்திருந்தான். அம்மாவிடமும் இல்லையென்றால் ஜோதி எங்கே போய்விட்டாள்.

வராந்தாவில் அப்பா மட்டுமே படுத்திருக்க, கதவு கேட் எல்லாமே உட்புறமாய் பூட்டப்பட்டிருக்க மீனாவின் முகம் கலவரமானது. இதற்கு மேலும் தாமதிக்கக்கூடாது என்ற முடிவுடன் அறையின் விளக்கைப் போட்டான்.

விளக்கின் ஒளிபட்டதும் முகத்தைச் சுருக்கி கொண்டு விழித்தான் ராஜலட்சுமி. மகள் பதட்டமாய் நிற்கக்கண்டு எழுந்து அமர்ந்தான்.

"என்னம்மா! வெளியே போகணுமா?" கொட்டாவி விட்டவாறே கேட்டான். தாயின் அருகே உட்கார்ந்த மீனா மெதுவான குரலில்,

"அம்மா! அம்மா ஜோதியைக் காணோம்மா!" என்றான்.

ராஜலட்சுமியின் தூக்கம் சட்டென விலகிவிட, கூந்தலைக் கொண்டையாக முடிந்து கொண்டே, "என்னடி சொல்ற, ஜோதியைக் காணோமா? இங்க தான் வெளியே போயிருப்பா பாரு" என்றவாறே எழுந்தான்.

"இல்லம்மா! கதவு உள்ளேதான் பூட்டியிருக்கு. நான் எல்லா அறையிலும் தேடிட்டேன். அவளை எங்கேயும் காணவில். பயம்மா இருக்கும்மா!"

"ஐயோ! நான் என்ன பண்ணுவேன். அப்பாவை எழுப்பேன்டி. ஆத்தா மகமாயி நான் என்ன பாவம் செய்தேன். ஏன் இப்படி என் குடும்பத்தை சோதிக்கிற. மனோகரி! அத்தே!" என குரல்கொடுத்துக் கொண்டே ஓட அதற்குள் மனோகரி எழுந்து விளக்கைப் போட்டான்.

"என்ன மதினி. ஏன் பதறிங்க, அண்ணன் உடம்புக்கு எதுவும் பண்ணுதா. என்ன மதினி"- என்றான் பதட்டமாய்.

"என் மவனுக்கு என்ன? ராத்திரி வரைக்கும்-நல்லாத்தானே இருந்தான். ராசா என்றவாறு பாட்டி கட்டிலை விட்டு இறங்க.

"அத்தே! அவர்களுக்கு ஒண்ணுமில்லை. நம்ம ஜோதியைத் தான் காணோம்" என்றான் ராஜலட்சுமி அழுகையோடு.

"எம்புன்னையக் காணோமா? எங்கே போனா. அம்மாடி ஜோதி. ஜோதி..." என மனோகரி கூவிக் கொண்டே ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடி, பதறி எழுந்து வந்தார் முத்துக்குமாரசாமி.

"மீனாம்மா! நீ நல்லாத் தேடிப்பார்த்தியா? அரைகுறையாகத் தேடிப் பார்த்துட்டு பயமுறுத்தாதே"

"இல்லப்பா! நான் எல்லா கும்லமும் தேடிப்பார்த்திட்டேன் மாடிய தவிர"

"அங்கெல்லாம் போக மாட்டாளே. வேற எங்கே போயிருப்பா" பதட்டமாக பின்பக்கத் ததவைத் திறந்து குளியலறை கழிப்பறை, கிணற்றடி என ஒரு இடம் விடாமல் தேடித் தவித்தபோது, எல்லா அறைகளையும் தேடிப்பார்த்துவிட்டு மனோகரி பெருங்குரலெடுத்து அழ ஆரம்பித்தான்.

"ஐயோ! எம்புள்ள ஆத்துவையோ கொள்திலையோ விழப்போயிட்டாளே. ஆசைப்பட்டவன் கட்டிக்க மாட்டேன்னு சொல்லிட்டான்னு இந்த முடிவுக்கு போயிட்டியாம்மா. நீ அவன் மேலே இம்புட்டு ஆசை வெச்சிருந்தியா உன் ஆசைக்கு அவன் தியை வெச்சிட்டாளே. எனக்குன்னு இருந்த ஒரே உகரையும் பறிச்சிட்டியே ஆண்டவா! உனக்கு கண்ணே இல்லையா!" தலையில் அடித்துக் கொண்டு அவள் அழ அனைவரும் விக்கித்துப் போயினர்.

ஜோதி அழுதுகொண்டே இருந்தது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் அதற்கு காரணம் சந்தோஷின் பேச்சு என்பது இப்போது தான் புரிய அனைவரும் வாயடைத்துப் போய் நிற்க, முத்துக்குமாரசாமி யின் கண்கள் நெருப்புக் கங்குகளாய் ஜொலித்தது.

பதறும் இதயத்தோடு ஜோதியும், தவிப்பாய் சந்தோஷும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, கண்களைத் திறந்தான் ரவி. சில நொடிகள் விழிகளை மூடித்திறந்து பார்த்துவிட்டு சந்தோஷமாய் கூச்சலிட்டான்.

"சந்தோஷ! நீ நல்லாத் தெரியுதா. எனக்கு எல்லாமே தெளிவாகத் தெரியுது. ஓ. தேங்க் காட். தேங்க்ஸ்டா. ரொம்பதேங்க்ஸ்" நண்பனைக் கட்டிக் கொண்டான்.

தான் எந்த சூழ்நிலையில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மறந்து ஜோதி நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்டான். மனம் முழுக்க உற்சாக அலையடிக்க, உடனே ஓடிப்போய் ரவியைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றிய ஆவலை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்.

இதுபோதும் இனி என் ரவி எதற்கும் கலங்கமாட்டார். எதற்கும் தயங்கமாட்டார். இனி அவர் மனதைத் திறந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்வார். மாமாவிற்கும் அத்தைக்கும் ஏற்கனவே ரவியைப் பிடித்திருக்கிறது. விடிந்ததும் மாமா திருமணப் பேச்சை எடுப்பார். இனி ரவி மறுக்கப்போவதில்லை.

விரும்பியவனையே பெற்றோர் உற்றார் உறவினரின் சம்மதத்தோடு மனம் முடிப்பது எத்தனை ஆனந்தம். எந்த போராட்டமும் தடையும் இல்லாமல் என் நேசம் கை கூடிவிட்டது. இதைவிட வேறென்ன வேண்டும் எனக்கு?

சந்தோச மிகுதியில் கண்கள் கசிந்தன. அந்த நேரம் தான் மனோகரியின் ஓலம் கேட்டது. சத்தம் கேட்டு

நண்பர்கள் பட்டமாய் கீழே ஓட, பயமாய் வெளியே வந்தான் ஜோதி.

இப்போது எப்படி கீழே போவது? அனைவரும் ஹாலில் கூடி நிற்கும் போது எப்படி போகமுடியும். வேறு கதவோ வழியோ இல்லையே. இதுவரை இருந்த உற்சாகம் மொத்தமாய் வடிந்துபோக முகம் வெளிநிப்போனான். கைகால்கள் நடுங்க ஜன்னல் வழியே கீழே எட்டிப்பார்த்தான்.

அம்மா சந்தோஷின் சட்டையைப் பற்றி உலுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஏன்டா எம்பொண்ணை வேண்டாமின்னு சொன்னே. அவ கிட்ட என்னடா குறையக் கண்ட, கம்மா இருந்த பிள்ளைய கூட கூடப்பேசி வம்பிழுத்து எப்போதும் சிரிப்பும் கும்மாளமுமா இருப்பியே. அதெல்லாம் வெறும் நாடகமா? உன் நாடகத்தை நம்பி எம் பொண்ணு ஏமாந்து போயிட்டாளே. எம்புருஷனை போலவே எம் புள்ளையும் ஏமாந்து போச்சே" கதறினான் மனோகரி.

சந்தோஷ் பதறினான். "அத்தே என்ன சொல்றீங்க. எனக்கு எதுவுமே புரியல்ல. ஜோதி எங்கே. அவளுக்கு என்னாச்சு?"

மற்றவர்கள் உறைந்து போயிருக்க, பாட்டிதான் அழுது கொண்டே குரல் கொடுத்தாள்.

"வீடு முழுக்க தேடியும் புள்ளைய காணோம்யா"

"என்ன?" துல்லியமாய் அதிர்ந்து போனான்.

சாட்டையால் அடிபட்டது போல் துடித்து நிமிர்ந்தான் ரவி. "எப்படி மறந்தேன். கட்டிலுக்கு அடியில் மறைந்து கொள்ளச் சொன்னோமே. கடவுளே! சந்தோஷின் பேச்சில் கத்தமாய் மறந்துவிட்டோமே. இப்போது வீடு முழுக்க கலவரமாகிப்போனதே"

சொல்லிவிடலாம் என்று வாயைத் திறக்க முனைந்தபோது இவ் னொன்று உறைத்தது. என்னவென்று சொல்வது? இந்த நள்ளிரவில் உங்கள் பெண் என்னைப் பார்க்கத்தான் மாடிக்கு வந்தாள் என்று சொல்ல முடியுமா? அதை இவர்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஐயோ! இது கிராமம் ஆயிற்றே உண்மையைச் சொன்னால் புரிந்து கொள்வார்களா? உண்மையைச் சொல்லும் வரை பொறுமையாகக் கேட்பார்களா? அப்படியே சொன்னா இது ஜோதிக்கு களங்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுமே.

சொல்லாமலும் இருக்க முடியாதே. சந்தோஷின் மீதல்லவா வீண் பழி விழுகிறது. என் நண்பனை இந்த இக்கட்டிலிருந்து காக்க வேண்டியது என் கடமை ஆயிற்றே.

அப்படியென்றால் ஜோதியின் நிலை... இருதலைக் கொள்ளியாய் தவித்துக் கொண்டே மாடியை எட்டிப்பார்த்தான் ரவி. நைலாக இறங்கி வந்துவிட மாட்டாளா? பிறர் அறியாமல் அந்த படிக்கட்டில் இறங்கவும் முடியாது. அது பழையகால மாடலில் உண்டான மரத்தாலான படிக்கட்டு. எத்தனை மெதுவாய் இறங்கினாலும் ஓசை எழுப்பி கட்டிக் கொடுத்துவிடும். எப்படியும் இவர்கள் பார்வையி

லிருந்து தப்ப முடியாது.

பிரச்சனை மேலும் வளரும் முன் சொல்லிவிடலாம் என நினைத்து தயக்கமாய் வாயைத் திறந்தபோது, முத்துக்குமாரசாமி வாயைத் திறந்தார்.

"எங்கோடா என் மருமக?" உரக்க ஒலித்த தந்தையின் குரலால் மிரண்டான் சந்தோஷ்.

"சத்தியமா எனக்குத் தெரியாதுப்பா. நான் வெளியே போயிட்டு இப்பக் கொஞ்சம் முன்னாடிதான் வந்தேன்"

"நீ என்ன செய்வியோ ஏது செய்வியோ போ போய் எம்மருமக எங்க இருந்தாலும் கையோட கூட்டிட்டு வா. நாளைக்கே உங்களுக்கு கல்யாணம்" உறுதியாய் ஆணையிட்டார்.

"அப்பா" அதிர்ந்து போனான். ரவியும் இடியை நேரடியாய் தலையில் வாங்கியது போல் துடிக்க, "பேசாதே. நான் சொன்னா சொன்னதுதான். வந்தா எம்மருமகனோடு வா. இல்லேன்னா நீயும் அப்படியே போயிடு. உனக்கும் சேர்த்து தலைமுழுகிறேன்"

"அப்பா! என்ன பேசுறீங்க? ஜோதியைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவளுக்கு எம்மேல எந்த ஆசையும் கிடையாது. நீங்கள்லாம் தப்பாய் புரிஞ்சிகிட்டு பேசுறீங்க"

"உம்மேல ஆசையில்லாமலா நீ கட்டிக்க மாட்டேன்னதும் தேம்பி தேம்பி அழுதா, அண்ணா! நான் துங்குற வரைக்கும் ஜோதி அழுதிட்டேதான் இருந்தா"

"இதோ பாருடா ஜோதி மனசை நீ இல்லன்னு எப்படிச்சொல்ற.

எப்பவும் வம்பு பண்ணி சண்டை போட்டுகிட்டாலும் நீ ஊருக்கு வந்தா உன்னை விட்டு நகரவே மாட்டாளே. உம்மேல ப்ரியம் இல்லாமலா இருப்பா"-ராஜலஷ்மி கோபமாய்க் கேட்டு திண்டாடினாள்.

"அம்மா! அன்பு இருக்கும்மா. ஆனா நினைக்கிற ப்ரியம் இல்ல"

"நீ படிச்சவன். ஆயிரம் விதமா பேசுவ. எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் ஒண்ணு தான். அவ. உம்மேலே ப்ரிய மாத்நானே இருந்தா. உனக்கும் அவமேல ப்ரியம்தானே."

"ஆமா"

"அப்போ ஏன் கல்யாணம் வேண்டாமன்னு சொன்னே. இப்பவும் அவ குழந்தைதான். அந்த

"கப்பல் படையில் வேலையில் சேர நீச்சல் தெரிஞ்சிருக்கணும்"
"அப்படின்னா! விமானப் படையில் வேலை வேணுன்னா பறக்க தெரிஞ்சி இருக்கணுமா?"
-டி.பாவாஜிகணேஷ், சிதம்பரம்.

குமுந்தையை உன் கையில்தான் ஒப்படைக்கப் போறேன். உம்மேல எவ்வளவு ஆசை வெச்சிருந்தா நீ மறுத்ததும் சாவைத் தேடிப் போவா”

“ஏன் எல்லாரும் இப்படி சொன்னதையே சொல்றீங்க. ஜோதி எங்க போனான்னு முதல்ல தேடுவோம். அப்புறம் மத்ததை பேசுங்க. மீனா! நீ தூங்குற வரைக்கும் ஜோதி இருந்தானா?”

“ஆமாண்ணா. ரொம்ப நேரம் அழுதிட்டே இருந்தா. சாப்பிட வும் இல்லை.”

“நீ எத்தனை மணிக்குத் தூங்கின.”

“ம். பத்துமணி இருக்கும். சீக்கிரம் படுத்தாலும் லேட்டாத்தான் தூங்கினேன்.”

“அப்போ அதுக்கப்பறம் நிச்சயமா வெளியே போயிருக்க முடியாது. ஏன்னா நான் வர்றவரைக்கும் மாரி திண்ணையில் முழிச்சிட்டுத்தான் இருந்தான். லோ, அவனுக்குத் தெரியாம வெளிய போயிருக்க முடியாது.”

“அப்போ நாங்களை அவனை ஒளிச்சி வெச்சிருக்கோமுன்னு சொல்றியா?”- அத்தை வெடுக்கெனக் கேட்கவும் நிமிர்ந்தான்.

அப்படியும் இருக்குமோ. ஜோதியை இவர்களே மறைத்து வைத்துவிட்டு தன்னை மிரட்டி திருமணத்திற்கு சம்மதிக்க வைக்க முயல் கிறார்களோ? ஆனால் இதற்கு ஜோதி எப்படி சம்மதித்தான்? இத்தனை ஆண்டுகளில் ஒருமுறை கூட தன்னை விரும்புவதாகவோ மண முடிக்கும் எண்ணம் இருப்பதாகவோ ஒரு வார்த்தை கூட சொன்ன தில்லையே.

செயல்களில் கூட காட்டியதில்லையே. எப்போதாவது ஆச்சி அந்தப் பேச்சை எடுத்தால், “போயும் போயும் இவனையா கட்டுவேன். இவனைக் கட்டுவதற்கு பதில் சன்னியாசியாகப் போய்விடலாம்” என்பாளே தவிர வெட்கமோ நாணமோ கொண்டதில்லை. நிச்சயம் சம்மதிக்கமாட்டான்.

பிற்கெங்கே போனான்? வீட்டினுள் அவனை எல்லா இடத்திலும் தேடியாச்சு. மாடியைத் தவிர, சட்டென மின்னல் வெட்டியது. மாடியில் இருப்பாளோ, போகும்போது விளக்கை அணைத்து விட்டுத் தான் போனேன். வரும்போது விளக்கு எரிந்ததே.

கேட்டதற்கு ரவியும் சரியாக பதில் சொல்லவில்லை. அப்படியென்றால் மாடியில்தான் ஜோதி இருக்கிறானா? ஏன்? எதற்காக இந்த நள்ளிரவில் நான் இல்லாத சமயம் மேலே போனான். ரவியைப் பார்க்கவா? அப்படியென்றால் இரு வருமே தன்னிடம் மறைத்து விட்டார்களா? கோபமாய் தன் நண்பனைத் திரும்பிப் பார்க்க, அவனோ தவிப்பாய் மாடியை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தோஷின் மனம் உலைக்களமாகி கொதிக்க ஆரம்பித்தது.

உன்னைக் காணாமல் கண்கள்
பொங்கும் அதுவே நெஞ்சின்

தேவிக் கண்மணி

80

ஏப்ரல்-1, 2011

ஆதங்கம் பூமேகம் இங்கே
ஆகாயம் எங்கே? - நீ சென்ற
வழி பார்த்து வாடும் உன் பூ இங்கே!

12

பளாரென கன்னத்தில் அறைந்தார் முத்துக்குமாரசாமி. பொறி கலங்கிப்போனான் ஜோதி. வாழ்க்கையில் முதன்முறையாய் விழுந்த அடி. அதுவும் மாமாவின் கையால். துளியும் கலங்காமல் நின்றவனைப் பார்த்து மனோகரி அருகில் வந்தாள்.

“எத்தனை நெஞ்சுமுத்தம் இருந்தா இப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய் துவிட்டு கல்லாட்டம் நிற்பே. இந்த குடும்பத்தில பொறந்துட்டு எப் பிடி இந்தக் காரியம் செய்ய மனசு வந்தது. சண்டாளி”-என முதுகில் தாறுமாறாய் அறைந்தாள்.

சந்தோஷ் இன்னமும் அசையாமல் நிற்க, ரவிதான் பதறி தடுத்தான்.

“அடிக்காதீங்க ஆன்ட்டி. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எதுவும் நடக் கல்ல. சும்மா பேசிட்டுத்தான் இருந்தோம்.”

“ஓஹோ! உங்க பட்டணத்துல இப்படி அர்த்தராத்திரில்தான் சந்திச்சு பேசுவீங்களோ எங்க ஊர்ல அதுக்கு வேற பேரு!”- என்றான் ஆத்திரமாய்.

“பீஸ் ஆன்ட்டி. தப்பா பேசாதிங்க. நான் அப்படிப்பட்டவன் இல்லை. நல்ல குடும்பத்துல பொறந்து ஒழுக்கமா வளர்ந்த புள்ளை” முத்துக்குமாரசாமி வாயைத் திறந்தார். “நாங்களும் அப்படித் தான் நினைச்சு உன்னை உள்ளேவிட்டோம். ஆனா வந்து பத்துநாள் கூட ஆகல்ல. அதுக்குள்ள எங்க வீட்டுப் பெண்ணை மயக்கி நேரம் கெட்ட நேரத்தில உன்னைத் தேடி வர்ற மாதிரி பண்ணிட்டியே. இதுக்குத்தான் வயசுப் பொண்ணு இருக்கிற வீட்ல கண்டவனையும் நுழைய விட்டோம். எம்மகன் பேச்சை ஒத்துக்கிட்டது எவ்வளவு பெரிய தப்பு. ச்சே! உன்னைப் பத்தி என்னவெல்லாம் நினைச்சு வெச்சிருந்தோம். எல்லாத்திலயும் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டிட்டியே”

ராஜலக்ஷ்மி மெதுவாய் கணவன் அருகே வந்தாள். “ஏனுங்க நடந்தது நடந்து போச்சு. அதையே பேசி பிரச்சனையை பெரிசுபடுத்தாம நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்க. நாமலே இந்தப் புள்ளைக்கு ஜோதியைக் குடுக்கலாமனு தானே பேசிக்கிட்டோம். இப்ப அதுகளே விரும்புதுக. நல்லபடியா கல்யாணத்தை முடிச்சிடலாங்க”-அவள் முடிக்கும் முன்பே சீறினார் அவர்.

“வாயை மூடுடி. இவன் யோக்கியமானவனா இருப்பான்னு நினைச்சித்தான் பேசினோம். ஆனா இப்பத்தான் இவன் யோக்கியதை தெரிஞ்சு போச்சே. வந்து பத்துநாள்ல நம்ம பொண்ணு மனசைக் கெடுத்தவன் எப்படி யோக்கியனா இருக்க முடியும். இங்கேயே நம் கண் முன்னே இப்படி என்றால் பட்டணத்தில் எப்படி இருந்திருப்பான். எத்தனை பெண்களைக் கெடுத்தானோ. இவன் லட்சணம் தெரிந்

தேவிக் கண்மணி

81

ஏப்ரல்-1, 2011

துதான் திருமணம் வரை வந்த பெண் இவனை வேண்டாம் என்று உதறியிருக்கிறாள்.

இவனுக்கு நம் பெண்ணைக் கொடுப்பதா? அதற்கு பதிலாக அவளைக் கல்லைக்கட்டி கடலில் தள்ளலாம். இனி திருமணப் பேச்சுக்கு இடமேயில்லை. சந்தோஷ! விடியும் முன் உன் நண்பனை வீட்டை விட்டு விரட்டிவிடு!''-மகனிடம் கடுமையாக உத்தரவிட்டார்.

''மாமா'' என வீறிட்டவாறே அவரது காலில் விழுந்தாள் ஜோதி. ''நீங்க நினைக்கிறது தப்பு மாமா. அவர்மேல எந்த தப்பும் கிடையாது மாமா. நான்தான் அவரை விரும்பினேன். அவர் என்னை விட்டுவிலகி விலகி போனார். அதற்கான காரணத்தைத் தெரிஞ்சுக்கத்தான் மாடிக்குப் போனேன். சத்தியமா வேற எதுக்கும் போகல்ல. ஆனா நான் போனவுடனே சந்தோஷ் வந்துட்டான். அது சந்தோஷன்னு தெரிஞ்சிருந்தா நான் ஒளிஞ்சிருக்க மாட்டேன். நீங்க யாரோ வர்றீங்கன்னு தான் கட்டிலுக்கு கீழே போய் ஒளிஞ்சிகிட்டேன்.

நான் போனதோ ஒளிஞ்சிகிட்டதோ இவருக்குத் தெரியாது மாமா. அவர் தூங்கிட்டு இருந்தாரு. ஏதோ விளையாட்டுத்தனமா மேலே போயிட்டேனே தவிர அவரை எழுப்பிப் பேச என்னால முடியயல்ல. வேற எதுவும் நான் தப்பு செய்யல மாமா.

நீங்க யாரும் என்னைத் தேடலன்னா நானே சந்தோஷ்கிட்ட எல்லாம் சொல்லியிருப்பேன். அதுக்குள்ள இப்படி ஆகிடுச்சு. என் மேலே உள்ள தப்பத்தான். அதுக்காக நீங்க என்ன தண்டனை வேணும்னாலும் கொடுங்க.

ஆனா ரவியை மட்டும் அனுப்பிடாதீங்க மாமா. அவரைத்தான் என் கணவரா நினைச்சிட்டு இருக்கேன். அவரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் கழுத்தை நீட்ட மாட்டேன். இது சத்தியம் மாமா''-காலைக் கட்டிக் கொண்டு கதறியவளைக் கண்டு விக்கித்துப் போனார்.

ரவியின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. என்னைக் காப்பாற்ற தன் னையே வருத்திக் கொள்கிறாளே. என்னை யாரும் அவதூறு சொல்லி விடக்கூடாது என்று தன் மீதே அனைத்து பழியையும் போட்டுக் கொண்டாளே. இனி என்ன நேர்ந்தாலும் இவள் தான் என் மனைவி. மனதிற்குள் உறுதியான முடிவெடுத்தாள் ரவி.

அதற்குள் ஜோதியின் கூந்தலைப் பற்றி எழுப்பினாள் மனோகரி. ''என்னடி சொன்னே! அவனை விரும்புறியா? அவனை பார்க்க நீயேதான் போனியா? என்ன திமிருடி உனக்கு. இந்தப் பேச்சைக் கேட்கவா உன்னை வளர்த்தேன். இந்த குடும்பத்தோட மானம், மரியாதை எல்லாத்தையும் குழி தோண்டி புதைச்சிட்டியே. நீ உயிரோடு இருக்க வேண்டாம். செத்து ஒழி!''-மகளைப் பேய்த்தனமாய் அடித்தாள்.

''மனோ! விடு அவனை''-தங்கையைத் தடுத்தார் ஜோதியை தன் அருகில் அழைத்துக் கண்ணிரை துடைத்துவிட்டார்.

''குழந்தையை ஏன் அடிக்கிற. அவதான் மனசில் உள்ளதைத் தெரியமா சொல்லிட்டாளே. இனிமே கோபப்பட்டு என்ன ஆகப் போகுது. இனி நடக்க வேண்டியதைப் பார்ப்போம்''

''என்ன அண்ணே சொல்றீங்க?''

''ஆமாம்மா. நானும் உம் மதினியும் ஏற்கனவே இவங்களுக்கு கல்யாணம் பேசி முடிச்சிடலாமனு பேசிகிட்டோம்.''

''அதுக்கு பிறகுதான் மாமா அவரை விரும்பினேன். இது தப்பா?''-கண்ணிரோடு கேட்டாள் ஜோதி.

''அண்ணே! இப்பத்தானே இவன் யோக்கதை பத்திச் சொன்னீங்க. அதுக்குள்ள எல்லாம் மறந்துபோச்சா?''

''இல்லம்மா! நாம் பொண்ணைக் காணோம்னு பதறி துடிச்சுத் தேடியபோது இந்தப்புள்ளை நம்மிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே. அதனால்தான் அவள் மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்ததும் அவளை வைத்துக் கொண்டே நம்மிடம் எதுவும் சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டாளே என்ற ஆத்திரத்தில் அப்படிப் பேசினேன்.

ஆனால் இவ மேலே போனதே அந்தப் புள்ளைக்குத் தெரியாம இந்திருக்குதே. பிறகெப்படி அந்தப் புள்ளை மேல தப்பிச் சொல்ல முடியும். தப்பு நம்ம பொண்ணு மேல இருக்கு. அதுக்குக் காரணமும் தெரிஞ்சுபோச்சு. அதை நாம் தானே சரிபண்ணணும்.''

''அதுக்கு?''- என்றாள் மனோகரி கேள்வியாய்.

''இந்தப் புள்ளைக்கே நம்ம பொண்ணை கட்டி வெச்சிடலாம்.''

''முடியாது. இப்படிக் கண்டவனுக்கும் எம்பொண்ணைக் கொடுக்க நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். இவ என்னன்னா நான் போனதே அவனுக்குத் தெரியாதுன்றா. அவள் நான் கம்மா பேசிட்டுத்தான் இருந்தேன்றான். இதுல யார் சொல்றது உண்மை.

இவளே தேடிப்போனதா இருந்தாலும் அவன் ஏன் நம்மகிட்ட பொய் சொல்லணும். இந்த சின்ன விஷயத்துக்கே பொய் சொன்னவன் எப்படி நல்லவனா இருக்க முடியும்?''

அதுவரை அமைதியாய் இருந்த பாட்டி வாய்திறந்தாள். ''மனோ! இது கூடவா புரியல உனக்கு? உம்பொண்ணை அவன் கண்ணு முன்னால போட்டு அடிச்சியே. அதைத் தாங்க முடியாம உம்பொண்ணுக் காக பரிந்து கொண்டு வந்திருக்கிறான். அதை ஏன் பொய் சொன்னதாய் நினைக்கிறாய்?

உன் மகள் மீது அவனுக்கு இருக்கும் அன்பையும் அக்கறையையும் காட்டுகிறான் என்று எடுத்துக் கொள்ளேன். எனக்கென்னவோ

''சமையல் குறிப்பு புத்தகமா

நிறைய வாங்குறியே படிக்கவாடி!''

''நான் படிக்க இல்லை என் கண

வா படிக்க!''

-பி.க விதா,

சிதம்பரம்.

இது ஒரு பெரிய தவறாகத் தெரியவில்லை"-என்றார்.
"அம்மா! புரியாமல் போசாதே. எதையும் ஆராயாமல் என்னைக் கொடுத்ததால் என் நிலை என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்தும் இப்படி அலட்சியமாக எப்படி விட முடியும்? நாளை ஒரு பொய்யனைக் கட்டிக்கொண்டு இவன் ஏமாந்து நின்றால் அதுவும் என் தலையில் தானே விடப்படும்?" "இவன் வேண்டாம்மா!"

"ஆன்ட்டி! நீங்கள் நினைப்பது போல் எல்லாம் நடக்காது ஆன்ட்டி. என்னிடம் எந்த கெட்டப்பழக்கமும் கிடையாது. பெண்ணைப் பெற்றவர் நீங்கள். உங்கள் பயமும் நியாயமானதுதான். ஆனால் என்னிடம் ஜோதியை நம்பிக் கொடுங்கள். கண்ணாய்ப் பார்த்துக் கொள்வேன். உங்களுக்கு என் மீது நம்பிக்கை இல்லையென்றால்.. சென்னையில் வந்து விசாரித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு முழு திருப்தி என்றால் சம்மதியுங்கள். இல்லையென்றால் விட்டுவிடுங்கள் அதன்பிறகு உங்களிடம் நான் எந்த இடையூறும் செய்யமாட்டேன். வேண்டுமானால் இப்போதே நான் போய்விடுகிறேன்"-என் நான் அமைதியாய்.

ஒரு கணம் அமைதியானான் மனோகரி. அவள் அருகில் வந்தார் முத்துக்குமாரசாமி.

"இன்னும் என்னம்மா யோசனை? அதுதான் அந்த மாப்பிள்ளையே சொல்லிவிட்டதே வேண்டுமானால் நாளையே நாம் போய் விசாரிப்போமா?"

"விசாரிப்பது இருக்கட்டும் அண்ணா! முதலில் நான் கேட்கும் கேள்விக்கு உண்மையான பதிலை சொல்லச் சொல்லுங்கள். அப்படி சொல்லிவிட்டால் எம்பெண்ணை கொடுக்க எனக்கு சம்மதம்."

அனைவரின் முகமும் சட்டென மலர்ந்தது. "கேளுங்க ஆன்ட்டி, நீங்கள் எது கேட்டாலும் நான் உண்மையைத் தான் சொல்வேன். கேளுங்க"

"முகம் மலர்ந்த புன்னகையோடு கேட்டவனை கூர்ந்து பார்த்தான் மனோகரி. "உன்னோட கல்யாணம் ஏம்ப்பா நின்று போச்சு? அந்தப் பொண்ணு உன்னை ஏன் வேண்டாம்னு சொன்னா? என்ன காரணம்னு உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லு. நான் உன்னை நம்புகிறேன்."-தெளிவாய் அவள் கேட்ட கேள்வியில் வாயடைத்துப் போனான்.

"எதைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? கண்பார்வையில் ஒரு கோளாறும் இல்லை என்றால் நம்புவார்களா, இல்லை அதையே காரணம் காட்டி திருமணத்தையே நிறுத்தி விடுவார்களா?" என அவன் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த நிலையில் அதுவரையில் சிலையாய் நின்ற சந்தோஷ குரல் கொடுத்தான்.

"அதை நான் சொல்கிறேன்"

ஏழ்பிறப்பும் இணைந்திருக்கும்
சொந்தம் இந்த சொந்தம்மா

13

சேஷிக் கன்மணி

84

ஏப்ரல்-1, 2011

வாழ்வீருக்கும் நான் வரைக்கும்
தஞ்சம் உந்தன் நெஞ்சம் அம்மா!

அனைவரின் பார்வையும் சந்தோஷிடம் சென்றது. அவன் அங்கு நின்றதே அப்போதுதான் அனைவருக்கும் நினைவுவந்தார் போலிருந்தது.

"அத்தே! நான் பொய் சொல்லமாட்டேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் என் நண்பனுக்காக நான் எதையும் மறைத்து விட்டேன் என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடாது என்பதற்காக நான் என் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். இப்போ நான் சொல்லப்போவது அனைத்தும் உண்மை"-என்று தன் தலைமீது கை வைத்துச் சொன்னான் சந்தோஷ்.

உண்மையாகவே பதறிப்போனான் மனோகரி. "என்னப்பா இது. நீ சொன்னால் நம்பமாட்டேனா. ஏன் சத்தியம் செய்கிறாய்?"

"இல்ல அத்தே! சில சமயங்களில் உண்மையை நிலைநாட்ட நம்ப வைக்க சத்தியம் செய்துதான் ஆகவேண்டும். இப்ப நான் சொல்லப் போகிற உண்மை என் அம்மா அப்பாவிற்கே தெரியாது.

ரவியின் திருமணம் நிறுப்போனது உண்மைதான். ஆனால் அதை நிறுத்தியது மணப்பெண் அல்ல. ரவிதான் நிறுத்தினான்"

"என்ன?"-அனைவரும் மொத்தமாய் அதிர்ந்தனர். "தம்பி! என்னடா சொல்ற. அந்த பொண்ணுக்குத் தானே ரவியைப் பிடிக்காம வேண்டாம்னு சொல்லிட்டதா சொன்னே. நாங்கூட அன்னிக்கு அந்தப் பொண்ணை வைத்தேனே"-படபடப்பாக கேட்டான் ராஜ் லெட்சுமி.

"என்னை மன்னித்து விடுங்கள் அம்மா. அது என் நண்பனுக்காக நான் சொன்ன சிறு பொய். அதையும் காரணமில்லாமல் சொல்ல வில்லை. ரவியே தான் நிறுத்தினான் என்று சொல்லியிருந்தால் ஏன், எதற்கு என்று கேட்டிருப்பீர்கள்.

அதற்கான உண்மையான காரணத்தை சொல்லி என் நண்பன் உங்கள் முன் பரிதாபமாக நிற்க கூடாது என்றுதான் அப்படி சொன்னேன். நல்ல விஷயத்திற்கு பொய் சொல்வது தப்பில்லை அம்மா."

"அது சரியப்பா. ஆனா உன் நண்பன் ஏன் பரிதாபமாக நிற்க வேண்டும். எதற்காக? முதலில் அதை சொல். "

"சொல்கிறேன் அப்பா. கொஞ்ச நான் முன்னால ரவிக்கு மஞ்சள் காமாலை வந்திருந்தது. சரியாக கவனிக்காமல் விட்டதில் கண்கள் வரை பரவி கண்ணில் வெள்ளை நிறம், நிறம் மாறி மஞ்சளாய்த் தெரிந்தது. "

"அச்சச்சோ காமாலை முத்தியிருக்கும். அப்புறம் என்னாச்சு. ஆஸ்பத்திரிக்கு போனீங்களா? சரியாகிடுச்சா? பத்தியமெல்லாம் இருக்கணுமே," பதைப்புடன் கேட்டான் ராஜ் லெட்சுமி.

"அது சரியா போச்சுமா. கண்ணை காட்ட ஒரு கண் ஆஸ்பத்திரிக்கு போனோம். அங்கேயுள்ள பிராடு டாக்டர் ஒருத்தன் கண்ணுல

சேஷிக் கன்மணி

85

ஏப்ரல்-1, 2011

விட ஒரு சொட்டு மருந்து கொடுத்தான். தினமும் இரவு படுக்கும் போது ரெண்டு சொட்டு விடுங்கன்னு" சொன்னான்.

"மருந்தை சரியா விட்டிங்களா?"

"நான் ரவியை அவன் வீட்ல விட்டுட்டு என்னோட பிளாட்டுக்கு போயிட்டேன். மறுநாள் காலையிலேயே ரவிகிட்ட இருந்து எனக்கு போன் வந்தது. ராத்திரி பாத்ரம் போக எழுந்தேன்டா. எனக்கு கண்ணே தெரியல. விடிஞ்சு பிறகுதான் தெரிஞ்சதுன்னான்."

"ஐய்யய்யோ" இப்போது பதறியது மனோகரி.

"நாங்களும்தான் இப்படி பதறியடிச்சுட்டு அதே டாக்டருக்கிட்ட போனோம். அவன் அப்படி இப்படி டெஸ்ட் பண்ணிட்டு உங்களுக்கு மாலைக்கண் நோய் ஆரம்பமாயிருக்குன்னு ஒரு பெரிய குண்டை தூக்கி போட்டுட்டான்."

"என்ன? மாலைக்கண் நோயா? அப்போ ராத்திரியெல்லாம் கண் தெரியாதா? இவனுக்கு எப்படி என் பெண்ணை...."

"அத்தே நான் முழுதும் சொல்லி முடிச்சுட்டேன். டாக்டர் சொன்னதும் நாங்க துடிச்சுட்டு போயிட்டோம். ரவி இடிஞ்சு போனான். மாலை நேரமானதும் பயந்து போய் அறைக்குள் முடங்கி கொண்டான். வெளியே யாரிடமும் சொல்லவும் பயம். அம்மாவிடம் கூட சொல்லவில்லை.

இந்த நிலையில் திருமண நாளும் நெருங்கியது. நிச்சயம் வரை போயிருந்த ரவி அந்த பெண்ணை நேரில் பார்க்கவில்லை. அவன் அம்மா வழி உறவுப் பெண் என்பதால் எல்லாம் அவர்களின் ஏற்பாடுதான். இவன் தலையிடவில்லை.

தனக்கு மாலைக்கண் என்பது தெரிந்த பிறகும் எப்படி அந்தப் பெண்ணை மணப்பது என்று தவித்தான். உண்மையை சொல்லிவிடலாம் என்று யாருக்கும் தெரியாமல் அந்தப் பெண்ணை போய் பார்த்தோம். ரவி தன் நிலையை சொல்லி திருமணத்தை நிறுத்த சொன்னான்."

"அந்தப் பெண் என்ன சொன்னாள்?"

"அவள் படித்தவள். கலப்பாய் புரிந்து கொண்டாள். பரவாயில்லை. எனக்கு சம்மதம் என்றாள். ஆனால் ரவிதான் விடாப்பிடியாய் நின்று மறுத்து விட்டான். கண் தெரியாத என்னோடு ஒரு சினிமா போக முடியுமா? இரவில் உனக்கு ஒன்று என்றால் என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என்னை கட்டிக் கொண்டு உன் வாழ்க்கை

"உங்க வீடு எங்க இருக்கு"

"அடமானத்தில் இருக்கு"

-சிவ.ராமலிங்கம்.

ஆதாரம்.

கையை வீணாக்கி கொள்ளாதே. என்னை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லிவிடு. உனக்கேற்ற மாப்பிள்ளையை பார்த்து திருமணம் செய்து கொள் என்று கூறி விட்டான்."

ஜோதியின் கண்களில் நீர் தளும்பிற்று. உதடு கடித்து அமைதியாய் நின்றாள்.

"திருமணமும் நின்று போயிற்று. பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும் ஏன் எதற்கு என்று காரணம் கேட்டு வெறுப்பேற்றினர். ஏற்கனவே தன் நிலையை எண்ணி நொந்த ரவி தற்கொலை முடிவிற்கே போய் விட்டான்."

"என்ன?" -அதிர்ந்து போனார் அப்பா.

"ஆமாம்ப்பா. நான்தான் காப்பாற்றினேன். பிறகுதான் எனக்கு நம்ம வெங்கட்ராமன் ஞாபகம் வந்தது. வேண்டாம் என்று மறுத்த வனை வற்புறுத்தி அழைத்து வந்தேன்."

உங்களிடம் ஊரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு அவரிடம் அழைத்துப் போனேன். அவர் ரவியை நன்றாக பரிசோதித்துவிட்டு இது மாலைக்கண் நோயல்ல. தவறான மருந்தை ஊற்றியதால் வந்த கோளாறு என்றார்."

"என்ன தப்பான மருந்தா? நீ டாக்டர்கிட்ட தானே போனே"

ஆமாம்ப்பா அவன் ஒரு போலி டாக்டரா இருந்திருக்கான். முதலிலே தெரியாமல் போயிற்று. இன்றுதான் டாக்டர் வெங்கட்ராமன் ரிப்போர்ட் வந்த பிறகுதான் எல்லாம் புரிந்தது. இன்று பார்வையும் தெளிவாகத் தெரிகிறது என்கிறான்."

"இனி அந்த மருந்தை ஊற்றாமல் விட்டாலே சரியாகிவிடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதனால் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நம் ஜோதியை தாராளமாகக் கொடுக்கலாம். அத்தே! உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால் நீங்களும் அப்பாவும் நாளைக்கே போய் டாக்டர்கிட்ட விசாரித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு நம்பிக்கை வந்த பிறகு சம்மதம் சொன்னால் போதும்." -என சந்தோஷ முடிந்ததும் அனைவரும் இரங்கும் அன்புமாய் ரவியைப் பார்த்தனர் மனோகரி. யின் முகத்தில் மட்டும் தெளிவு வரவில்லை.

"இதுக்காகத்தான் நீ நாங்க உன் நண்பனை மாப்பிள்ளையாக கேட்ட போதெல்லாம் வேண்டாம் என்று மறுத்தாயா?"

"ஆமாம்ப்பா ரவி என் உயிர் நண்பன். அவனுக்கு ஜோதியைக் கொடுக்க எனக்கு கசக்குமா? ஆனால் அவனுக்குள்ள குறை தெரிந்தால் நீங்கள் யாரும் சம்மதிக்கமாட்டீர்கள். அதோடு அவனையாரும் பரிதாபமாகவோ ஏளனமாகவோ பார்ப்பதை என்னால் தாங்கமுடியாது. அவன் மனவருத்தம் மாற வேண்டும் என்றுதானே இங்கு அழைத்து வந்தேன். வந்த இடத்தில் நம்மால் அவன் மனம் வருந்தலாமா? அதனால்தான் திருமணப் பேச்சை எடுக்கும் போதெல்லாம் மறுத்தேன்."

ரவி கண்கலங்க நண்பனைக் கட்டிக்கொண்டான். "என்னை மன்னித்துவிடு நண்பா, நான் கூட உன்னை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஜோதியை எனக்குத் தர விரும்பவில்லை நீ என்றுதான்

நினைத்தேன்."

சேச்சே! உனக்கு நினைவிருக்கிறதா ரவி! நாம் இங்கு வந்த முதல் நாளன்று ஏதோ ஒரு பெண்ணின் பாடலைக்கேட்டு மெய் மறந்து போனேன் என்றாயே. அன்று உன் முகத்தில் இருந்த மலர்ச்சியை இன்னும் நான் மறக்கவில்லை. அன்றே முடிவுசெய்தேன். அது எந்தப் பெண்ணாக இருந்தாலும் உனக்கே மணமுடித்துவைக்க வேண்டும் என்று அது நம் ஜோ என்று தெரிந்ததும்தான் உன்னை குணமாக்கியே திருவது என்ற வைராக்கியம் எழுந்தது."

"எப்படியோ என் வாழ்க்கையையும் என் வாழ்க்கைத் துணையையும் நீதான் எனக்குத் தந்திருக்கிறாய். நீ என் தெய்வம்-" ரவி உணர்ச்சி மயமாய்ப் பேச அவனை இடித்தான் சந்தோஷ்.

டேய்! இப்போதைக்கு உன் தெய்வம் உன் மாமியார்தான். பார்! இன்னும் அவர்கள் மனம் இரங்கவில்லை. பேசாமல் அவர்கள் காவில் போய்விழு. மாமியார் என்றால் இன்னொரு அம்மாதான். அம்மா காவில் விழுவது தப்பில்லை போய்விழு - என்றான். மனோகரி அசையாமல் நின்றாள்.

"அதற்குள், இன்னும் என்னம்மா யோசனை உனக்கு. நம்ம புள்ளைங்க ஆசைப்பட்டு கேட்குதுங்க. நாமதானே அதுகளுக்கு நல்லதைச் செய்து வைக்கணும். ரவி தங்கமான புள்ளைம்மா, எந்த தயக்கமும் பயமும் இல்லாம நம்ம பொண்ணைக் கொடுக்கலாம். அம்மா சொல்றேனில்ல. கேளும்மா" - என்றார் பாட்டி. அப்போதும் மனோகரியின் முகம் தெளிவடையாமல் போகவே.

"வேண்டாம் பாட்டி! ஆன்ட்டியை யாரும் தொந்தரவு பண்ண வேண்டாம். அவங்க பெண்ணை பெத்தவங்க. அவங்க மனசு என்னை ஏத்துக்கலன்னா விட்டுடலாம். யாரும் கம்பப்பல் பண்ண வேண்டாம். அவங்க பொண்ணுக்கு எப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளை பார்த்து கட்டி வெக்கணும்னு அவங்களுக்குக் கனவு இருக்குமில்லையா? நான் அதைக் கெடுக்க விரும்பல்ல.

ஆன்ட்டி! நான் என்னுக்கு கிண்பிடுறேன். உங்களுக்கு என்னால எந்த கஷ்டமும் வராது. சின்ன வயசுல இருந்தே நீங்க ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு இருக்கீங்க. என்னால உங்க மனம் இன்னும் ரணப்பட வேண்டாம். உங்க விருப்பம் போல உங்க பெண்ணிற்கு திருமணம் செய்து வைப்புகள். அதற்கு நான் ஒருபோதும் தடையாக இருக்க மாட்டேன். நான் இங்கேயே இருந்து உங்க யாரையும் சங்கடப்படுத்த விரும்பல்ல. நான் கிளம்புறேன். சந்தோஷ்! நான் லக்கேஜை எடுத்திட்டு வர்றேன். நீ காரை ரெடி பண்ணு" - என்றவாறு படிகளில் ஏறி பத்தே நிமிடத்தில் பேக்கோடு கீழே இறங்கினான்.

அவன் உண்மையாகவே புறப்பட்டுவிட்டான் என்பதை அறிந்து பதறி அவனைத் தடுக்க மற்றவர்கள் முயலும் முன்பே அனைவரிடமும் பொதுவாக விடைபெற்றறிவிட்டு காரில் ஏறி அமர்ந்து கொள்ள சந்தோஷ் காரை உகப்பி வெளியேறினான். ஊர் விடிய ஆரம்பிக்க, ஜோதியின் முகம் இருண்டது.

ஒரு மடமாத உருகின்றாளே
உனக்கா புரியவில்லை - இது
சோதனையா நெஞ்சின் வேதனையா
உன் துணை ஏன் கிடைக்கவில்லை
நெஞ்சம் மறப்பதில்லை - அது
நினைவை கிழக்கவில்லை!

14

நான்கே நாட்களில் மகள் பாதியாய் இளைத்துப் போனதில் பயந்துதான் போனாள் மனோகரி. ஓயாது பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் திரியும் பெண் இப்போது சிறகொடிந்த பறவையாய் முடங்கிப் போனதில் பெற்றவளின் மனம் தவித்தது. அப்படியென்றால் இந்தப்பெண் அந்தப் பையனைத்தான் விரும்புகிறாளா? அவனை நினைத்துத்தான் இப்படி துரும்பாய் தேய்கிறாளா?

தான் நினைத்தது போல் தன் அண்ணன் மகனை தன் மகள் விரும்பவில்லையா? சந்தோஷ் ஊருக்கு வரும்போது கேலி கிண்டல் சண்டை என்று வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். அவன் திரும்பிப் போன பிறகும் இவள் இப்படி முடங்கிப் போவதில்லையே. எதையாவது பாடிக்கொண்டும் பாட்டியை வம்பிழுத்துக் கொண்டும் இயல்பாகத் தான் இருப்பான்.

அப்படியென்றால் சந்தோஷ் சொன்னதுபோல் இவர்களுக்கிடையில் எந்தவித பிரியமும் இல்லையோ. ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் வளர்ந்த தில் ஏற்படும் பாசப்பிணைப்பை நான்தான் தவறாக எண்ணிக் கொண்டேனா? என்று அத்தனை களேபரத்திலும் தன் மகள் அழுதாளே தவிர சந்தோஷை விரும்புகிறேன் என்று சொல்லவில்லையே.

ரவியைத்தானே விரும்புகிறேன் என்று சொன்னான். சந்தோஷை விரும்பிய தன் மகள் திடீரென இடையில் புருந்தவன் மேல் மையல் கொண்டு மனம் தடுமாறிவிட்டான். அவனால் ஏமாந்து போகக்கூடாது என்றுதானே மறுத்தேன். நான் நினைத்தது எல்லாமே தவறு தானோ.

சந்தோஷும் ரவியும் சென்று முழுதாய் நான்கு நாட்கள் ஆகியிருந்த போதும் அதுவரை யாரும் மனோகரியிடம் முகம் கொடுத்து பேசவில்லை. எப்போதும் தோட்டம் வயல் வேலை என்று தன்னை வேலையில் அழுத்திக் கொள்வதால் மற்றவர்களிடம் ஏன் தன் மகளிடமே அதிகம் பேசுவதில்லை மனோகரி.

ஆனால் கூடவே இருக்கும் பாட்டி கூட மனோகரியிடம் பேசுவதை தவிர்க்க தோட்டத்திற்கே செல்லாமல் திண்ணையிலேயே படுத்தித் கொண்டாள். மற்றவர்கள் அவரவர் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்விட ஜோதியோ வெறித்த பார்வையோடு ஆற்றங்கரையில் காவல் கிடந்தாள்.

மகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் மனம் பதறிப்போக, தன் தாயிடம் வந்தாள் மனோகரி. தாயின் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டு,

"அம்மா! தங்குறியா?" - என்றான்.

கண்விழித்தாள் பாட்டி. "நிம்மதியா தங்குற மாநிரியா இருக்கு. விழிச்சுத்தான் இருக்கேன் சொல்லு."

"அம்மா! எம்புள்ளை ஏம்மா இப்படி இருக்கா? நானுக்கு நாள் தேய்ஞ்சிட்டே போறாளே. எம்முகத்தைக் கூட பார்க்க மாட்டேங்கிறாளே. நான் என்ன தப்பு செய்தேன். ஏன் எங்கிட்ட யாரும் பேசமாட்டேங்கிறீங்க?"

பாட்டி மௌனமாய் இருக்க, "ஏதாவது சொல்லும்மா. இப்படி இருந்தா எப்படி?" - எனக் கோபமாய்க் கேட்டாள் மனோகரி.

"நீ இப்படி இருந்துதானே அந்தப் பையனை போகவெச்சே. நாங்க எல்லாம் எத்தனை தரம் சொன்னோம். அந்தப் பையன் எவ்வளவு தன்மையாய் பேசினான். நீ வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசினியா? மௌனமாய் இருந்தே சாதிச்சிட்டியே. உனக்கு விருப்பமில்லன்னு தானே அவன் போயிட்டான்."

"அம்மா! அப்படிச் சொல்லாதம்மா! அந்தப்பையனை புடிக்காம நான் அமைதியா இருக்கல்லம்மா. நான் வேற நினைச்சிருந்தேன். அந்த குழப்பத்தில் தடுமாறி நின்னேன். அதுக்குள்ள அவன் போயிட்டான்."

பாட்டி மெல்ல எழுந்து அமர்ந்தாள். "உனக்கு என்னடி குழப்பம்?" "இல்லம்மா! ஜோதிக்கு சந்தோஷை முடிக்கணும். அப்பத்தான் புள்ள நம்ம கண் முன்னே சந்தோஷமா வாழறதை பார்க்கலாம்னு நினைச்சிருந்தேன். அவங்களும்தான் அப்படித்தானே பழகினாங்க. இவன்தான் நடுவுல வந்து நம்ம புள்ள மனைசக் கலைச்சிட்டான்."

அடி கூறு கெட்டவளே! இதுதான் உன் புள்ளையக் கவனிச்சலட்சணமா? நீ என்னிக்காவது அவகூடவே இருந்து அவமுகத்தைக் கவனிச்சு பேசியிருக்கியா? உன் புருஷன் மருந்தைக் குடிச்சது அவனோட கோழைத்தனம். அதுக்கு நீ பேசினது தான் காரணம்னு நீயா ஒரு காரணத்தை நினைச்சிகிட்டு யாருகூடயும் பேசறதில்லை.

உன் பொண்ணை சின்ன வயசுல இருந்து தாயா தகப்பனா கவனிச்சவன் என் பேரன். அவங்க மனைசு எப்படி வேற எண்ணம் வரும்.

"என்னடி இது உன் வீட்டுக்காரர் பெயரை மாத்திட்ட! ஏன்?"

"வீர" மணின்னு இருந்துச்சி. அதான் முதல் இரண்டு எழுத்தை மட்டும் மாத்திட்டேன்."

-பி.பாலகிருஷ்ணன், சிதம்பரம்.

நீ கூட இருந்து கவனிச்சிருந்தா உனக்கு புரிஞ்சிருக்கும். நீதான் வீட்டுக்கு வந்தே தூங்க மட்டும் தானே.

உன் பொண்ணு மனசிலயோ ஏம்பேரன் மனசிலோ கடுகளவும் கள்ளத்தனம் கிடையாது. ஒருத்தர்மேல ஒருத்தர் ஆசை வெச்சிருந்தா எப்படி அவனே இவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்ப்பான்? இவ கல்யாணத்தை முடிச்ச பிறகுதான் தனக்கு கல்யாணம்னு ஏன் இத்தனை வருடம் காத்திருக்கான். அப்பவே புரிஞ்சிருக்க வேண்டாமா? நீ."

"அம்மா.... நீ... நீ... என்ன சொல்றே?"

"ஆமாண்டி. நீ உனக்கு ஒரு புள்ளை இருக்கிறதையே மறந்திட்டே. ஆனா அவன் ஜோதியை ஒரு நல்ல இடத்தில் கட்டிக் கொடுத்து அவ சந்தோஷமா வாழறத பார்த்தபிறகுதான் தன் கல்யாணம்னு ஒத்தைக்காலம் நிக்கிறான்."

நம்ம வீட்டுக்கு வீராகவன் அடிக்கடி வந்தாரே ஏன்னு தெரியுமா? அவர் பொண்ணுக்கு நம்ம சந்தோஷத்தைக் கேட்டுத்தான். உன் அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் ரொம்ப ஆசைதான். ஆனா சந்தோஷ தான் ஒத்துக்கல்ல. எதுக்காக? உன் மகளுக்குக்கூட... அவ கல்யாணம் நல்லபடியாக நடந்து முடியுமேன்னு தன் கல்யாணத்தையே தள்ளிப் போடுறான். அது தெரியுமா உனக்கு?"

"இதெல்லாம் எப்போ நடந்ததும்மா?"

"அது ஆறு மாசமா நடக்குது. அவனும் எம்பேத்திக்கு எத்தனையோ மாப்பிள்ளை பார்த்திட்டுத்தான் இருக்கான். உனக்குத்தான் தெரியுமே வற்றவன் எல்லாம் என்ன சொல்லிட்டுப் போறான்னு."

மனோகரிக்கு கண்ணீர் குபுக்கென்று வந்தது. "பொண்ணோட அப்பா ஏன் தற்கொலை செய்தார். புருஷன் பொண்டாட்டிக்குள்ள ஏதும் மனஸ்தாபமா? இல்லை பொண்டாட்டியோட நடத்தை பிடிக்காம செத்துப் போனாரா? தாயைப் போலத்தான் பெண்ணும் இருப்பான். நாங்க வேற இடம் பார்த்துக்கிறோம் என்று சொன்னார்களே ஒரு மாப்பிள்ளை வீட்டார். மறக்க முடியுமா?"

"நடந்தது என்ன என்று தெரியாமலே சேற்றை வாரியிறைப்பவர் களை என்ன செய்வது? அழத்தானே முடியும்." பொங்கிவழிந்த கண்ணீரை துடைத்தாள் மனோகரி.

"அம்மா! அப்போ சந்தோஷிற்கு ஜோதி விருப்பம் இல்லையா? ஒருபோதும் கிடையாது. அன்பு உண்டு. அதை நாம் தப்பாக நினைத்தது தவறு. தன் நண்பன் விரும்புகிறான் என்றதும் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் நம்மிடம் சொன்னான். அப்போதாவது நீ புரிந்திருக்க வேண்டாமா?"

அந்த ரவி ஒண்ணும் சாதாரண ஆள் கிடையாது. நம்மை விட பணத்திலும் அந்தஸ்திலும் உயர்ந்தவன் தானாம். அடிக்கடி சந்தோஷ சொல்வான். அதைவிட குணத்தில் தங்கமாம். ஒரு கெட்ட பழக்கம் கிடையாதாம். அம்மா மட்டும் தான் இருக்கிறாளாம். அப்பா இறந்து சில வருடம் ஆகிறதாம்.

அதனால் தான் உன் வேதனை அவனுக்கும் புரிந்திருக்கிறது.

அதோடு நம் விஷயம் எல்லாம் தன் நண்பனிடம் சொல்லிவிட்டான். உன் அண்ணன் மகன். எல்லாம் தெரிந்த பின்னும் ஒரு வார்த்தை தவறாக பேசாமல் நம் ஜோதியை திருமணம் செய்ய விரும்பினானே. அவனைப் போய் விரட்டிவிட்டாயே. உன் மனம் வருந்தக்கூடாது என்றுதான் போனான். அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்.

உன் மகள் இங்கே துடிப்பது போல் அவன் அங்கே துடித்துக் கொண்டிருப்பான். இதோ பாருடி! நான் பேசினது தாளாமத்தான் எம் புருஷன் செத்தானுனு சொல்லியே. இப்போ பேசாம இருந்து அந்த சிறுசுகளைக் கொன்னுடாதடி. அதுக் வாழவேண்டிய பச்சை மண்ணுங்க."

மனோகரி அழ ஆரம்பித்தாள். முகத்தை மூடிக்கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள். தன் தவறை, அறியாமையை எண்ணி அழுதாள்.

சென்னை. தன் வீட்டில் கட்டிலில் படுத்திருந்தான் ரவி. தன் நெஞ்சோடு இருந்த பொருளை பார்த்தான். முதன் முதலாய் ஜோதியைப் பார்த்தபோது கிடைத்த வெள்ளை நிற கண்ணாடி வளையல் துண்டுகள். இறுதிவரை இது மட்டும்தான் தன்னுடன் இருக்குமா?

இந்த நெஞ்சில் ஜோதியை அணைத்துக் கொண்டு தூங்க மாட்டேனோ. அவளது பால்முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவளது இனிமையான பாடல்களை கேட்டுக்கொண்டு தன் வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவிடலாம் என்று நினைத்தேனே.

எல்லாம் கனவாகிப் போனதே. இனி அவளை எப்படிப் பார்ப்பது. அவளைப் பாராமல் இந்த நான்கு நாட்களே நான்கு யுகமாகிப் போய்விட்டதே. மீதம் உள்ள காலத்தை எப்படி கழிப்பது? ஜோதி அம்மாவிற்கு ஏன் என்னை பிடிக்காமல் போனது.

நானும் அவசரப்பட்டு வந்திருக்கக் கூடாதோ. பொறுமையாய் பேசி தன்னைப்பற்றி அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வரும்படி பேசியிருக்க வேண்டுமோ. இல்லை ஒருவேளை அதுவே தன் மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கும் அது இன்னும் மோசமாகிவிடும்.

இப்போது ஜோதி எப்படி இருப்பான். என்னையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பாளோ? அன்று கண்ணீரோடு பின்னே ஓடிவந்தாளே. திரும்பியும் பாராமல் வந்துவிட்டேனே. திரும்பி நின்று அவளைப் பார்த்தால் அவளை விட்டுவிட்டு வருமுடியுமா?

ஏதோ வேகத்தில் கிளம்பி வந்துவிட்டாலும் வேலையில் மனம் செல்லவில்லை. இயல்பாய் நடமாட முடியவில்லை. தாயின் முகத்தை நேராய் சந்திக்க முடியவில்லை. ஒரு சில நாட்களே பார்த்துப் பழகிய ஒரு பெண்ணால் இத்தனை பெரிதாய் பாதிக்க முடியுமா? அலுவலகப் பொறுப்பை சந்தோஷிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அறைக்குள்ளே அடைந்து கிடக்கும் மகனை எண்ணி கலங்கினாள் தாய்.

அம்மாவை நினைக்கையில் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. பேசாமல் அம்மாவிடம் சொல்லி அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு போய் ஜோதியைப் பெண் கேட்கலாமா? பெரியவர்கள் முறைப்படி பேசினால் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் தானே.

எப்படியும் ஜோதியில்லாமல் வாழ முடியாது. அது தெளிவாகப் புரிந்தது. காரணம் புரியாமல் தவிக்கும் அம்மாவையும் தவிக்க விடக் கூடாது. நடந்தவற்றை அம்மாவிடம் சொல்லி முடிவை அம்மாவிடமே விட்டுவிடலாம்.

ஒரு முடிவுடன் எழுந்து, கையிலிருந்த வளையல் துண்டுகளை சட்டைப் பையினுள் போட்டுவிட்டு அறைக்கதவைத் திறந்து வெளியே வரவும். சந்தோஷ அவசரமாக உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

"ரவி! அம்மா! ரெண்டு பேரும் சீக்கிரமாக கிளம்புங்க. உடனே என் வீட்டுக்குப் போறோம். வெகு அவசரம்." ரவி பதறிப்போனான். "சந்தோஷ என்னாச்சு? எதுவும் அபசகுணமாய் நடந்துவிட்டதா? ஜோஷுக்கு எதுவும்.. ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லையே."

"யாருப்பா ஜோ! என்ன சந்தோஷ. ஏன் உடனே கிளம்பணும். என்ன விஷயம்?" - புரியாமல் கேட்டாள் வசந்தா.

"அம்மா! நின்னு பேச நேரமில்ல. உடனே கிளம்புங்க. எல்லா விபரமும் கால போகும்போது சொல்றேன். நாம உடனே போயாகணும்" - சந்தோஷின் அவசரம் ரவியின் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

மாலையச் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தது. "வானம் முழுக்க ஆரஞ்சு நிறமாய்த் தோன்ற அதையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான் ஜோதி. ஆற்றில் நீராடியவர்கள் குளிரத் தொடங்கியதும் எழுந்து வெளியேறினர். சற்று நேரத்தில் சனசபைப் புகைமுகம் அமைதியானது. காற்றில் குளிர்சேர்ந்து கொள்ள, மெல்ல எழுந்து முதன்முதலாய் ரவியைப் பார்த்த ஆலமரத்தின் அருகே வந்தாள். இதோ இந்த மறைவில் இருந்து தானே என்னைப் பார்த்தார். அந்த மரத்தை ஆசையாய் வருடினாள். ரவியின் முகத்தை வருடியது போல் சிலிர்த்தது. தூரத்தில் யாரோ வருவது தெரிந்தது.

"யாரு? மனோகரி மகளா? என்ன கண்ணு இருட்டிப்போன நேரம் இங்கன நிக்ருற?" - என்ற வாறு வந்தாள் செல்லம்மா பாட்டி. வேலை முடிந்து சுள்ளிக் கட்டோடு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த பாட்டியைக் கண்டதும் மனம் பாரமானது. இன்றைய சூழ்நிலையில் நானும் செல்லம்மா பாட்டியும் ஒன்றுதானே. இருவருமே இணையைத் தேடிக்காத்திருக்கும் பறவைகள் தானே.

"டாக்டர் தினமும் இரண்டு கிலோமீட்டர் நடக்க சொல்லார்" "அவர் எப்பவும் நடக்க முடியாத காரியமாதான் சொல்லுவார்." "கனிதா, சிதம்பரம்."

"சும்மாதான் பாட்டி. அப்படியே காத்துவாங்கலாமேன்னு அதான். நான்பூரா வாங்கலாமே. இப்படி இருட்டிப்பிறகு இங்கெல்லாம் வராத கண்ணு. வயசுப்புள்ள. காத்துகருப்பு படாம வீட்டோட இருக்கணும்."

"சரி பாட்டி! நீங்க போங்க. நான் வர்றேன்."

"சரி ஆத்தா. நான் வாறேன். மாலை மயங்கிப் போச்சு. இருளும் சூழ்ந்துபோச்சு. தூரம் போன மச்சான் பாதை வழி மறந்து போச்சோ. பச்சைக்கிளி நான் இங்க காத்திருக்க என் மவராசா வர தாமதமேன்... செல்லம்மா பாடிக்கொண்டே சென்றுவிட, ஜோதியின் கண்களில் நீர் தளும்பிற்று."

"பாட்டி! நீ இன்னும் எத்தனை காலம் இப்படி பாட்டுப்பாடிட்டே காத்திருப்பியோ! இதோ உனக்கு அடுத்த வாரிக் உருவாகி விட்டது. நானும் உன்னை மாநிரி காடுகழனின்று பாடிப்பாடி என் ரவியைத் தேடியே என் ஆய்சு முடிஞ்சிடும் போலிருக்கு."

"அதெப்படி? உன்னை அப்படி விட்டுவிடுவோமா? உன் பாட்டைக் கேட்டு நம் ஊரே காலியாகிவிடுமே. இத்தனை வருடமாய் வாழ்ந்த மக்களை ஊரை விட்டு ஒடிப்போக விடுவோமா? -" என்ற குரலில் துள்ளித் திரும்பினாள்.

"சந்தோஷ நீயா? நீ எப்போ வந்தே. நீ மட்டுமா வந்தே? -" ஆவலாய் அவன் பின்னே தேடினாள் ஜோதி.

"பின்னே? உன்னைத் தேடி மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்களை யுமா கூடவே கூட்டிட்டு வரமுடியும். இருட்டிடுச்சு. சிக்கிரம் வா. அங்கே மாப்பிள்ளை வெயிட்டிங்."

ஜோதியின் சிரிப்பு சட்டென மறைந்தது. "மாப்பிள்ளையா? என்ன உளற்ற?"

"இதுல உளர என்ன இருக்கு. மாப்பிள்ளை என் பிரெண்ட்தான். உன்னைப் பத்தி எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். நீ பாட்டுப்பாடி எல்லாரையும் கொல்றதைக்கூட சொல்லிட்டேன். உடனே கிளம்பிட்டாள். கட்டுனா உன்னைத்தான் கட்டுவானாம். கடைசிவரை உன்னைப் பாடவைத்துக் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பானாம். அவன் காது என்ன பாவம் பண்ணியதோ?"

"சந்தோஷ. வாயை மூடு. நான் உன்னிடம் கேட்டேனா எனக்கு மாப்பிள்ளை பார் என்று"

"இது நல்ல கதையா இருக்கே. வீட்டுப்பெண்கள் கேட்டா நாங்கள் மாப்பிள்ளை பார்ப்போம். நல்ல பையனா கிடைத்தால் பேசி முடிக்க வேண்டியதுதான். முதலில் வீட்டுக்கு வா."

"நான் வரமாட்டேன். அவர்களைப் போகச்சொல்." அப்புறம் வர்றேன்.

"அந்த மாப்பிள்ளை லேசுப்பட்டவனில்லை. உன்னைக் கட்டிக் கொண்டுதான் இந்த ஊரை விட்டே போவானாம். பேசாமல் வா."

"அவனிடம் போய்ச்சொல். இந்தப் பிறவியில் நான் அவனுக்கு கிடைக்க மாட்டேன் என்று."

"நல்லா யோசிச்சு சொல்லு ஜோ. அவன் வேண்டாமா உனக்கு?" "எவனும் எனக்கு வேண்டாம். நான் கல்யாணமே செய்யப்போவதில்லை" - உறுதியாக மறுத்தாள் ஜோதி.

"நீ கொடுத்து வெச்சது அவ்வளவுதான். ரவி! வாடா உனக்கு இவளைவிட நல்லாபாடுற அழகான பொண்ணை நான் உனக்கு பார்க்கிறேன். வா நாம ஊருக்குப் போகலாம். -" சந்தோஷ அருகிலிருந்த ஆலமரத்தை நோக்கிப் பேச மரத்தின் பின்னே இருந்து ரவி நகர்ந்து வந்தான்.

ஜோதி மூச்சு விடவும் மறந்து போனாள். கண்ணெதிரில் ரவியை பார்ப்போம் என்று துளியும் எதிர்பாராததில் பேச்சற்று திணறினாள். கண்களில் நீர் கரந்து பார்வையை மறைத்தது.

கண்ணீர் பெருக்குடன் சந்தோஷின் கைகளைப் பற்றி கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். "தேங்க்ஸ்டா தேங்க்ஸ். எங்கே இவரைப் பார்க்காமலே உயிரை விட்டு விடுவேனோ என்று நினைத்தேன். தேங்க்ஸ்டா."

சந்தோஷின் கண்களும் கலங்கின. சமாளித்துக் கொண்டு. "போதும் என்னை விட்டு விடு. உன்னைப் பார்க்க முடியாமல் சேது வாசுப் போன என் நண்பனைக் கவனி. நான் முன்னே போகிறேன்." என்றவாறு சற்று முன்னே சென்று நின்று கொண்டாள்.

பொழுது நன்றாக இருட்டிப் போயிருக்க, நிழல் உருவமாய் நின்ற ரவியைக் கட்டிக் கொண்டாள் ஜோதி. அவனும் பேச்சற்று அவளை அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டு தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

"பார்த்துடா, வளையல் குத்திடப் போகுது, திரும்பியும் பாராமல் சந்தோஷ சொல்ல, இருவரும் பதறி விலகினர்.

"ஏய், பெரிய இவனாட்டம் நகர்ந்து போயிட்டு அங்கே இருந்து எங்களைப் பார்க்கிறியா?" ரவி கேட்க,

"சேச்சே, அந்த கெட்ட பழக்கமெல்லாம். எனக்கு கிடையா துப்பா. எத்தனை சினிமா பார்க்கிறோம். அதுல வற்ற ஹீரோ, ஹீரோயின் பண்றதைத் தானே நீங்களும் பண்ணு வீங்க, குத்துமதிப்பா சொன்னேன்-" என்றான் சந்தோஷ.

"சரி, அது என்னடா வளையல் குத்திடும்னு சொல்றே. நான் என்ன உடைந்த வளையலா போட்டுட்டு இருக்கேன்."

"தலைவரே இன்னிக்கு நாம எந்த கட்சில இருக்கோம்?"
"இப்படி எல்லாம் கேட்டு என்னை குழப்பாதீங்க!"

-பி. கவிதா,
சிதம்பரம்.

“அவரு போலி போலீஸ்காரரா?”

“எதை வெச்சு சொல்ற?”
மனித சங்கிலியை
அமைச்சவனை சங்கிலி திரு
டன்னி கூட்டிட்டு போறாரே!”
-பழ.கவிதா சிவமணி.
புன்செய்யுளியம்பட்டி.

“நீ போடல்ல ஜோ. ப.ட்.நீ
உடைச்சுப் போட்ட வளையல்
எப்பவும் உன் அவர் சட்டைப்
பாக்கெட்டுலையே இருக்கும். தூங்
கும் போது அவரோட தலைய
ணைக்கடி மில இருக்கும்.
உண்டா, இல்லையானனு கேள்.”

“அடப்பாவி, எல்லாமே
உனக்கு தெரிஞ்சுப் போச்சா?”
ரவி பதறினான். ஆமா. “இது
பெரிய தங்கமலை ரகசியம்.
இதைக் கூட நாங்க சினிமாவில்
பார்த்திருக்கோம். சரி வாங்க.
வீடில் எல்லோரும் காத்திட்டு
இருப்பாங்க. இப்ப நாம பேசு
லைன்னா நம்மள தேடி வந்திடு
வாங்க.” என்றவாறு முன்னே

நடந்தான் சந்தோஷ்.

ரவி ஜோதியை நெருங்கி அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொள்ள,
இருவரும் பூரிப்புடன் இணைந்தே அவனை மின் தொடர்ந்தனர்.
நம்ப முடியாமல் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ஜோதி.

“ரவி, இதெல்லாம் நிஜம்தானே. எப்படி? எப்படி நடந்தது.
அம்மா. அம்மா எப்படி ஒத்துக் கொண்டார்கள?”

“எல்லாம் சொல்கிறேன். ஆனால் இப்போதல்ல..”

“பிறகு, பிறகுதான். நம் திருமணத்துக்கு பிறகு முதல் இரவில்
அனைத்தையும் சொல்கிறேன்-” ரவி கிசுகிசப்பாய் சொல்ல ஜோதி
யின் முகம் வெட்கத்தால் சிவப்பதை அந்த இருட்டிலும் கண்டு
கொண்டான் ரவி.

“ஜோ...”

“ம்..?”

“ஒரு பாட்டு பாடேன். கேட்கணும் போல இருக்கு.”

“காதோடு தான் நான் பாடுவேன்
மனதோடு தான் நான் பேசுவேன்

“விதியோடு தான் விளையாடுவேன்

உன் மடி யீது தான் கண் மூடுவேன்-” ஜோதியின் மென்மையான
குரலில் அவளது கைகளை இறுகப் பற்றி கொண்டான் ரவி. அந்த
பற்றுதலில் அன்பு, நேசம், ஆசை அனைத்தும் கலந்திருந்தது.

முற்றும்

Owned, Published, Printed and Edited by R.KANNAN ADITYAN, from
246, Anna salai, Chennai- 600 006 at Devyin Kannani Achagadam.

“அவரு போலி போலீஸ்காரரா?”

“எதை வெச்சு சொல்ற?”
மனித சங்கிலியை
அமைச்சவனை சங்கிலி திரு
டன்னு கூட்டிட்டு போறாரே!”

-பழ.கவிதா சிவமணி,
புன்செய்ப்புளியம்பட்டி.

“நீ போடல்ல ஜோ. ப. டீ. நீ
உடைச்சுப் போட்ட வளையல்
எப்பவும் உன் அவர் சட்டைப்
பாக்கெட்டுலயே இருக்கும். தூங்
கும் போது அவரோட தலைய
ணைக்கடியில இருக்கும்.
உண்டா, இல்லையான்னு கேள்.
”

“அடப்பாவி, எல்லாமே
உனக்கு தெரிஞ்சுப் போச்சா?”
ரவி பதறினான். ஆமா, “இது
பெரிய தங்கமலை ரகசியம்.
இதைக் கூட நாங்க சினிமாவில
பார்த்திருக்கோம். சரி வாங்க.
வீட்ல எல்லோரும் காத்திட்டு
இருப்பாங்க. இப்ப நாம பேசு
லைன்னா நம்மள தேடி வந்திடு
வாங்க-” என்றவாறு முன்னே

நடந்தான் சந்தோஷ்.

ரவி ஜோதியை நெருங்கி அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொள்ள,
இருவரும் பூரிப்புடன் இணைந்தே அவனை பின் தொடர்ந்தனர்.
நம்ப முடியாமல் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ஜோதி.

“ரவி, இதெல்லாம் நிஜம்தானே. எப்படி? எப்படி நடந்தது.
அம்மா. அம்மா எப்படி ஒத்துக் கொண்டார்கள்?”

“எல்லாம் சொல்கிறேன். ஆனால் இப்போதல்ல..”.

“பிறகு, பிறகுதான். நம் திருமணத்துக்கு பிறகு முதல் இரவில்
அனைத்தையும் சொல்கிறேன்-” ரவி கிசுகிசுப்பாய் சொல்ல ஜோதி
யின் முகம் வெட்கத்தால் சிவப்பதை அந்த இருட்டிலும் கண்டு
கொண்டான் ரவி.

“ஜோ....”

“ம்..?”

“ஒரு பாட்டு பாடேன். கேட்கணும் போல இருக்கு.”

“காதோடு தான் நான் பாடுவேன்

மனதோடு தான் நான் பேசுவேன்

விதியோடு தான் விளையாடுவேன்

உன் மடி மீது தான் கண் மூடுவேன்-” ஜோதியின் மென்மையான
குரலில் அவளது கைகளை இறுகப் பற்றி கொண்டான் ரவி. அந்த
பற்றுதலில் அன்பு, நேசம், ஆசை அனைத்தும் கலந்திருந்தது.

முற்றும்